

УИЛЯМ ПОЛ ЙЪНГ ЕВА

Превод от английски: Снежана Милева, 2016

chitanka.info

*Историята се посвещава на сестра ми Деби.
Безкрайно благодарен съм, че съм твой брат.*

1.

НАМЕРЕНА

Понесен от приливните вълни на безмълвни утринни молитви и чисто удивление, Йоан Събирача седеше облегнат на едно дърво, заровил пръстите на краката си в хладината под нагретия на повърхността пясък. Пред него безбрежната океанска шир се разстиляше, леко надиплена, чак до хоризонта, където се сливаше с ясното кобалтовосиньо небе.

Соленото морско ухание внезапно отстъпи пред аромата на евкалипт, смирна и хагения. Йоан се усмихна. Това винаги бе първата ѝ прегръдка! Устоявайки на подтика да скочи на крака, той се помръдна, за да ѝ направи място, сведе глава и пое дълбоко дъх. Минало бе доста време.

Високата стройна жена с абаносова кожа прие безмълвната покана и се настани до него, разрошвайки сребристочерната му коса на тила с нежността на майка. Закачливото докосване изпрати успокояващи тръпки към раменете и гърба му и облекчи бремето, което той подсъзнателно носеше.

Искаше му се да остане така още дълго, но посещенията ѝ винаги имаха някаква цел. Той предпочете да сдържи надигащото се любопитство и се остави на кроткото доволство от нейното присъствие.

Накрая проговори с неохота.

— Майко Ева?

— Йоане? — Без да поглежда към нея, той усещаше широката ѝ усмивка. Предвечна и могъща, тази жена излъчваше заразителната радост на дете. Тя го придърпа с една ръка към себе си и го целуна по главата.

— Ти си тук... — започна тя.

— ... от точно сто години — довърши той. — Ако това е причината за посещението ти, благодаря.

— Отчасти това е причината — отвърна Ева. — Сто години кѐдето и да е са повод за празнуване.

Той се надигна и се отърси от пясъка, преди да подаде ръка на Ева да се изправи. Тя любезно прие помощта му, макар да не ѝ бе нужна. Гѐстата ѝ бяла коса обгрѐщаше като венец лицето ѝ, набраздено от брѐчките на несчетни години, скулптурен шедѐвѐр на радостта и болката. Тя сияеше по-скоро като дете, отколкото като матриарх, и в махагоновите ѝ очи искреше очакване.

Вѐпросите му заплашваха да се отпѐрицят вѐв всички посоки, но тя вдигна ръка да го спре.

— Един добѐр вѐпрос струва колкото хиляда отговора, Йоане — провокира го тя. — Избери го внимателно.

Тѐбваше му само миг.

— Докога? — попита той мрачно. — Докога ще чакаме края, кога най-после ще сме се изцѐлили напѐлно?

Той се пресегна, взе ръката ѝ и я постави на сѐрцето си.

— Много по-скоро е, Йоане, отколкото бе, когато за пѐрви пѐт попитах сѐщото.

Той пое дълбоко дѐх и кимна, загледа̀н в кехлибарената светлина, изпѐстряща очите ѝ.

— Но аз сѐм тук заради днешния ден, Йоане. Днес детето ми ще се роди в твоя свят.

Йоан се намрѐщи.

— Детето ти? Майко Ева, нима не сме всички твои дѐщери и синове?

— Разбира се, че сте — отговори тя. — Но ние отдавна знаем, че ще има три от вас, които ще се открият и ще представляват всички ни. Тази, на която бе дадено обещанието за семето; тази, чието семе ще смаже главата на змията; и тази, с която семето ще се свѐрже завинаги. Майката, Дѐщерята, Невестата. Появата на това момиче бележи началото на края.

Йоан бе толкова зашеметен, че едва забеляза как Ева взима от земята камѐче и трѐгва кѐм брега. Той я последва, смутен и завладян от емоции. Тя подхвѐрли камѐчето високо вѐв вѐздуха и пред погледите им то прониза гладката като стѐкло повѐрхност на морето почти без да цопне.

— Едно камъче и една вълничка могат да променят океана на Вселената завинаги, Йоане.

Йоан почувства как леките талози гъделичкат краката му и дълбаят пясъка под тях. Присъствието на Ева винаги му действаше едновременно изцеляващо и объркващо.

Писклив глас прониза въздуха.

— Йоане, размотаваш се.

Той се обърна. Полъх откъм океана надигна косата на тила му в мига, в който уханията на Ева погалиха лицето му.

Лети бе дошла, Ева си бе отишла. Йоан въздъхна.

— Чистачите те търсят повече от час и тъй като ти си единственият събирач на стотици мили от тук...

Йоан отново се обърна към океана и като избра друго гладко камъче, го подхвърли във въздуха. То се понесе по ръб и проряза повърхността с приятен звук. Пълна загадка бе защо такъв незначителен успех винаги го радваше.

— Какво са се разбързали? — промърмори той, когато Лети застана до него. Той взе още едно камъче.

Тя беше дребна старица, висока малко повече от метър, с бастун и шал, обути в различни чорапи, които се свличаха над различни обувки. Приличаше на ябълка, оставена на слънце прекалено дълго, запазила формата си, но сбръчкана. Имаше пронизващи черни очи, гърбав нос и почти беззъба, смръщена физиономия. Бастунът ѝ, който лесно можеше да мине за жезъл, сега сочеше право към Йоан.

Той усети напрежението в погледа ѝ и пусна камъчето.

— Лети?

Думите ѝ бяха премерени.

— Голям метален контейнер бе забелязан рано тази сутрин в морето, изтеглиха го на брега и го отвориха. Учените установиха, че е стигнал дотук от Земята в реално време.

— Това се е случвало и преди — каза Йоан.

— Отворихме го и открихме останките на дванайсет човешки същества — с изключение на един мъж, останалите са жени.

— Исусе! — промърмори той.

Прозвуча едновременно като молитва и възкликание.

— Изглежда са използвали контейнера за превозване на хора на далечни разстояния, вероятно на голям плавателен съд или кораб. Тъй

като покрай контейнера нямаше плуващи останки от кораб, предполагаме, че е бил умишлено изхвърлен, но не преди да екзекутират момичетата в него. Ако изобщо може да има някакво милосърдие в подобна трагедия... — Гласът ѝ стана несигурен от пробилото си път вълнение.

Йоан се обърна и се отпусна на пясъка, свивайки колене до брадичката си. Топлината на деня и нежността на бриза сега приличаха на подигравка. Радостта на Ева си бе отишла с нея.

Той почувства малката ръка на Лети на рамото си, докато се бореше с гнева и мъката.

— Не можем да позволим на болестта на сянката да се настани в сърцата ни, Йоане. Ние скърбим в тази съкрушена вселена. С право изпитваме ярост, но не бива да напускаме обятията на радостта, която е отвъд разбирането ни. Да чувстваме всичко това, означава, че сме живи.

Той кимна.

— Ти каза, че има един мъж, а всички останали са жени?

— Да, имаше мъж на средна възраст. Единодушното първоначално мнение е, че се е опитвал да защити момичетата. Сигурна съм, че има история, но може би ще трябва да почакаме още дълго, за да я чуем цялата.

— Не искам да виждам...

— Не се тревожи. Телата вече са транспортирани в Храма на скръбта и ги подготвят за утрешното празненство на огъня. Сега трябва да направиш онова, което само ти умееш... за да могат чистачите да извършат демонтирането, а художниците да намерят начин да увековечат паметта на тези скъпоценни деца.

Йоан затвори очи и вдигна лице към небето. Искаше му се разговорът с Ева да не бе прекъснат по този непоносим начин.

— Върви — подкани го Лети. — Другите чакат.

Размерите на контейнера изненадаха Йоан. Дълъг бе поне девет метра и толкова тежък, че се бе наложило да използват дузина от животните на влекачите, за да го изтеглят по трупи от водата. Зад съда по пясъчния бряг на заливчето се виждаха дълбоки коловози. Масите под тентата бяха отрупани със съдържанието на контейнера — дрехи,

одеяла и няколко плюшени играчки. Тук бе по-студено, сякаш самото слънце бе отвърнало сгряващия си лик.

Йоан извади кутийката от джоба на дрехата си, отвори я и си сложи пръстена. После завъртя края му и нагласи щемпела. Всичко, което докоснеше с този пръстен, щеше да носи отпечатък с датата и по-късно щеше да бъде занесено в дома му, в Убежището, за анализ и описание. От другия си джоб той извади чифт тънки ръкавици и ги надяна.

Първият предмет, привлякъл вниманието му, бе черно сандъче за книга с три чекмеджета; оказа се заключено. Йоан го маркира. На допир бе студено. Той повика с ръка една жена от майсторите, която разбираше от ключалки и ключове, и само след секунди сандъчето бе отворено. Йоан разгледа съдържанието му — както бе очаквал, в него имаше папки с данни и информация, записки за превозвани стоки и фактури, счетоводни сметки и други документи.

В най-долното чекмедже бяха книгата, съдържащи оскъдни лични сведения за момичетата, включително снимка на всяко от тях. Височина, тегло, години, здравословно състояние. Имената очевидно бяха псевдоними. Всяко от момичетата носеше име на страна от Земята и началните им букви следваха азбуката: Алжир, Боливия и така нататък до Ливан. Той се загледа в образите. Лицата и очите на снимките бяха прозорци към дванайсет истории, които заслужаваха да бъдат подобаващо оплакани.

Йоан се канеше да затвори чекмеджето и да продължи с работата си, когато му хрумна нещо. Той преброи досиетата. Дванайсет, точно както му бе казала Лети. Но това не бе вярно. Бройката на Лети включваше мъжа. Йоан отново ги преброи. Дванайсет снимки, дванайсет млади момичета. Това означаваше, че едно от тях липсва. Възможно бе момичето да е избягало или данните да са неточни, но така или иначе несъответствието глождеше ума му и не го оставяше на мира.

Едно от тях ли бе имала предвид Ева?

Той тръгна интуитивно към контейнера. До вратите бяха наредени боти за работещите, които да предпазват краката им и които по-късно щяха да бъдат щателно почистени и обеззаразени. Той си избра чифт с неговия номер.

Един от инженерите го поздрави.

— Здравей, Йоане. Ужасна трагедия, а?

Той кимна, докато си завързваше обувките.

— Искам да вляза за малко вътре и да направя проверка на данните. Има ли нещо, което трябва да знам?

— Не, останали са някои дреболии за преглед, но вече извадихме най-важното.

Йоан кимна тъжно, признателен за услугата.

— Освен това току-що изключихме хладилния агрегат. Вътре все още е голям студ. Вероятно се е повредил и е блокирал в студен режим, което, предполагам, е било за късмет. Телата бяха почти замръзнали. Внимавай, доста е хлъзгаво.

Вратите се отвориха с лекота, проскърцвайки на пантите, и слънчевата светлина се разля из помещението. Лампите в него премигнаха и светнаха, което говореше за затворена акумулаторна система, несвързана с хладилния агрегат. Когато пристъпи вътре, Йоан осъзна, че задържа дъха си. Той издиша през стиснати зъби и парата се понесе около него.

Близо една трета от трюма бе пълна с големи предмети — кутии, рогозки, пластмасови съдове, покрай които имаше разхвърляни дреболии и боклук; рано или късно щеше да се наложи да се занимае с тази бъркотия. Стените и подът на металната гробница бяха осеяни със замръзнали петна от кръв. Той внимателно запристъпва покрай тях и всеки звук, който издаваше, отекваше в тишината.

В далечния край вентилаторът на хладилния агрегат бе застинал неподвижен и по перките му вече се образуваше тънък слой лед. След един бърз преглед той бе почти убеден, че липсващото момиче няма къде да се крие.

Една аномалия обаче привлече вниманието му. В дъното близо до охлаждащия агрегат имаше метална рамка, която се издаваше на около половин метър от стената. Йоан пристъпи внимателно към нея и започна да я изучава. Отдолу имаше панти и когато плъзна пръсти нагоре, напипа две големи скоби. Знаеше, че ако ги освободи, цялото нещо ще се отвори напред и надолу. Може би място за спане, нещо като стенно легло или масичка? Може би за пазач?

Той се поколеба. После духна на ръцете си и освободи скобите, които изсракаха глухо. Докато сваляше металната преграда, заскрежената стомана щипеше дланите и пръстите му през тънките

ръкавици. Тежеше и той трябваше да си помага с рамо, докато веригите от двете страни не се изпълнаха. Рамката спря на около половин метър от пода, добре хоризонтирана и стабилна. И там я откри.

Младото момиче лежеше свито в това пространство. Някой бе използвал сила, за да затвори рамката, без да му даде възможност да се намести. Краката му описваха чудати ъгли, главата бе склонена на гърдите и човек можеше да помисли, че момичето спи спокоен сън, ако не бяха прорезите и дълбоките рани, които започваха да сълзят с освобождаването от натиска. Едното стъпало бе почти откъснато. Йоан стоеше загледан в лежащото замръзнало момиче, самият той застина в времето.

После се обърна и тръгна навън. Толкова му се гадеше, че не си направи труда да избягва кръвта. Трябваше да доведе онези, които бяха обучени да се оправят с такива неща.

— Намерих още едно момиче! — извика той, предизвиквайки мигновено оживление, което като вихрушка премина покрай него и нахлу в контейнера. Отвън Йоан развърза ботите и ги събу, после се запъти към тентата, където бе маркираният сандък, седна и се облегна на него.

— Господи, как е възможно още да ни обичаш? — прошепна той. После помълча и погледна по посока на контейнера. — Моля Те, дай й мир.

Нов взрив на оживление и викове го накара да скочи на крака. Приятел от влекачите нахлу под тентата и го прегърна.

— Йоане! Момичето, което намери! Все още е живо! На косъм, но е живо! — Мъжът се усмихна широко и го прегърна отново. — Вече си откривател, Йоане! — извика той на излизане. — Кой да знае?

Йоан отпусна глава в дланите си, целият изтръпнал. Ако това бе детето на Ева, раждането му бе печално и мъчително, в кръв и вода. Какво добро можеше да произлезе от такова зло?

2.

НАЧАЛОТО

Всичко в нея избухна. Всичко болеше!

Защо? Не можеше да си спомни.

Образи се смесваха и преобръщаха. Лъчи светлина я пронизваха, проникваха в нея. Резки звуци — дисонантни, стремителни, ужасяващи! — я хвърляха в паника. Дишането ѝ бе учестено и шумно и бучеше в ушите ѝ.

Пореден проблясък избухна в болезнена светлина, замъглено движение, музика... струнна? Черна жена се превърна в мургав мъж, а той — в червена папийонка. Несвързани безсмислици. Трябваше да се събуди. Опита. Не успя.

Главата ѝ виеше като ураган в морето... подмолни вълни я заливаха и притискаха под водата. Опита да поеме въздух... нахлу вода... не можеше да диша...

Когато тъмнината я обви, тя я приветства като приятел.

Събуди я лице, надвесено над нея. Замъглен образ. Глас? Къде беше? Коя беше? Стисна очи, но не успя да спре образите. Усети силна болка в гърдите. Въздухът бе тежък. Течен. Този път сенките имаха очертание. То се движеше навътре, поглъщайки я като черен чувал. Мъждукаща бяла светлина постепенно се сви до точица, после изчезна.

Тя изкрещя. *Какво става с мен?* Не се чу никакъв звук.

Зад клепачите на очите ѝ спомени, сънища или халюцинации, размесени и жужащи, се разкривиха и деформираха, придобивайки чудовищни форми. Тя се отдръпна, опита да се скрие, да изчезне — но къде можеше да иде? Виковете ѝ преминаха в хлипания.

На челото ѝ — топла кърпа. Облекчение. И остра миризма, която не можеше да определи. То проникна навътре и се разпростря към гърлото, корема, крайниците, към всяка частица от тялото ѝ. Обзе я всепроникващо усещане за покой. Звуките стихнаха. Настана тишина.

Тя заспа отново.

Когато се събуди, чу разговор в смътния вечерен здрач.

— Йоане. — Женският глас бе остър и писклив. — Тази млада жена е аномалия. Лечителите се опитват да определят произхода ѝ, но генетичният ѝ код ги побърква. Никой не е виждал подобно нещо! Това е абсурдно!

Отговори мъж, чийто глас бе спокоен и благ.

— Изглежда, невъзможното и абсурдното са любимо поле за забавление на Бог.

Момичето заповяда на очите си да се отворят. Те отказаха. Някаква тежест ги държеше затворени и я изтощаваше. *Защо не можеше да помръдне?*

— Ще им трябва повече време, за да разгадаят тази мистерия — каза жената.

— Както изглежда, ще имаме достатъчно време. Възстановяването ѝ няма да е бързо. — Йоан въздъхна. — Лети, не разбирам много, но знам едно — това момиче стана *моя* аномалия.

Лети се засмя.

— Чуй се само, толкова си покровителствен и състрадателен.

Тя направи още едно усилие. *Събуди се! Събуди се!* Болката бе обсебила пространството наоколо. Тялото ѝ сякаш се накланяше на една страна. Тя се напегна, съпротивлявайки се на усещането за падане.

— Понякога сам се изненадвам — тихо се засмя Йоан. — Как мислиш, защо аз? Защо Ева ме покани да участвам?

— Може би защото си свидетел?

— И какво общо има това с момичето?

Жената Лети отговори с тананикане на весела мелодия. Усещането за нарушено равновесие изчезна изведнъж. Тялото ѝ сякаш само се изправи. Гласовете заглъхнаха. Тя се понесе, обгърната от покой.

Дъще. Един нов глас в далечината стигна до ушите ѝ. *Дъще.*

Ухание на билки и цветя изпълни въздуха. По опакото на дланта си усети леко като перце докосване. Топло. Нежно. Целебно.

Детето ми.

Какво дете? Този път, когато момичето повели на очите си да се отворят, те го сториха.

До леглото ѝ стоеше тъмнокожа жена. Едновременно млада и стара, царствена и обикновена, крехка и силна. Тя се приведе над нея и нежно целуна челото ѝ, после се усмихна.

Момичето събра сили и прошепна. *Коя си ти?* Струваше ѝ се, че са уместни единствено приглушени звуци, но после се запита дали не бе задала въпроса си мислено.

Аз съм твоя майка. Ти си свидетелят. Ела и виж! — прошепна жената, без да помръдва устни. Дългите ѝ пръсти обвиха китките на момичето и го повдигнаха, сякаш изобщо не тежеше и не бе завързано.

Моя майка? Думата майка събуди горчиви чувства. Обзе я объркване. Не искаше да ходи никъде.

Ела, дъще моя. Ела и бъди свидетел на Сътворението, на съвършенството, което ще излекува изтерзаното тяло и разбитата ти душа!

Момичето се задърпа, опитвайки се да се отскубне от нежната хватка на пръстите, но те не я пускаха. Въздухът я целуна по бузите и тя почувства, че се изстрелва нагоре — и ето че сега здраво се държеше за тази ръка. Гледката под краката ѝ я остави без дъх — гледката на тялото, което току-що бе напуснала. Нейното разбито, осакатено, бинтовано тяло. То лежеше, хванато неподвижно под множество ремъци, тръбички и мрежа от кабели, някъде в тъмното бръмчаха машини.

Тя застина и за миг всичко остана неподвижно. Не смееше да диша, повдигаше ѝ се.

Колко пъти мога да умра? — помисли тя.

Не, не смърт — каза майката. — *Живот. Ела и гледай. Обещавам, че няма да се разочароваш.*

И тогава ръката я пусна. Изостави я.

Тя стисна очи, за да прогони надигащата се паника. Вместо да падне, се понесе безтегловна. Посрещна я непозната топлина, мазна и плътна, едновременно завладяваща и приласкаваща. Но после се промъкна в устата ѝ. Изпълни я ужас, когато осъзна, че поглъща тази хлъзгава мътилка. И отново течност напълни дробовете ѝ, когато тя потърси въздух.

Но след като не се задуши, тя малко по малко се успокои.

Течност, която може да се диша? Невъзможно! Лудост!

С широко отворени очи, неவிждаща нищо, тя се остави на течението. Устоя на подтика да намери котва, място за пристан във време или място, да се привърже към спомен. Почти се почувства свободна.

Обзе я дълбок покой, усещането, че няма да бъде изоставена. Някой знаеше, че тя е тук, със сигурност поне жената с абаносова кожа, която ѝ бе казала, че е нейна майка. Ела и виж, бе казала тя. Наблюдавай. Но тази вселена бе пуста, тъмна и безформена.

Сега тя възнегодува срещу поканата. Лъжливото обещание и изоставянето ѝ бяха смущаващо познати.

Тя се носеше може би в продължение на наносекунда, а може би на милиони години. Нямахте как да разбере разликата. Нямахте нищо за гледане, нищо не се виждаше.

И тогава всичко избухна. Тялото ѝ се разтърси. Цялата се извърна към взрива от светлина. Това бе мигновена и несекваща, завладяваща енергия и информация, бликаща навън, стремително движеща се към нея, връхлитаща. Бе цвят. Песен. Радост и огън, кръв и вода. Бе глас — един и много, извисяващ се и пронизващ, сливащ се с пустотата.

Хаос и материя се сблъскаха, посипвайки искри на игривост и мощ, създаваха се енергия, пространство и време. По периферията грациозни духове аплодираха представлението и въодушевлението бликаше от дланите им като ослепителни капчици вода, блестящи мъниста пот, трепкащи бижута. Ефектът бе поразителна какофония, в която хармонията се увиваше около една основна мелодия.

Тя се почувства по-голяма от галактика и по-малка от частица. Всичко около нея преливаше от радостен екстаз, който разкъсваше материята, отделяше нещата едно от друго и пак ги събираше. Като прилив се надигнаха гласове, които я обгърнаха в сбор от ухания. Благият аромат на тамян се превърна в балада за копнежа, в сложната хореография на съществуването и принадлежността. Навсякъде и във всичко се долавяха не Един, не Два, а Три гласа — и все пак звучеше като Един. Великолепен смях, който преливаше от обич.

Великият танц — потвърди един глас.

Гласът на майка ми ли е? — запита се тя.

Това е великото Начало.

Момичето се завъртя в течността, търсейки гласа. В опит да открие жената, то извика колебливо:

— Майко?

— А, виждам, че най-после си будна, поне за повече от няколко секунди. Добре дошла в страната на живите и в Убежището.

Гласът бе познат. *На Йоан е*, предположи тя. Бе решителен и като цяло обикновен, но в сравнение с онова, на което току-що бе присъствала, тази „нормалност“ бе малко разочароваща.

Страхотно! — помисли си тя. — *Отново съм умряла, това е адът и в него има мъж.*

Опита се да приближи глава към него. Чу как извика:

— Не!

Твърде късно. Силна болка стисна врата ѝ като менгеме. Мъглата се надигна от краищата на полезрението ѝ и се сгъсти в центъра. Предаде се. Последното, което чу, докато потъмняващите сиви облаци я обгръщаха, бе същият този обикновен глас, който каза раздразнено:

— И ето, пак се изгуби...

Нещо меко погали лицето ѝ. Шепот.

Това, което видя, бе създаването на утробата на сътворението. Онова, което чу, бе първочатието. Сега очакваме появата на детето.

В миг очите ѝ отново се отвориха и тя видя Космоса, който продължаваше да се разгръща, изпълнен с неудържима радост и неспирна суматоха.

Искаш да кажеш, че това е... началото на света?

Най-ранната история. Гласът бе безпльтен, звучеше около нея и вътре в нея, навсякъде и никъде.

Момичето наблюдаваше, изпълнено с противоречия. *Големият взрив?*

Единственият отговор бе дълбок, неудържим смях. Звукът се превърна в златно въже, което свързваше видими хармонии и мелодии, а те образуваха нишките на гоблен с втъкани скъпоценни камъни и огън, сътворяван с вяра, надежда и любов.

Утробата на сътворението растеше и се разширяваше, огъваше се. Беше изпълнена със сила, дива и необузdana — и все пак подредена, прецизна.

Момичето чувстваше очарование и неловкост. Очакване и цинизъм. Привличане и отблъскване. Знаеше тази история и не я знаеше.

Нали?

Бе прекрасно и ужасяващо. В цялото това величествено представление се появи малко синьо кълбо, което се въртеше крехко и незащитено.

Ето къде бременността скоро ще свърши във вода, кръв и пръст! Детето скоро ще се роди. И ти ще станеш свидетел на това, дъще моя. Ти си Свидетел на Времето на Сътворението.

Думите подразниха слуха ѝ. Стържещи, религиозни думи. Те отвориха рана.

Не.

Това е за теб, дъще моя. Дар за теб и за всички мъже и жени, родени под тази зараждаща се светлина.

— Не — каза тя гласно. Думата прониза красотата като отровна стрела. — Аз не съм свидетел. И не искам да бъда.

Вселената премигна и изчезна.

Различна мелодия. Простичко тананикане и тракане някъде наоколо рязко я върна в леглото. Контрастът между тези жалки звуци и зашеметяващите хармонии на музиката на Сътворението бе разочароващ до невъзможност. Все едно да стоиш в благоговение пред ревящ водопад и в следващия миг той да изтънее до дразнещо капене в застоял вир.

Едновременно с това почувства облекчение.

Някой си тананикаше мотив, който не ѝ звучеше познато, някаква весела мелодия без думи. Момичето се прокашля слабо и мелодията секна. Звуци на приближаващи стъпки.

— Ще опитаме пак, а? — Същият мъжки глас. Йоан. Този път виждаше лицето му, макар детайлите да бяха замъглени и неясни, все едно гледаше дълбоко изпод водата. Мургав мъж с къса брада и гъсти

вежди, оредяващият контур на косата, осеян със сиви нишки. Движенията му предизвикаха усещане за гадене, затова затвори очи.

Някъде в стаята тананикането започна отново.

Той внимателно изтри сълзите, събрали се под превръзката, която покриваше по-голямата част от лицето ѝ. Тя трепна от докосването му и се опита да възрази. Не можеше да помръдне челюстта си. Притискаше я нещо като клетка, която оставяше ясно доловим метален вкус в устата ѝ. Помъчи се да преглътне. Отново се понесе по ръба на нахлулата клаустрофобична паника.

— Добре, не бързай. — Тонът, с който бе казано това, имаше за цел да я успокои и да ѝ вдъхне увереност, но само усили гаденето. — Предполагам, че си изключително объркана в момента. Сигурно имаш хиляди въпроси. Ако ти нямаш, аз имам. И не се опитвай да говориш — побърза да добави той. — Все още няма как да стане, но ми казаха, че скоро ще можеш.

— Ако разбираш какво казвам — продължи Йоан, — моля те, отвори очи и мигни един път за „да“ и два пъти за „не“.

Тя мигна веднъж.

— Аха, а сега, за да съм сигурен, това беше едно мигване за „да“, нали? Не някакъв случаен отговор и злополучен избор на момента от моя страна? Отново едно мигване за „да“, две за „не“.

Едва загатнат гняв я изкуши да се престори, че е в безсъзнание. Тя негодуваше срещу това пленничество и заповедите му. Въпреки всичко се подчини.

Премигване.

— Отлично. — Той изглеждаше искрено доволен. — Добре. Не бих искал да се разбърбам само за да чуя собствения си глас. Хм?

Озадачена за момент, тя реши да мигне два пъти. Това въпрос ли беше?

— Много съжалявам! — извини се той. — Това е първият ни опит за действителен разговор и трябва да се постарая повече. Какво ще кажеш да слагам „да или не“ в края на истинските въпроси? Ще помогне ли? Да или не?

Тя мигна веднъж.

— Добре! Тогава ще започна, като те запозная с основни неща. Аз съм Йоан и ти се лекуваш в моя дом, който повечето наричат

Убежището. В този момент в стаята присъства и дребната сприхава Лети...

— Той иска да каже ниска и мила — същият остър женски глас се разнесе някъде под нивото на леглото. Неочакваното присъствие на жена в стаята я успокои. — Аз съм ниска и по-стара от него и той ми завижда и за двете — каза тя със сподавен смях. — И в случай че се тревожиш, мила, знай, че си напълно облечена и покрита. Някои от нас, жените, бдят над теб. Въпреки че няма защо да се страхуваш от Йоан.

Макар и размазано, тя успя да види как мъжът се усмихва по посока на гласа.

— Лети, мога да ти дам да стъпиш на столче, за да те вижда.

— Все още няма нужда, Йоане. Наминах, за да проверя как е повереницата ти и да ти кажа, че трима странници са пристигнали в общността ни. Учени, ако се съди по вида им, и от много далече. Искат да говорят с теб и с нея. Това е всичко.

Тананикането започна отново, потвърждение, че Лети бе източникът му.

Мъжът пак се обърна към момичето.

— Знаеш ли името си, да или не?

Две мигвания.

— Не? Хм, тогава трябва да предположа, че не знаеш и откъде си, нито откога си. Не задавам въпрос, само отбелязвам.

Тя безучастно затвори очи. Искаше той да си тръгне. Искаше да спи.

— Имаш ли някакви спомени за това как се озова тук, да или не?

Две мигвания.

През следващите петнайсет минути той задаваше въпроси. Но разговорът бе напълно едностранен и непрекъснатото очакване на нейния отговор стана потискащо и изморяващо.

Не, не помнеше откъде е, нито кое е семейството ѝ. Знаеше, че е човек и жена — въпроси, които намери за чудновати.

Да, болеше я.

Вярно бе — главата ѝ блъскаше в ритъма на сърцето — но не, не можеше да помръдне пръстите на краката си, да раздвижи стъпалата си или да почувства, когато той ги потупа. Можеше да повдигне вежди, да смръщи чело и да мига, но други движения изглеждаха невъзможни.

Паниката отново се надигна, когато пулсирането в главата ѝ се ускори, но той веднага ѝ обясни причината за парализата. Бяха ѝ дали определени лечебни билки и лекарства, тъй като за първоначалното ѝ възстановяване бе нужно пълно обездвижване. Това уталожи тревогата, но повдигна допълнителни въпроси, които тя нямаше възможност да зададе.

Докато говореше, мъжът ходеше тук и там, като човъркаше разни неща и подрънкваше — каква точно работа, тя можеше само да си представя по звуците. Най-после той спря да разпитва и започна да ѝ дава информация.

Йоан нарече себе си събирач. Като такъв Йоан събираше неща, които морските течения донасяха на каменисти плажове близо до дома му. Тя се възстановяваше в Убежището от месеци.

„Изхвърлена — така каза Йоан — на бреговете на «остров» между световите, по думите му, жертва на трагедия, на събитие, едновременно ужасно и разрушително.“ Освен нея имаше и останки — хаос от метал, хартия, играчки и дърво, артефакти и други отломки от нейната цивилизация и време. Всичко бе прибрано в кутии в помещение за складиране някъде наблизо. Когато възвърнеше силите си, щеше да има възможността да се порови в тях.

— Нямах намерение да те откроя — каза Йоан. — Все пак аз съм обикновен събирач, а не откривател.

Както изглежда, откривателите винаги имаха някаква мистична връзка с онова, което откриеха. От начина, по който говореше Йоан, излизаше, че този закон важи навсякъде из Вселената.

Идеята не се хареса на момичето. Свързана с мъж? Смътен страх надигна глава в нея като разтревожен вълк.

Той продължи да обяснява това почти час. Още четвърт час не спря да се извинява, задето тирадата му звучи така, сякаш за нейното положение — а оттам и за неговото — вината бе изцяло нейна.

Подло е, помисли си тя, да ѝ причинява болка, която бе не по-малко жестока от раните по тялото ѝ.

Не след дълго обаче напевният ритъм на думите му на фона на тихото тананикане я унесе. Не успяваше да следи какво ѝ казва, нито пък искаше. Остави се на течението, надявайки се на мастилена тъмнина и свобода от очакванията.

Надеждата ѝ бе напразна.

3.

ЛИЛИ И ЗМИЯТА

Приближавайки повърхността на земята, момичето леко се спусна към невисок сух хълм. Той се намираше в края на меко надиплена равнина, изпъстрена със свързани помежду си горички. Зад тях в пурпурната далечина се надигаха редици от по-високи хълмове, отвъд които стърчаха зъберите на планинска верига.

Тя почти не забеляза това великолепиe, тъй като вниманието ѝ бе привлечено и приковано от намиращото се зад гърба ѝ. Обръщайки се, тя ахна и инстинктивно отстъпи назад. Гигантски вихър от енергийни вълни и вода се надигаше над платото. Тази преграда се простираше от край до край и от земята до небето, докъдето стигаше погледът ѝ. Пулсираше като нещо живо. Светлина и топлина изпълваха всяка клетка на тялото ѝ.

— Всеки път това ме озадачава и омайва — каза нечий глас наблизко.

Момичето събра сили да откъсне поглед от стената и обърна очи към високата изящна женска фигура, стояща до нея.

— Ти си тази, която нарича себе си Майка — каза тя. — Ти не си моята майка.

Присъствието на тази жена бе по-осезателно и поразително дори от ураганната преграда. Имаше благородна осанка и бе много по-красива, отколкото се бе сторило на момичето отначало. Високите скули подчертаваха пронизващите тъмнокафяви очи, изпъстрени със златисто, бялата ѝ коса бе изплетена в стегнати плитки, краищата на които се спускаха като ручейчета по раменете ѝ. Бляскавата ѝ роба, царствена и пъстра, се дигна, сякаш се вълнуваше от всяка мисъл и жест.

Жената се усмихна и се наведе напред, допирайки чело до нейното.

— Да, аз съм твоя майка, Лили — прошепна тя.

— Лили? — Името смая момичето, но то мигновено осъзна, че е нейното собствено. — Името ми е Лили? Боже мой, спомням си. Казвам се Лили Фийлдс!

И едновременно с това тя осъзна какво още бе казала жената.

— И ти си моя майка? Как е възможно да си ми майка? Ти си...

— Чернокожа? — Тя се засмя с такава чистосърдечна радост, че Лили не се удържа и също се засмя, макар и все още напълно озадачена. — Скъпо дете, нима не е прекрасно черното, което включва и пази всички цветове?

— Аз все още не знам коя си. Как се каваш?

— Ева!

— Ти си Ева? Ева от Адам и Ева?

— Да, детето ми. Ева, Майката на всички живи същества! Лили, къде мислиш, че се намираме?

— Не знам — каза със запъване момичето. — Изгубени в някакъв сън, в халюцинация под въздействието на лекарство или на тежко психично заболяване? — Лили замълча, а после изтърси: — Полудявам ли?

Тя наведе глава и погледна към земята, сякаш това можеше да ѝ помогне да събере пръснатите си мисли. С изненада осъзна, че също бе облечена в ефирна дреха от призматична светлина, чиста, съвършена, предпазваща. Макар моментално да почувства познатото опасение, че е на показ, тя се изненада от присъствието и на едно непознато усещане за безопасност. Това противоречие не можеше да е истина.

— Е, ако ме познаваше — промърмори тя, навела поглед, — щеше да знаеш, че мястото ми не е тук.

— Скъпо дете, можеш ли изобщо да твърдиш, че наистина познаваш себе си? — След това тонът ѝ рязко се промени, сякаш изричаше констатация и заповед. — Усещам духа на обвинението. Покажи се!

Едва бе изречено това, когато Лили чу шумолене в храсталака и от него се показва полюшващата се глава на голяма змия. Дори да забелязваше Ева, тя не ѝ обърна внимание, а бързо се надигна пред момичето. Лили отстъпи. Змията я погледна в очите, разлюляла качулка като миниатюрни крила. Раздвоеният ѝ език се стрелна, вкусвайки въздуха, и се прибра. Ева наблюдаваше с безизразно лице и скръстени ръце.

— Какво си ти? — изсъска змията. — Не съм виждала други като теб.

Дъхът на Лили замря в гърдите ѝ. Тя извърна поглед.

— Нищо — прошепна тя. — Аз съм нищо.

— Значи според собственото ти твърдение ти си нищо. Но нищото има глас, така че коя си ти?

— Никоя — каза Лили. — Мястото ми не е тук.

Странно, но с всяка нейна дума животното като че ли се уголемяваше.

— Интересно! — Змията се отдръпна назад, сякаш за да добие по-добра представа. — Кажи ми тогава, защо нищо и никоя е тук?

Лили нямаше отговор на този въпрос.

Змията наклони глава и отново вкуси въздуха.

— Ти си странен вид, който ми е непознат. В най-добрия случай ти си пречка.

Като каза това, тя се смъкна на земята и изчезна. Лили се чувстваше нервна и някак отхвърлена, но остана неподвижна. Наблизо се чу шумоленето на листа, което бързо се отдалечи.

— Какво беше това? — попита тя.

— Понякога змията е просто змия — отговори Ева.

— Но тя ми говореше!

— Понякога змията е нещо повече. Тя нараства, когато някоя лъжа получи твърде много внимание. Но това не ме безпокои в момента. Безпокои ме, че за присъствието ти знаят и други, които невинаги ти желаят доброто.

Лили обгърна тялото си с ръце.

— Малко ме плашиш.

— Не се страхувай — каза Ева. — Виждала съм как се случва това.

— Това — Лили вдигна ръце, като да обхване всичко, което виждаха — се е случвало и преди?

— Не, само веднъж, този път — каза Ева, сякаш всичко бе от ясно по-ясно. — И ти си тук, за да бъдеш свидетел.

— Ева? — Лили инстинктивно потърси ръката на жената. Пръстите им се вплетоха и Лили се изненада от непознатото усещане, че можеше открито да каже какво мисли без страх от осъждане или наказание.

— Да, дъще моя. — Ева се усмихна нежно и стисна ръката на Лили.

— Не искам да бъда свидетел, каквото и да е това.

— То е привилегия и чест.

Чувство на срам стегна гърлото на Лили. Не знаеше защо.

— Звучи като поредната възможност да се изложи. Разбираш ли, аз не си падам по религиозни неща.

Челото на Ева се намръщи в недоумение.

— Религиозното не ми е познато.

— Искам да кажа, че съм чувала историята. Не помня кога я научих, мисля, че когато бях малка. Бог създава света съвършен, Бог създава мъжа, Бог създава жената, жената съсипва всичко... — Лили се поколеба. — Е, предполагам, *ти* би трябвало да знаеш.

Златните петънца в очите на Ева проблеснаха.

— Да знам какво?

— Ами, как оттогава до днес всички са бесни на жените. Бог, изглежда, също е доста разстроен, поне доколкото знам от опит.

— И какъв е този опит?

Паметта отново ѝ изневеряваше. Тя погледна пръстите си, все още преплетени с тези на Ева, и изведнъж ѝ се доплака без каквато и да е причина.

— Не ме оставяй, моля те! — каза тя едва чуто.

— Аз винаги съм някъде наблизо. — Игривите искри в очите на Ева се превърнаха в проблясващи сълзи. — В края на краищата, ти си моя дъщеря, така че аз вече съм в теб и ти си в мен.

Уверението ѝ даде смътно усещане за покой. Ева погледна нагоре и Лили я последва с поглед.

— Виж! — каза Ева. — Уреченото време настъпи. Ще ти обеща следното: няма да съжаляваш, че си свидетелят.

— Обратно в настоящето, а?

Макар да не виждаше, Лили знаеше, че гласът е на Йоан, и усети да я бодва раздразнение, задето бе изтръгната от съня.

— Наблюдавах те, докато сънуваше.

Страхотно. Той е маниак.

Йоан се засмя, сякаш бе прочел мислите й, но ни най-малко не изглеждаше засегнат. Страните й поруменияха от притеснение.

— Когато сънуваш, очите ти мърдат под клепачите, все едно онова, което виждаш, е реално. — Той помълча малко и добави: — Всъщност то може и да е реално. Аз не съм експерт по сънуването. Това не е по моята специалност. Би трябвало да попитам някой учен. Както и да е, ти бе погълната от... каквото и да бе това.

Точно така се чувствам — помисли си Лили, — погълната, хваната между болката и потискащата баналност на това място и завладяващата яркост на виденията. Не искаше да бъде свидетел и не искаше да е разделена от Ева. Нещо в нея се раздвижи и бляскавият й сън потъна някъде като залязващо слънце.

Веждите й се повдигнаха въпросително и той се опита да познае.

— Сънуване? Учените? Искаш да ти разкажа за учените, да или не?

Мигането я вбесяваше, затова Лили се съсредоточи върху устата си, която вече бе освободена от клетката. Звукът, който излезе, едва наподобяваше сумтене, но Йоан го прие за „да“. Тя искаше да каже „нито едното, нито другото“.

— Чух те! Ето, виждаш ли! Поздравления! Браво. — Йоан придърпа стола си близо до леглото й. — Учените — започна той — са група високо ерудирани личности, които изучават разни неща и могат да говорят за тях с умопомрачителни подробности. Много умни и безкрайно образовани са тия учени! В състояние са да обяснят почти всичко, дори да не е вярно.

Той погледна да види дали това я бе накарало да се усмихне. Не различи нищо, затова продължи:

— За жалост, през повечето време те разговарят само помежду си, и то на езици, които никой, освен такива като тях, не разбира. На мен обикновено ми се налага да използвам преводач или тълкувател, ако искам да почерпя от дълбочината на научните им познания. Изобщо доста досадна работа. Но честно казано, те не са трудни хора. И искам ясно да подчертая, че много от най-добрите ми приятели са учени.

Затаявайки дъх, той приближи глава, за да може тя да види лицето му. Този път тя му даде каквото мислеше, че се иска от нея. Бегла, едва доловима усмивка, първата, която бе извикала съзнателно.

За нейна изненада лъчезарният му отговор заличи почти изцяло раздразнението ѝ.

— Отново браво — окуражи я той. — Видях я! Първата мимолетна усмивка е надежда, че ще последват и други. Както и да е, нека ти кажа още нещо за учените. — Той хвърли поглед наоколо, сякаш да се увери, че няма кой да го чуе, а после снижи гласа си до шепот. — Убежището често се посещава от учени. Всъщност тримата странници, дошли да те видят, със сигурност ще искат да те сложат под микроскопа. Рано или късно ще трябва да отстъпим пред искането им. Открил съм, че при учените действа следният номер — даваш им вино или нещо по-силничко, ако имаш. Колкото повече пият, толкова по-лесно ги разбираш.

Йоан се засмя. Лили не можеше да не признае, че наистина си беше малко смешно.

— Общо взето, те са много приятни хора и от тях съм научил страшно много. Но рядко го признавам пред тях. — Той се загледа замислено някъде встрани. — Искат се много усилия да си останеш тъп.

Йоан стана и отново се засмя. Лили нямаше голям избор, затова издаде стържещ звук, успявайки отново да наподобя усмивка.

— Видях я! — поздрави я мъжът. — И искам да ти кажа, че дори най-беглата усмивка те кара да сияеш като принцеса!

Коментарът, вероятно имащ за цел да я насърчи, предизвика реакция, която заплашваше да я погълне. Онова, което каза той, или начинът, по който го каза, я запрати право в бездната на ужаса.

Започна като надигаща се паника, като прииждаща вълна, която се усилваше от неспособността ѝ да помръдне. Лили се концентрира върху това да диша бавно и дълбоко. Приливът на адреналин постепенно стихна. Тя предпазливо излезе от вътрешното си вцепенение, вдишвайки и издишвайки през стиснати зъби.

И докато лежеше, вперила поглед в тавана, очите ѝ се замъглиха от сълзи.

Мъжът отново избърса нежно и внимателно очите и страните ѝ. Направи го с добро намерение, но тя не можеше да понася докосването му. И не можеше да се отдръпне. Цялото ѝ тяло се разтрепери.

— Мило мое момиче. — Той въздъхна. — Как ми се иска да си спомниш името си.

Както изглеждаше, сега можеше да говори единствено на езика на сълзите, неразбираеми течни думи.

— След малко се връщам. — Той нежно я потупа по ръката и излезе от стаята.

Тя отпъди едва проблесналото желание да можеше да я разбере. Сега се бореше с надигаща се ярост, хватката на която бавно смазваше гърдите ѝ. Благодарна, че го няма, тя затвори очи.

Една ръка улови нейната. Майчини пръсти. Топли и нежни. Чувствителността се събуди в крайниците ѝ и прогони яростта.

— Лили! — Гласът на Ева бе като бриз, тихо нашепващ в ухото ѝ. — Върни се. Ела и виж!

Радостта в гласа ѝ и сигурността на ръката ѝ надделяха над съпротивата на Лили. Тя вдигна поглед, очаквайки да види лицето на Ева, и ахна. Само на ръка разстояние от нея се издигаше преградата, цялата в светкавици и гръмотевични водопади. Тя пристъпи напред и вдигна ръка да я докосне, но в този момент някъде дълбоко в сърцето ѝ се обади шепот, който каза: „Недостойна“.

Лили се отдръпна и се обърна, поглеждайки към хоризонта, където бавно потъваше огнено слънце. Нощта, като малка шаферка по време на сватбения марш, хвърляше сенки, възвестяващи идването на Любимия.

— Майко Ева, каква е тази стена зад мен? — попита тихо тя.

— Намираме се отвъд границата на Едем.

— Едем, тоест Райската градина? — Името неочаквано извика отдавна потулен спомен. — Мама ме водеше в църквата на ъгъла, когато бях малка, и ме оставяше там, за да научавам разни истории. Мислех, че Райската градина е била наводнена от потоп.

Смехът на Ева бе ясен и чист като планински извор, но Лили се почувства засрамена. Жената притегли момичето близо до себе си.

— Лили, с мен не си изложена на опасност. Засмях се, защото ти каза нещо забавно. Не бих се засмяла, за да те засрамя.

Лили не знаеше как да отговори. Накрая го направи — с признание.

— Чувствам се глупаво, когато не знам нещо, което би трябвало да знам.

Ева отново се засмя, но този път момичето не се изчерви.

— Мила моя, нали за да научиш нещо, трябва преди това да не си го знаел?

— Не знам. — Ето че и Лили се засмя. — Ха, схванах го.

Ева посочи. Горе, долу, от двете страни, наблизко и в далечината.

— Едем има шест граници, ако включиш земята. Раят е куб. Знаеш какво е куб, нали, Лили?

— Да — смънка тя. — Все пак съм ходила на училище. Но слушай — не искам да съм груба, но това е само приказка. Всичко това. Дори ти. Аз полудявам, не помниш ли?

— Лили, нали знаеш, че Бог е създал всичко съществуващо?

— Само в тези сънища — отговори тя. — В реалния живот, когато не халюцинирам, аз изобщо не вярвам в това. Вярвам, че всичко е дошло от нищото.

— Не те попитах в какво вярваш. Попитах те какво знаеш.

— Каква е разликата?

— Интересно! Изглежда, че тези халюцинации биха могли да те убедят в неща, в които все още не вярваш. Опитът е сила, която не можеш лесно да отхвърлиш.

Лили не пропусна иронията на предизвикателството.

— За по-сигурно трябва всичко да се отхвърля — каза тя. — Особено ако изглежда неоспоримо реално.

Ева помълча известно време, а после отново заговори за Градината.

— Раят е висшата наслада — най-дълбоката и най-истинската. Ще настъпи епоха, когато тази градина ще обхване цялото Творение и всички измерения. — Твърдението накара нещо в Лили да трепне, като искра, съживена от внезапния порив на вятъра.

Вниманието ѝ бе привлечено от ново раздвижване. Гигантски огнени стражи като разноцветни бушуващи клади се бяха разположили по периметъра на платото. От вътрешната страна на формираната от тях граница следваха ред подир ред духове, които се строяваха с хореографска прецизност. Зад тази граница, изникващи сякаш от земята, небето и дърветата, прииждаха най-различни надарени с жива душа зверове, човекоподобни и птици. Лили имаше чувството, че зад тях се събират тълпи от лазещи твари — земноводни и насекоми, влечуги, всичко виждано и невидано. А в океана на левги разстояние всички бяха нащрек. Цялата Вселена бе преустановила всякакви

усилия — от простите движения до ежедневните трудности на оцеляването, за да се преклони в захлас и обожание.

Безброй великолепни светлини, проблясващи във фантастично ярки цветове, се открииха ясно с настъпването на нощта. Вълни от безчет бързи и грациозни същества, подредени в искрящи нюанси на спектъра, се събраха в небето. С нарастването на броя им нарастваше и очакването. Цялата Вселена се стече тук, на това място, в уреченото време. Това бе спокойно, но решително вдишване, с което настъпваше раждането.

Лили се оказа в центъра на събралото се множество, заобиколена от светлинни същества и яростна атака върху сетивата. Музика тъчеше като с нишки жива, изпълнена с ухания тъкан. Струнните инструменти бяха смирна и сандалово дърво, медните духови — тамян и плодове, дървените духови — с дъх на зюмбюл, бор, люляк, лавандула и орлови нокти, ударните — канела и карамфил, куркума и джинджирил. Дори далечните звезди запяха свои песни, докато цялото творение застина.

Когато всички се събраха, не мина много време и една врата се отвори в стената на Рая. През нея се изля ослепителна светлина. В следващия миг само Лили и Ева останаха прави. Всички други се бяха поклонили доземи, изпълнени с благоговение и радост.

Ева я побутна.

— Идват.

Лили не можеше да извърне поглед от приближаващото сияние. Това бе вихрушка от пламтящи нюанси на карнеол и живи смарагдовозелени светлини, излъчващи се в ослепителния блясък на въртящ се яспис, в центъра на който те се сливаха и оттам се появи фигура... на човек.

— Кой е този човек? — прошепна Лили.

— Не просто човек. Вечният човек! Който е Вечно съществуващият Бог! Адонай!

— Човек е Бог?

Но Ева не й го разясни.

Вечният човек сякаш танцуваше, облечен в одежди от бяла светлина. Скромен венец от лозови листа увенчаваше главата Му. Лили се почувства като в транс — с всяка частица от съществото си жадуваше да се затича към Него и да Му каже всичките си тайни, да бъде наново създадена, да се разтопи във великолепието Му, да намери

покой от срама си. Пред нея бе самата надеждност. Като се усмихна за приветствие, Той вдигна ръце и проснатото множество се вдигна на колене.

Онова, което се случи в следващия момент, я изненада. Вечният човек също коленичи на земята и като дете в пясъчник започна да събира купчина червеникавокафява пръст. Играеше си, но изражението Му бе вгълбено и съсредоточено, преливащо от неудържима радост. Той седна и събра пръстта между краката Си. Надигна се лек вятрец, който се заигра с косата Му, а после Му помогна да събере съкровището Си. Лили проточи враг, за да види. Човекът и вятърът грижливо се стараеха да не изгубят и една прашинка — всички станаха част от купчината, всички бяха важни.

Лили чу два гласа да се смеят. Единият идваше от Вечния човек, другият — от Вятра. Чист смях, сякаш се смееха деца. Сълзите също с лекота се появиха в очите на Вечния човек — сълзи на радост, които закапаха по купчината пръст, събрана между бедрата Му от Неговите силни ръце.

Той запя. Нова песен, различна от мелодиите, които Лили бе чула дотук. Песента я връхлетя и тя падна на колене, изпълнена с нещо повъзвишено от вълнение. За първи път, доколкото можеше да се вярва на късата й памет, Лили почувства надежда.

Надежда за какво, не знаеше. Сърцето й ускори ритъма си.

От вътрешността на купчината пръст сега струеше кървавочервена вода, бликаща от невидими подземни води. Адонай запя, а после със сълзи и смях потопа ръце в священата кал, надавайки възглас, който накара Лили да скочи на крака. Раждането бе почти към своя край. С пронизителен, сърцераздирателен вик Адонай вдигна над главата Си новородено.

— Роди се син, роди се син! — Цялото Творение изригна в ликуващи звуци и Лили се понесе на вълната на тържеството. Тя се опита да надвика тълпата:

— Майко Ева! Видя ли?

Невъзможно бе да я открие. Но когато се обърна, шепотът на истината докосна раменете й: Тя бе видяла. Въпреки че това бе пробудило в нея съкрушителен вихър от копнежи и емоции, Ева не я бе излъгала. Лили изобщо не съжаляваше, че присъства на това раждане.

Кристалночистият и благ глас на Вечния човек се издигна над какофонията:

— Това е радостта на сърцето Ми, венецът на творението. Това е Моят възлюбен син, в когото е моето благоволение. Те ще бъдат наречени Адам!

Те? Бебето не мърдаше.

Надеждата на Лили трепна. Озадачена, а после и разтревожена, Лили отчаяно извика:

— Бебето! Бебето не диша!

— Получава пристъп! — Викът на Йоан сякаш идваше от много далече. — Направй нещо!

Лили усети как тялото ѝ се разтърсва от конвулсии, мускулите пламтят, свиват се и се разтягат. През затворените клепачи нахлу топла, течна светлина. Почувства се напълно безтегловна, спазмите ѝ се смекчаваха от онова, из което се носеше.

— Спри го! — заповяда някаква жена.

Но бебето не диша! Тя изкрещя мисълта пред бликналата ослепително бяла светлина. После отвори очи и видя застинала шир. Небе, което не беше небе. Синьо, плоско, лишено от великолепие. Намираше се в стаята си и лежеше неподвижна като безжизненото дете.

4. ТАЙНИ

Тревогите за бебето я глождеха. Както езикът, който все опипва празнотата, оставена от наскоро изгубен зъб, съзнанието ѝ се връщаше към онова, на което бе станала свидетел. Когато обаче минаха две нощи без нито едно посещение или сън, Лили отново започна да се съмнява в себе си. Видяното в плътния като течност мрак трябва да бе реакция към дадените ѝ лекарства. Из съзнанието ѝ бродеха случайни образи — комбинация от стари истории от неделното училище и телевизионни предавания от мъглявото ѝ минало. Това бе единствената достоверна теория, която успяваше да скърпи, а алтернативите бяха прекалено чудати, за да се вземат на сериозно. Но пък... бебето.

Въпреки че усещаше как силите ѝ се връщат, Лили продължи да лежи, неподвижно загледана право нагоре. Стаята ѝ много напомняше пещера, с извития таван в отсенки на морски миди и слонова кост с вълнисти нюанси на костено-перлен цвят. С крайчеца на полезрението си долавяше следи от бледолилаво и светлосиньо. Бе почти като небе, но отказваше да се помръдне или да се промени. Може би направено от мрамор, чиито странно успокояващи форми се подчертаваха дори от едва забележимите вариации на светлината.

Тя се опита да забележи каквото и да е движение, буболечка или друга твар, пробягваща по тавана, но стаята бе стерилна и единствената ѝ компания бяха Йоан и Лети. Въпреки че той не ѝ бе дал повод да се бои от него, за по-сигурно тя все още бе нащрек.

Основното ѝ занимание бе да чака, а през това време тя слушаше разговорливия Йоан и попиваше информация. Нито хубав, нито грозен, той имаше приятно лице, което грейваше и ставаше почти красиво, когато се усмихваше или се смееше. Всеки път, когато той се навеждаше над нея, тя изучаваше това лице, търсейки нещо скрито, нещо подозрително, и реши, че не бива да му се доверява напълно. Кожата му бе с тъмнокафяв загар, брадата — късо подстригана, лицето — обкръжено от сребристочерна коса. Чертите му я караха да

предполага, че е от Близкия изток. Беше стар. Не старец... но стар. Въпреки че не искаше да признае, в него имаше нещо, което ѝ харесваше.

Собствената ѝ самоличност и история оставаха загадка и за двамата, забулена в сенки, които бяха твърде гъсти и неприветливи за изследване. Каквито и да бяха подробностите, Лили чувстваше, че едно нещо е сигурно — мъжете бяха непредсказуеми и опасни.

Въпреки че говореше много, Йоан също като че ли се колебаеше да разкрие прекалено много информация. Може би се тревожеше, че ще ѝ дойде в повече или ще предизвика нов пристъп. Това бе деликатен танц, валс между два живота, които бяха неразделно свързани и в същото време предпазливо пазеха дистанция.

Както премигванията за „да“ и „не“ бяха заместени от хрипливо сумтене и неразбираеми стенания, така и те на свой ред отстъпиха място на пресеклив шепот, който излизаше от устата ѝ като накъсано дишане.

— Казвам се Лили — произнесе дрезгаво тя един ден още щом го чу да влиза в стаята. — Лили Фийлдс. Спомням си.

— Ами здравей, Лили Фийлдс! — възкликна Йоан. — Какво прекрасно и образно име^[1]. Отива ти много повече от Египет. Не че имам нещо против Египет.

— Египет?

— В контейнера, в който бе открита — в който те открих — имаше досиета и снимки. В опита да установим самоличността ти, разполагахме единствено с документи със снимка, на които ти бе назована с името Египет, явно псевдоним. Така или иначе приличаш повече на островно, отколкото на пустинно момиче, въпреки че според лечителите имаш генетични маркери от народи и от двата региона.

— Благодаря. Мисля, че ви го дължа.

— И все пак, любопитно ми е... — Йоан се приближи, така че тя да го вижда. — Какво те накара да си спомниш името си?

— Един сън — предположи тя — или халюцинация. Не съм сигурна.

— А, още сънища. Това е добре. Има ли нещо, което искаш да ми кажеш за тях? Изглежда, че при теб те са в изобилие.

Лили се замисли за момент, преди да отговори.

— Не. Те са объркващи.

Как можеше да му каже онова, което не разбираше? Почувства, че се отдръпва. Тя нямаше обяснение за бебета, сътворения или пък прекрасна, но непозната чернокожа жена на име Ева, която твърди, че ѝ е майка — нито можеше да е сигурна, че това не е просто бавното ѝ приближаване към лудостта.

Късно вечерта, когато звуците притихваха и светлините ставаха приглушени, Лили имаше усещането, че е навън и гледа звездната шир. Далечни светлини пулсираха в мрака на нейния затвор и от време на време някоя прекосяваше небето във величествен, уверен танц. Също като Северното сияние спектакълът се разгръщаше без предсказуеми модели. Действията се разиграваха и събуждаха ясно доловими емоции, свързани с онова, което бе видяла в присъствието на Ева — сгъстяващия се дълбок мрак, а после най-прекрасното представление.

Тя се носеше по течението между будност и сън, но всеки път, когато се приближеше към брега на покоя, едно бебешко изплакване събуждаше безпокойството ѝ.

Стори ѝ се, че чува гласове, разговарящи в късната вечер. Докато махалото на часовника се люшкаше между нощта и деня, започнаха да я спохождат късчета спомени, но никога не се задържаха за дълго.

— Ела и виж — каза една жена и отново улови и двете ѝ ръце.

— Ева? — Лили внезапно се събуди.

Жената се засмя и я прегърна.

— Скъпо дете — прошепна тя, — ти си жива, а аз съм Майката на всички живи. Трябва да дойдеш с мен и да видиш детето, което така е обсебило мислите ти.

Лили отново почувства, че преминава през черната всепоглъщаща драперия, разделяща времена и светове, тъмната бариера между Убежището и Сътворението. В мига, в който тя проникна през предела, Ева отново пусна ръката ѝ. Двете застанаха една до друга, загърбили завесата от светлина и вода.

— Бебето? — попита Лили и направи крачка към мястото, където то бе извадено от земята.

Леко докосване по рамото я спря. В този момент Вечният човек, който седеше от външната страна на границата, вдигна усмихнато лице. Неподвижното новородено, повито в божествена светлина, лежеше на гърдите Му. Той погледна право към Лили и тя почувства да

я залива и изпълва Неговият мир. За миг този поглед я освободи от мъката и ѝ прошепна възможности. После тя отвърна глава и престана да мисли за това.

Очакващият Вятър и струящата през стената Енергия обгърнаха Човека. От тримата се образува лице, което се наведе да целуне детето. Но това не бе просто докосване на устни с устни, а вдъхване на живот. И с това вдихание крехкото новородено стана жива душа.

Немощен стон преломи нощта и Лили ахна облекчена.

— Моят Адам се роди — прошепна Ева на Лили, все още с ръка на рамото ѝ.

Бурни ликуващи възгласи последваха жизнеутвърждаващия плач на бебето и отекващите звуци бяха понесени към всички краища на Космоса от безброй безплътни пратеници.

— Те познават порталите и прозорците, вградени в тъканта на световите — каза Ева. — И сега тръгват да огласят новината, благовестието на Отеца.

Три внушителни фигури се приближаваха към събраното множество, две от тях от срещуположните краища на стената, третата — от тъмнината отвъд нея.

— Кои са те?

— Херувими! — отговори почтително Ева.

Огромната стена на Едем бе нищожна в сравнение с тях, но колкото по-близо идваха, толкова повече се променяше ръстът им, докато станаха не по-високи от всички останали. Въпреки това с приближаването им Лили доби усещането, че се смалява. Краката на херувимите като че не докосваха земята и тя долавяше бегло движението на огромни невидими крила.

Двамата, появили се откъм стената, сведоха глави, но третият изчака за момент, преди също да се поклони. Неговата поразителна корона с дванайсет скъпоценни камъка изпускаше сияйна дъга от цветове, като шатра, опъната над събралото се множество. На него заговори Вечният човек.

— Погледни и виж, Помазани Херувиме. Тук, в ръцете ми, хранещ се от гръдта ми, е венецът на моето творение. Те ще властват над всичко сътворено, видимо и невидимо.

Из главата на Лили прелитаха въпроси, но тя бе като застинала в момента, безсилна пред завладяващото ликуване, привлечена от

новороденото, без да може да обясни защо.

Гласът на Ангела бе топъл, тонът — овладян.

— Адонай, тази купчина земен прах? Нима дъхът Ти придава нов смисъл на пръстта? Може да са по Твой образ и подобие, но те са крехки, слаби и следователно... незначителни. Ти си Този, Който определя условията, природата Ти е неприкосновена — защо сега си разкрил Себе си във вечна слабост? Нашата надежда и живот Ти би поверил на това... този безпомощен къс жива материя?

Лили се засегна.

— Всички бебета са слаби — каза тя през зъби.

— И оставаме такива — меко възрази Ева.

Лили я погледна, но Ева не поясни.

— Изненадан си? — каза Вечният човек на Херувима. Погледът на майчина привързаност и бащина благодетелност бе чист, искрен и пълен с Любов. — В природата Ми е да изненадвам. И така, обичен и Помазан Херувиме, ще имаш ли честта?...

Той вдигна детето Си и го подаде на архангела. Лили забеляза, че пъпната връв на бебето все още го свързва със земята.

За момент могъщото същество изглеждаше озадачено.

— Махайра?

Вечният човек кимна.

Лили почувства ръката на Ева леко да стисва рамото ѝ. Вместо да вземе детето, Помазаният Херувим извади от своята вихреца се дреха къс и остър като бръснач меч и го вдигна високо. Лили ахна. Без всякакви усилия можеше да пререже гърлото на бебето и да докаже крехкостта му.

Вместо това архангелът преряза пъпната връв и Адонай притисна детето до гърдите Си. То спеше спокойно в сигурните обятия на Бога.

— Благодаря ти!

— Честта е моя сега и завинаги — отговори смаяният архангел, докато разглеждаше меча. От острието висяха дребни късчета окървавена плът. — Това е най-доброто и най-висшето Твое творение?

Въпросът, зададен със спокоен глас, докато острието бе избърсано о лъчистата дреха и върнато в скритата ножница, бе недвусмислено ясен.

— Сияйни, има тайнства, скрити дори от теб. — Адонай стана и залюля бебето в прегръдката Си. Дрехата му, допреди това бяла, сега бе изпоцапана с пръст, кръв и вода. — Това същество не е нужно да се доказва, за да бъде обичано. Те са кост от моята кост, плът от моята плът и вечната ми Любов и привързаност към тях никога не ще бъде отслабена, нито помрачена. Те не могат да паднат в недостойнство.

Очите и гърлото на Лили се напълниха със сълзи. Тя не знаеше защо и се почувства неловко.

— Защо нарича бебето *те*? — попита тя, изтривайки бързо бузите си.

— Гледай — каза благо Ева. — Когато му дойде времето, ще разбереш.

Адонай заговори:

— Ето Моя призив към вас: знайте си мястото, запазете смирение, поклонете се с ум и сърце и нека пътят ви бъде пречистен от огньовете на любовта, другарството и служенето.

— Разбира се, покланям се. — Все така несигурен, херувимът се поколеба. — Пред Теб?

— Не, не само пред Мен — каза Богочовекът. — Пред това малко създание. Те са ваши царе, те властват и на тях вие ще служите и спрямо тях ще знаете мястото си. Приканвам ви да им служите безусловно и изцяло.

— С радост се покланям и се заричам да служа на Човека, както служа на Теб! — обяви Помазаният Херувим. Във въртоп от светлина божественото същество се поклони, прегърна детето и целуна Вечния човек по бузата.

Сега Бог провъзгласи:

— Това е твърде добре! Вижте детето! Утробата на Сътворението е благословена. Нека всички, всеки по свой начин с глас или дъх да ознаменува това идване. Всичко сътворено е велико благо! Това раждане увенча Ден Шести. Сега нека си починем от тежката работа.

Лили се събуди със сълзи, които се стичаха по страните и в ушите ѝ. Тук, в Убежището, не можеше да ги изтрие.

Нима току-що бе наблюдавала раждането на Адам? Как бе възможно? Новороденото бе събудило много дълбоки копнежи — да си намери мястото, да я прегърне някой, който я обича без причина. По-добре да пропъди тези объркващи чувства. А Адонай? Защо първият ѝ отклик бе да се затича към Него? Нещо повече — искаше да се изправи пред Него, искаше Той да я познава. Бог ли бе Той? Човек ли бе?

Мислите бяха като водовъртеж, който я всмукваше, влачеше я към мрака. Лили се фокусира върху дишането си — вдишване, издишване, вдишване, издишване, вдишване, издишване.

Йоан се приближи, държейки кърпа, мека като козината на малко коте, и попи сълзите ѝ.

— Когато поукрепнеш и започнеш да ставаш, ще те заведе в помещението, където съм складираш нещата, изхвърлени на брега заедно с теб. Може да помогне.

— Какви неща? — изграчи тя.

— Дреболии, нещата от твоето време, пространство и място. Няма нито една добра книга обаче. В твоя свят никой ли не чете вече?

— Не помня да съм била кой знае какъв четец — каза дрезгаво тя.

За да поуспокои раздразненото ѝ гърло, той ѝ даде да пие нещо топло.

— Това е тъжно — каза той. — Подходящата книга, както подходящата песен или подходящата любов, може да промени цялата Вселена — за подходящия човек, разбира се. А после промяната тръгва от него.

— Защо не мога да си спомня?

Йоан отново изникна между нея и мраморния таван.

— Изживяването на травма или трагедия може да причини форма на амнезия, но обикновено с времето спомените се връщат. Когато съветът първоначално реши, че трябва да бъдеш лекувана тук, в Убежището, бяхме изправени пред няколко плашещи предизвикателства. Пристъпите, които получавахте, заплашваха да осуетят всичко, което се опитвахме да постигнем, затова прибегнахме до използването на серия инхибитори на спомени.

— Какво?

— Не необратимо. През последните няколко дни намалихме дозата и сега ти даваме съвсем малко. Възможно е да получиш

проблясъци. Ще рече, че си възстановяваш блокираните спомени. Не полудяваш.

— Урррааа — измънка тя.

Това го разсмя и той отново забърбори за детски книги и как те изграждат основата на една цивилизация. После каза нещо — направи коментар, свързан с книга — и без предупреждение умът ѝ шеметно се завъртя.

Неочаквани образи от детството я нападнаха яростно, потушавайки мислите ѝ, както водата — огъня.

Бе малко момиченце. Една жена ѝ четеше приказка за принц, змия, лисица и роза, докато Лили, облечена в дрипава рокля, правеше пируети на фона на мелодия, звучаща в главата ѝ. Въртеше се, докато сенките я заобгръщаха и тогава тя побягна в паника.

Нападението на образите бе бързо и брутално. Изпаднала в ужас, тя намери убежище под миришещи на мухъл дрехи в тъмен килер. Надниквайки през пролуките, видя жената да лежи отпусната на пода, а над нея стоеше мъж. Приближаващи стъпки спряха току пред скривалището ѝ. Затворила очи, тя изпълзя към единственото място, което ѝ вдъхваше сигурност — дълбоко в себе си. Дръжката на вратата бавно се завъртя.

Сълзите отново напихаха неудържимо в ъгълчетата на очите ѝ.

— Понякога прекалявам с говоренето — промърмори извинително Йоан и избърса лицето ѝ.

— Няма нищо — каза дрезгаво тя. Не искаше той да я види по-уязвима и безпомощна, отколкото се чувстваше.

— Междувременно имам хубави новини, Лили — продължи той. — Толкова добре се повлияваш от лечението, че въвеждаме промени, за да те върнем в собственото ти тяло.

— Какво? Какво означава това?

— Означава, Лили, че ще ти спрем лекарствата и ще започнем физиотерапевтичен курс на лечение. Ще започнем със сядане. С времето отново ще проходиш, ще танцуваш и ще пееш, изобщо ще правиш всичко, което правят децата.

Тя трепна, когато спомена танцуването, но той нямаше как да разбере това.

— Ще се искат упорити усилия от твоя страна — продължи той, — но лично аз вярвам, че няма нещо, което да не можеш да направиш.

Какво ще кажеш?

— Повече от готова съм. — Тя издиша продължително, сякаш не го бе правила от месеци.

— Хубаво! И за да го отпразнуваме, съм ти донесъл малък подарък, който сам направих.

— Подарък? — Вълната на погнуса я свари неподготвена и я обърка. Защо идеята за подарък ѝ въздействаше по този начин?

— Ти каза, че не помниш да си била кой знае какъв читател, но моето мнение е, че всеки човек сътворява история и затова всеки човек е разказвач на истории. Проблемът е, че мнозина се боят от неуспеха, затова така и не започват. Но ти, скъпа Лили, си смело момиче.

Той млъкна и ѝ подаде малък подарък, обвит в хартия на цветя и яркозелена панделка.

— Йоане, нали знаеш, че не мога да помръдна?

— Разбира се! Тъй като аз го увих, това е доказателство, че притежавам нужните гени, за да го развия.

— Ами хайде де!

Той започна да разгъва хартията, правейки малка пауза след всяко движение, докато накрая не се появи елегантен дневник, подвързан в кожа. Имаше ръчно щамповани кръгове и сложна закопчалка. В него тя можеше да си записва всекидневни мисли, стихове и хрумнали ѝ размишления. Ако тези неща не бяха за споделяне, Йоан ѝ показва как ще заключат съдържанието на дневника, като направят отпечатък на ръката ѝ върху корицата. После той отвори вътрешната страна на задната корица, която приличаше повече на плоча, отколкото на кожа, като повърхността на таблет.

— Това е друг вид вградено записващо устройство, способно да запамети твоите преживявания и емоции. Не е нужно да правиш каквото и да е, за да го активираш — то просто си работи някъде на заден план.

Чувство на благодарност се появи редом с обичайната ѝ предпазливост. Подаръкът бе прекрасен, може би най-хубавият, който някога бе получавала.

— Благодаря ти, Йоане.

— Моля. Надявам се, че ще ти дава усещане за сигурност. Аз също пиша понякога. Писането е своеобразно убежище. Надявам се, че ще бъде такова и за теб.

— Може би — отвърна тя. — Йоане, някъде из голямата ти библиотека не се ли намира история за принц, змия, лисица и роза?

Йоан се замисли за момент.

— Ами да! — възкликна той. — Знам за коя история говориш. Не съм се сещал за нея от години. Ще я потърся. — Той се усмихна. — Искаш да ти я прочета ли?

— Да. Човек никога не е твърде стар, чалнат или луд, за да вземе книга и да почете на едно дете. Д-р Сюз го е казал.

Събирачът се разсмя.

— Ха! Д-р Сюз? На колко години каза, че си?

Лили почувства как срамът се надига по лицето ѝ. В същия момент в нея се събуди желание да го предизвика, и тя се сопна саркастично:

— На пет!

Настъпи тишина, а после лицето му се появи над нейното.

— Не исках да те засрамя или нараня — каза той меко. — Нямам представа защо или как онова, което те попитах, ти причини болка. Но ти се извинявам.

Тя се опита да игнорира чувството. В края на краищата не знаеше защо се почувства обидена.

— Всичко е наред — успя да каже. Беше ѝ трудно да диша, докато се опитваше да контролира емоциите. — И аз съжалявам... че ти изръмжах насреща.

— Значи ми прощаваш?

Тази малка проява на доброта внезапно проби твърдата ѝ черупка. Водопадът от чувства, които бе държала на разстояние, се отприщи като порой. Лили не просто заплака — тя виеше. Ридаше за загуби, които дори не си спомняше, за хранилището на спомени и лица, до което нямаше достъп, за болката, която само милостта и добротата могат да докоснат, за надигащия се страх и защото тя бе просто едно малко момиче и не знаеше къде е домът ѝ, и се чувстваше изгубена, и всичко отново болеше и тя не можеше да го удържи.

А този мъж, този добър мъж, плачеше с нея. Той сведе глава, така че да се допре до нейната, и обхвана лицето ѝ между дланите си, докато сълзи те им се смесваха. *Това е един вид кръщение*, помисли си тя. Изгубеното и намереното, завинаги и безвъзвратно преплетени.

[1] Името може да се преведе като „поля с лилии“. — Б.пр. [↑](#)

5.

ГРАДИНАТА НА БОГА

— Лили, ела — прошепна жената и когато момичето се надигна, за миг светлината наоколо се взриви и тя си помисли, че отново губи съзнание.

Лили рязко пое дъх, когато зрението ѝ се върна.

— Майко Ева, къде сме сега? — Цветовете, звуците и миризмите на царствена гора завладяваха сетивата ѝ.

— От вътрешната страна на Райската порта. — Могъщото присъствие на Ева изпълваше Лили. — Раждането на Адам наблюдавахме отвъд границите на Рая.

Мястото бе поразително и все пак идеално ѝ допаднаше. Топлината, влажността, изобщо всичко носеше усещане за комфорт, лекота и удоволствие. *Значи по начало това е трябвало да бъде нормално.* Но тази мисъл бързо бе настигната от друга: *Ти си всичко друго, но не и нормална. Не ти е тук мястото.*

— Лили, искаш ли да видиш още?

Когато Лили кимна, Ева сграбчи ръката ѝ. Двете се издигнаха, носени от самия въздух. Краката на Лили сякаш продължаваха да са стъпили на твърдо дори когато тя погледна надолу и видя отдалечаващата се земя. Гледката наруши чувството ѝ за равновесие. Да го възстанови, бе лесно — трябваше само да насочи очи нагоре и надалеко, доверявайки се на невидимата твърд под краката ѝ. Лили не можа да се удържи и тропна с единия крак. Да, като че ли имаше нещо. Ева се обърна към нея и се усмихна широко.

Когато се издигнаха над дърветата, те бавно спряха, увиснали във въздуха.

— Това е Градината на Бога — каза Ева, — създадена да бъде обитавана от всички нас.

— Огромна е! — възкликна Лили. Градината се простираше на стотици мили разстояние във всички посоки, чак до далечния хоризонт, където граничните стени се издигаха и изчезваха в небето

като гейзер в цветовете на дъгата. Най-близката граница се намираше близо и бе величествено внушителна. Въздухът бе чист, свеж и топъл, сякаш съвършено пригоден за нея.

— Ти каза, че Раят е куб, нали така? Колкото и да е голям, не мисля, че всички бихме се побрали тук.

— Раят се разширява и свива колкото е необходимо. Той не е място в смисъла, в който ти го разбираш. През идната епоха, след като всичко бъде завършено и позволено, той ще нарасне, така че да включи всичко сътворено.

— Звучиш тъжно — каза Лили.

Ева й се усмихна.

— Не съм тъжна, дъще моя. Спомням си. Именно *тук* живее добродетелността.

— Добродетелност?

— Добрите взаимоотношения, лице в лице, изпълнени с доверие.

— Това изобщо възможно ли е? — Лили се смути от собствената си импулсивност. — Искам да кажа, съществува ли такова неща?

Ева стисна ръката й.

— Да. И не се срамувай, Лили. Дълбоките копнежи ни напомнят, че сме изгубили нещо жизненоважно и скъпоценно. Тези пориви са пробуждането на надеждата. На завръщането.

— Завръщане къде?

— В тази градина.

— Но нима Бог не те накара да я напуснеш? — попита Лили.

Ева въздъхна и сякаш се канеше да отговори, когато нещо отвлече вниманието й и тя се усмихна.

— Слушай — нареди тя.

Лили също чуваше. Някъде отдалеко долиташе песен, едновременно прекрасна и леко фалшива. Това бе звънкият, радостен глас на момче, което вървеше през гората.

— Това да не е...?

— Адам ли? Да! Погледни!

Вместо това обаче Лили погледна Ева и видя лицето на млада влюбена жена.

Йоан се бе привел над нея, когато тя отвори очи.

— Защо ме събуди? — сопна се тя, замаяна и сърдита, задето сънят ѝ бе прекъснат.

— Не съм те будил. — Изражението му издаваше неговото объркване.

— О. Тогава добро утро — измърмори тя.

Под мраморно синия таван Йоан разходи погледа си наоколо и после го върна към нея.

— Всъщност не е утро. Може би късен следобед?

— Вече? — Тя завъртя глава, сякаш търсеше доказателство.

— Виж ти! — възкликна Йоан. — Невероятен напредък. Цялата онази емоционална активност сутринта явно е възстановила донякъде подвижността между гръбнака и главата. Това е знак, за който ми казаха да следя!

Тя опита отново. Помръдването на мускулите ѝ бе едва забележимо.

— Бъди внимателна! — каза той. — Може да е изкушаващо, но сега не е моментът да се прекалява с каквото и да е. Що започнем работата по отстраняването на апарата, който те поддържа в неподвижност.

— Какъв е този апарат?

— Нали ти казах, че когато те намерих, ти бе цялата изранена. За да могат кърпачите и лечителите да извършат доброто си дело, помолихме майсторите и строителите да сътворят апарат, който да те държи в пълна неподвижност и така да им даде достъп и време да те пооправят.

— Какво се е случило с мен? Какво не ми е наред?

— Имаше фрактури на няколко места по врата и гърба, както и много други неща. Открихме те замръзнала, в стазис. Вероятно затова си оживяла.

Лили усещаше, че той си подбира думите, може би внимавайки да не разкрие прекалено много, особено след каскадата от емоции, отприщили се само часове по-рано.

— Чакай. — В ума ѝ започна да се избистря серия от въпроси. — От колко време съм тук? Тук, в тази стая?

Йоан помълча и погледна нагоре, смятайки.

— Почти година.

— Година? Тук съм от почти година?

— Да, почти.

— Откъде съм дошла?

— Не сме го установили с точност, но със сигурност от място на Земята.

— От Земята? Искаш да кажеш, че това не е Земята?

Той поклати сериозно глава.

— И къде се намира този... този остров, на който съм в момента?

— Намира се в океан, за който вероятно не си чувала. Разположен е в гънка между световите, между измеренията. Има много такива места.

— Йоане, това е лудост.

— Не се съмнявам, че така ти изглежда.

— Някой да ме е търсил? Някой... разтревожен, че ме няма?

Йоан извърна поглед.

— Доколкото знам, не.

Един нов страх сграбчи мислите й.

— Година? Сериозно? Има ли начин да се върна... у дома?

Йоан прочисти гърло и се размърда на стола си.

— Лили, знам, че всичко това е объркващо и плашещо. Изобщо не мога да си представя колко разтърсващо за теб е това, но споделям тъгата ти.

— Йоане, защо съм тук? Аз съм никоя. — Гърлото я стягаше, очите се затвориха, в ума й беше бъркотия. Без каквито и да е солидни спомени не можеше да свърже случващото се с нещо солидно, нещо реално. Разполагаше само с разпокъсани фрагменти от спомени, идващи на приливи. Разполагаше със сънищата, но ако ги разкажеше на Йоан, сигурно и той би я помислил за луда. Зачуди се защо ли за нея е важно какво мисли той, но наистина бе така.

— Лили, ти не си никоя — каза той категорично. — Колкото до изясняването на причината да си тук, това ще се разкрие, когато Бог повели. Изглеждаш уморена. Може би ще е добре да продължим разговора по-късно?

— Не, не сме свършили! Не смей да си тръгваш! — каза настоятелно тя, все още със затворени очи.

Той остана.

— Какво точно ми направиха тия ваши лечители и кърпачи? — Лили едва сдържаше яростта си.

— Възстановиха връзката между гръбначния стълб и мозъка и прикрепили всичко, което се нуждаеше от... тъъ, прикрепяне. Такива неща.

— Кое се нуждаеше от прикрепяне?

С въздишка Йоан й каза, че само едно от двете й стъпала е нейното собствено. Добрата новина, както се изрази той, бе, че новото й ляво стъпало е женско. Тази подробност не направи истината помалко гротескна.

Когато я намерили, обясни той, едва давала признаци на живот. Едно от многото счупвания из тялото й било на лявото стъпало, което било напълно премазано.

Лили попита откъде са се сдобили с новото й стъпало. Ужасяващият отговор потвърди страха й. Металната кутия, в която бе открита, съдържаше други полузамръзнали тела.

— Какво? — Лили почувства, че й се повдига.

Йоан говореше бързо, сякаш скоростта можеше да предотврати шока.

— Лечителите и кърпачите незабавно заключиха, че единствената възможност, като изключим това да се поръча на строителите да направят някаква протеза, е да опитат да намерят съответстващо стъпало, принадлежащо на едно от наскоро починалите момичета. Може би ще помогне да си го представиш като един вид трансплантация на орган? — предложи като идея той, но Лили предпочете изобщо да не мисли за това.

— Йоане? Според теб какво ни се е случило? На мен и другите момичета?

— Мога само да предполагам — започна той, а после спря. — Лили, Лили, всяка възможна теория ме изпълва с гняв и отчаяние до дъното на душата ми. Каквото и да ви е било причинено, то е нередно, откъдето и да го погледнеш.

Като последния лист на есенно дърво, Лили чувства как още малко и ще бъде отнесена. За да не падне, тя се опита да смени темата.

— И кога точно бе направено цялото това... прикрепяне? Нямам спомени за никакви лечители или кърпачи. Освен Лети, ти си единственият, когото съм виждала тук.

— Докато спиш. — Йоан пое дъх. — Всеки ден от месеците работят усърдно, за да ти върнат целостта!

Когато Лили не отвърна нищо, Йоан продължи:

— Те проектираха и построиха тази стая специално за теб. Почти всяка вечер тя се запечатва херметически. После се пълни най-вече с течност, която може да се диша. Голяма част от работата изисква да си обърната с лице надолу, но те не могат да те обърнат, ако не си в безтегловност. На сутринта те връщат в нормално положение и извеждат течността от помещението. От мястото си не можеш да видиш, но наоколо е пълно с най-различни механични устройства — стълби и неща, позволяващи достъп.

Лили мълчеше. Остана да лежи така поне минута и отново се удържа да не пропадне в безсъзнателната бездна, която ѝ предлагаше сигурност и облекчение. Йоан се появи пред погледа ѝ и на сърдечното му лице ясно бе изписана загриженост.

— Имаш ли други въпроси, Лили?

— Свърших! Нямам повече въпроси. — Тя се замисли. — Чакай, още един засега. Защо аз?

Въпросът предизвика усмивка.

— Ах, Лили, защо не ти?

Вярно е, че това предлагаше различен поглед върху положението ѝ, но Лили не това бе попитала.

— Нямам предвид защо аз в някакъв космически смисъл, а по-лично. Защо *ти* положи всички тези усилия за *мен*? Ти дори не ме познаваш. Защо аз?

Той помисли за миг, преди да отговори.

— Вярвам, че ти дойде в живота ми, защото Бог ме обича.

— Защото Бог обича *теб*?

Пак широка усмивка.

— Да, защото Бог ме обича, Лили. Естеството и причината да сме свързани, е мистерия, но не е нещо дребно! Ти си важна! Ти си дъщеря на Ева.

— Дъщеря на Ева? — Нима Йоан знаеше за виденията ѝ? — Ева, като Адам и Ева, тази Ева ли? Това е само история. Приказка.

— А, ето че яхнията се сгъстява, както казват. — Той поклати глава. — Лили, историите и митовете се раждат в хранилището на въображението. Само защото нещо се смята за „приказка“, не означава, че не е истина.

За пореден път Лили устоя на възможността да сподели. Думите му обаче я накараха да се замисли за нещо.

— Значи според теб историята за Райската градина е истина? Винаги ми е изглеждала нереална, като Дядо Коледа и Феята на зъбките.

— Истина е. — Йоан имаше смаяно изражение. — Лили, искаш ли да ти прочета историята от Светото писание, където е записана за първи път? Подръка ми е. Трябва ми само минута да отида да го донеса.

— Ако няма да те притесня — каза Лили, опитвайки да прикрие любопитството си.

Той се измъкна навън и бързо се върна със стара, подвързана в кожа книга.

— Извинявам се, че това не е оригиналният ръкопис, но поне е на оригиналния език, на който мога да чета. Ще ти го превода, доколкото мога. Щеше да е добре да имаме учен подръка. Искаш ли да изчакаш?

— Искам ти да го прочетеш — насърчи го тя.

Йоан придърпа едно столче и седна до нея. Отвори книгата откъм задната корица и зачете отзад напред.

— В началото Елохим сътвори... — Йоан вдигна поглед. — Лили, знаеш ли, че на оригиналния древен език Елохим, Бог, е в множествено число, а Руах, Духът Божи, или още дъх, вятър, е в женски?

Безмълвният отговор на Лили бе вдигане на веждите и раменете.

— Може би ще е най-добре просто да го прочета. В началото — започна той отново — Елохим, Бог, сътвори небето и земята... — И той продължи да чете първото описание на Сътворението.

— Значи всичко е било добро и Бог си е отдъхнал? — попита Лили, унесена в собствените си мисли и образи, извикани от думите.

— Да — отговори Йоан. — Всичко е било добро, твърде добро. — После се поколеба, сякаш се канеше да каже още нещо, но се отказа.

Той стана и прочисти гърлото си.

— Сериозно, толкова вълнения ти стигат за днес. Ако искаш, ще ти почета и друг път, но сега наистина е време да си починеш. Като цяло днес бе добър ден. Нека сънищата ти са благословени.

Той натисна съответните бутони, за да намали осветлението в стаята, и сякаш бе дръпнал перде или щракнал ключ, клепачите ѝ се затвориха.

Дори в тъгата си Лили усети все по-познатото и желано докосване, което я повдигаше и отнасяше някъде.

— Адам много е пораснал, откакто ти присъства на раждането му — каза Ева.

Всичко бе така, сякаш не бе имало прекъсване. Лили стоеше до Ева и слушаше песента, която звучеше все по-близо.

От гората излезе младеж, строен и висок, с абаносова кожа с наситен кафяво-червеникав оттенък, гъста черна коса, сплетена и сплъстена от кал. Бе поразителен, още повече докато танцуваше и скачаше покрай дърветата, пеейки с пълно гърло. Облечен бе в светлина.

Голотата му смути Лили. Тя отвърна очи, борейки се с желанието да гледа.

— Разбирам защо го харесваш, но защо е... гол?

— Гол? — Ева се усмихна. — Той се е родил гол. Адам няма нужда от друго покривало освен Божията любов. Няма нищо срамно в това да си напълно слаб и уязвим.

— Той *не изглежда* слаб.

— Аз не говоря за физическа слабост, а за абсолютната му зависимост от Елохим.

— Е, в това няма никакъв смисъл — отбеляза Лили. — И не разбирам нито една негова дума.

— Ще чуеш и видиш онова, на което си дошла да станеш свидетел.

— Той вижда ли ни?

— Не. Никой не му е разкрил присъствието ти, а и ти всъщност дори не си родена, така че как може да те вижда?

— Ами теб?

Майка ѝ не отговори.

Те се носеха над Адам, който продължаваше да пее и танцува във високата трева на ливадата и от време на време се спираше да говори на невидими за Лили неща. Пред него бълбукащо поточе следваше

пътя си към реката. С цялата радост на малко момче Адам скочи в него, а после внезапно спря с приковано внимание.

Лили се обърна в посоката, откъдето идваха гласове, пеещи малко нестройно същата песен, придружена от надигащ се повей, топъл и обгръщащ. Той определено познаваше гласовете, защото се втурна към тях, като скачаше и се въртеше в ритъма на мелодията.

— Това е времето, когато те се разхождат заедно и разговарят — обясни Ева. Тя предугади въпроса на Лили. — Бог и Адам. В новото начало на всеки ден те празнуват, смеят се и се радват един на друг.

Ева млъкна, сякаш заслушана в разговор, който Лили не чуваше. Жената се усмихна широко.

— Лили, защо не отидеш с тях? Адонай те кани.

— Мен? Кани мен? — Тя се почувства въодушевена, а после ужасно се притесни. Милион оправдания, нахлуващи в нея, шепнеха и изобличаваха колко е недостойна. — Трябва ли? — попита тя.

— Не, разбира се. Мило дете, това е покана, а не настояване. — Ева я гледаше състрадателно и открито, сякаш приемаше решението на Лили, каквото и да бе то.

— Не мога — измънка Лили. — Мястото ми не е тук. Няма да знам какво да кажа. Не мога.

Ева я прегърна.

— Поканата винаги ще е в сила, когато си готова.

В гласа на жената нямаше и помен от неодобрение. Лили почувства едновременно тъга и облекчение.

Вихрушка от огън и вода, понесена от поривите на вятъра, обвини Адам като в прегръдка. Единствената друга фигура, която Лили ясно виждаше, бе тази на Вечния човек. Кръвта и пръстта от раждането на Адам бяха станали част от бялата светлина, която бе Негова дреха, като избродиран орнамент.

Лили копнееше да опита прегръдката му. Ева протегна ръка да я успокои.

Адам и Бог седнаха, облегли гърбове на едно дърво в края на гората. Осезаемото присъствие на Огън и Вятър танцуваше около тях. Когато Лили и Ева също седнаха на тревата на не повече от двайсет крачки разстояние, Адонай погледна право към тях, усмихна се и кимна за поздрав. Вълната на приемане заля Лили като буен поток. Тя не се възпротиви, нито пък искаше.

— Той ме вижда — прошепна тя, като едва мърдаше устни. — Ева, Той ме вижда.

— Той винаги те вижда — тихо заяви Ева. — Той не само те вижда, Той те познава.

— Сине — каза Вечният човек на Адам, — ти си центърът на Нашата обич и сиянието на Нашата слава.

— А Ти си моята радост! И аз Те обичам — каза Адам с неудържимия възторг на дете. — Бях на разузнаване.

Той описа създанията, които бе срещнал по време на приключенията си. Като грухтеше, ръмжеше и издаваше крясъци, той показва как бе общувал с тях. Колкото и млад да бе, Адам притежаваше находчивост и схващаше идеите с лекота и дълбочина, които смаяха Лили. Естествената непринуденост, с която те се смееха и разговаряха, я заливаше като леки, топли вълни.

Когато погледна към Ева, тя с изненада видя, че по усмихнатото лице на жената се стичаха сълзи. Ева протегна ръка, за да я притегли до себе си, и без да сваля очи от разговарящите наблизо, се наведе и прошепна:

— Благодаря ти, Лили.

— За какво?

— За първи път го виждам такъв, като момче, влюбено в Създателя. Ти ми подари нещо безценно. Ти, Лили.

— Аз не... — понечи да каже Лили.

— Шшш. Сега слушай. Това е важно.

Адам казваше:

— Райската градина и сама дава плод, има ли смисъл аз да се грижа за нея и да я обработвам?

— Да, има смисъл, макар че не е необходимо — заяви Бог с игриво пламъче в очите.

— Ами пазенето? Това да я пазя и браня? Има ли... — Адам направи пауза, докато търсеше думи, с които да изрази въпроса си. — Има ли нещо отвъд границите ѝ, от което трябва да я пазя?

— Задаваш сериозен въпрос, сине мой. Освен че израстваш на ръст, ти ставаш и все по-мъдър, което ще ти помогне да служиш на всичко живо и да го водиш към зрелост. Приемай всеки момент такъв, какъвто е. Мъдростта ще те упътва и учи. Също като грижите пазенето

е важно, но не необходимо. Като пазиш спокойно и се грижиш, ти Ни почиташ и боготвориш.

— Наистина Ви обожавам! — извика Адам и бързо се изкатери до долните клони на дървото.

— И Ние теб! — Адонай също се закатери и двамата се настаниха върху клоните, загледани в далечината.

Адам вдигна ръце, като пазеше равновесие, и смехът му отекна чист като планински ручей. След като си пое дъх, той зададе различен въпрос.

— Защо не мога да летя? Наблюдавал съм създания, които се носят във въздуха, и съм опитвал, но съм като камък, не приличам на тях. — Той имитира с ръце как пада право надолу.

— Силите, които те придържат към земята, са добри. Един ден ще ги изследваш и ще ги подчиниш, макар че ще продължаваш да търпиш влиянието им. — Бог се усмихна. — Имам въпрос към теб. Свободен ли си да минаваш през тези? — Той почука по дървото, на което се бяха облегнали.

— Свободен съм да опитвам. Виждаш ли? — засмя се Адам, като посочи натъртено място на челото си. — Нямам уменията на пратениците.

— Адаме, животът и свободата, които имаш ти и всички, които са в теб, са скрепени във връзката ти с Нас. Докато сме лице в лице, животът и свободата несъмнено и винаги ще са твои.

По озадаченото изражение на Адамовото лице Лили усещаше, че той се бори с нова мисъл. В следващия миг той сграбчи клоната под себе си и се преметна надолу, като остана да виси за секунди, преди да тупне леко на земята. Адонай го последва и Адам се обърна към Него.

— Как бих могъл да не съм с лице, обърнато право към Твоето? Моето сърце, душа и дух са живи само като обитават в Теб. Как някога бих...?

Бог нежно прегърна Своя син.

— Любовта поема рискове, скъпо дете. Свободен си да кажеш „не“ — на Нас, на Любовта — и да отвърнеш лицето си.

Адам се намръщи.

— И ако направя подобно нещо, какво ще се случи?

— Отвърнеш ли се, ще откриеш в себе си сянка. Това помрачение за теб ще стане по-реално от Мен. От този момент, докато не обърнеш

отново лицето си към Моето, тази пустота ще ти дава лъжлива представа за всичко, включително за това какви сме Ние за теб и какво си ти спрямо всичко сътворено.

— Има ли име тази сянка, това отвръщане? — попита Адам, само на сантиметри от Единствения, когото толкова обичаше.

— Тя не заслужава име — прошепна Вечният човек, — но би се нарекла смърт.

Мощна, ледена ръка сякаш сграбчи гърдите на Лили и започна бавно да ги смазва. С мъка тя изрече:

— Познавам смъртта. Ева, трябва да предупредим Адам.

Ева хвана ръката ѝ и я стисна. Лили усети как топлината се разпростря, изправи се и настъпи срещу студенината. Челото на Ева бе набраздено от ярост.

Тогава Лили чу Гласа по-наблизо и от мисълта си:

— Лили, довери Ми се.

Също така внезапно, както се бе появила, ледената хватка пусна дробовете ѝ. Лили пое дълбоко дъх.

— Не искам смърт — прошепна в отговор Адам. — Смъртта обратното на живота ли е?

— Животът няма противоположности, Адаме. Той няма равен. Животът е Бог. Животът е Наша природа.

Адам помисли за миг, преди да попита:

— Има ли в мен от тая смърт?

Вечният човек се усмихна сърдечно и нежно докосна момчето по бузата.

— Не. Няма смърт в теб, Адаме, нито в онези, които са в теб. Само живот. Днес и завинаги може да ядеш от Дървото на живота, да вдишваш и издишваш Духа Ми, лице в лице.

Адам докосна ръката, която бе на бузата му, и се засмя тихо.

— Знаеш колко обичам дърветата и плодовете, които Си създал. — И добави с престорена сериозност: — За които се грижа и които пазя, без да е необходимо.

Въздухът се изпълни със смях, с радостта на родители, наблюдаващи първите стъпки и открития на детето си. С настъпването на вечерта светлината на Божието присъствие озари околността. Творец и творение се наслаждаваха на хармонията на любовта един към друг.

И двете жени плачеха безмълвно, докато наблюдаваха размяната на чисти чувства. Лили не знаеше защо плаче Ева, но самата тя, с всяка фибра на съществуото си, искаше да се втурне в центъра на тази любов — в същото време обаче шепотът, че е недостойна, я държеше прикована към земята и не ѝ даваше да помръдне, като отново ѝ отне гласа и я остави вцепенена. Тя никога нямаше да изживее такава радост.

Накрая младежът каза:

— Искам само да познавам живота, да бъда лице в лице!

— Адаме, ти си в покоя на Онези, Които те познават напълно и те обичат безусловно. Твоят принос е простото упование. Всеки ден слушай думата Ми и Аз ще ти казвам Доброто. Това не е нито заповед, нито тежка работа. Лесно и леко е.

— И каква е думата Ти към мен днес? — попита той.

— Думата ми е необходимост и в днешния ден на почивка е следната: може на воля да ядеш от всяко дърво в Райската градина, особено от Дървото на живота, което се намира в центъра ѝ. Засега обаче има едно дърво, което ти показах, чиито плодове не може да ядеш, ако искаш да останеш свободен. В деня, в който ядеш от това дърво, утвърждавайки Доброто и Злото, вече ще си умрял.

— Доброто познавам, защото Ти го провъзгласяваш винаги... но какво е злото?

— Злото е за смъртта това, което Доброто е за живота. Да се отвърнеш от живота, светлината и Доброто, от любовта и упованието, означава да прегърнеш сянката на смъртта: защото животът е, когато си лице в лице, а смъртта — когато се отвърнеш.

— Не искам смърт и зло! — заяви Адам.

— Тогава се радвай на всички свободи, които празнуваш в Нас — каза Бог.

Адам се покачи в Божия скут, сякаш бе малко момче, и като се притисна към рамото Му, затвори очи. Вечният човек прегърна човечеството и му запя приспивна песен.

Лили също се унесе, успокоена от песента на Адонай. Докато се носеше в блаженството между будност и сън, тя усети как Ева я взима на ръце. Момичето се отпусна в обятията на майка си, чийто топъл дъх докосваше като целувки рамото ѝ.

6. НЕВИДИМИ

Лили се събуди посред нощ. Цветните ухания на Майка Ева все още се долавяха по кожата ѝ. Хлад бе заменил топлината от допира на Ева, но Лили чувстваше спокойствие и мир. Въпреки че утрото бе още далече, тя бе напълно будна. Ефирно синьо сияние осветяваше стаята, колкото да хвърли сенки по каменния таван. Тя се огледа, донякъде очаквайки да види Ева, но се разочарова.

Някакъв разговор се носеше из стаята ѝ, сподавени звуци и шепот. Йоан бе наблизил и говореше с някого. Лили се канеше да извика, но реши вместо това да ги послуша. Другият глас не точно говореше, а едва ли не пееше. Езикът, височината и ритъмът ѝ действаха успокояващо.

— Все още не съм решил — каза Йоан. — Съгласен съм, че трябва да ѝ бъде казано скоро. Кърпачите и лечителите почти изчерпаха силите си, опитвайки се да я възстановят, но и те не са всемогъщи. Когато става дума за ума, сърцето и душата, и най-добрият хирург има своите ограничения.

Певецът заговори. Тембърът му се носеше през тялото на Лили и леко разхлабваше дълбоки възли в мускулите ѝ. Неустоим бе този глас и тя го вдишваше като че ли бе въздух, опитвайки се да улови мелодията. Едва не заспа отново.

— Благодаря ти, че казваш това — отвърна Йоан. — Но ако смея да попитам, защо Бог не ѝ е говорил за изцеление?

Отговорът отново прозвуча като песен и Лили все така лежеше със затворени очи, докосвана от музиката на тоналните слова. Необяснимо защо, но в този момент тя не се боеше. Една увереност нарастваше в нея, че каквото и да ѝ предстои, нещата ще са наред. Това ѝ напомняше усещането, когато бе близо до Адонай.

— Имам вяра — каза Йоан. — Вярвам и в Любовта, и в Божия промисъл. Но ти твърдиш, че... Но това е удивително! Сигурен ли си, че тя е свидетел?

В мига, в който Йоан я нарече *свидетел*, нахлуха живи спомени от халюцинациите ѝ, които я оставиха без дъх. Лили не усети страх, а по-скоро неочаквана топлина и прегръдката на надеждата.

Три свята се бяха сблъскали в нея. Първият ѝ бе известен само от моментни проблясъци. Вторият бе пълен с халюцинации, в които тя бе свидетел на Сътворението. И последният — и в някои отношения най-странният, бе този свят, в който тя лежеше будна, запленена от нечие неземно пеене.

Не можеше да каже кой от тези три свята бе реален — и дали изобщо който и да е от тях бе реален.

— Лили е толкова млада — каза Йоан с несъмнена печал в гласа. — И толкова... съкрушена.

Отговорът бе смях, който се изливаше на потоци, нотки на хумор, които се гонеха. И Лили едва не се разсмя.

— Прав си — каза Йоан, като се засмя. — Стар и уморен съм, но не съм самотен. Доста различен съм от енергичния човек, който бях като млад, както добре знаеш!

Мисълта за Йоан като жизнерадостен младеж накара Лили да се усмихне. Тя си спомни Адам — толкова уверен в Божията любов и привързаност. Но я чакай — това бе светът от сънищата ѝ, а този тук бе истинският. Или пък бе обратното? Или пък Земята, нейното загадъчно родно място — чийто образ не успяваше да извика в съзнанието си — дали пък *тя* не бе истинска?

Йоан отново се обади.

— Моля те, би ли ѝ попял? Както направи за мен, когато аз бях свидетел. Усещам, че днес ще ѝ е нужна силата на песента ти.

И Гласът стори точно това. Дори и да бе поискала да си отвори очите, Лили нямаше да може. За първи път в който и да е сън или фрагмент от спомен тя наистина си отдъхна. Покоят я заля като вълна, докато хармониите се разгръщаха една подир друга и тя се намери в прегръдките на самата песен. В този единствен момент нищо в нея не я болеше.

Събуди я суматоката на тътрещи се крака и гласове. В ярко осветената стая на Лили кипеше активност, която обаче оставаше извън полезрението ѝ. През шума от разговора се долавяха механични

изщраквания и нещо, наподобяващо на затягане или усукване на въжета. От време на време тя чуваше звънтенето на струна и писък на задоволство или разочарование.

Йоан се появи над лицето ѝ и се усмихна.

— Днес е изключително важен ден. Постигнахме толкова много от деня, в който сама помръдна с глава...

— Това бе едва вчера, нали така? — Собственият ѝ глас ѝ се стори странен.

— Чуй се само! — Йоан звучеше много доволен. — Няма го дрезгавия глас. В отговор на въпроса ти — по-скоро преди три дни.

— Спала съм толкова дълго?

— Рееше се, ако трябва да сме точни.

— Реех се?

— Ами да, рееше се. Определено.

— Е, ще ми обясниш ли какво означава това?

Йоан вдигна поглед и се замисли за миг, преди отново да погледне към нея.

— Все едно сме те завели да се срещнеш със смъртта, но не сме ти позволили да се ръкуваш с нея.

— Искаш да кажеш, че съм била в кома?

— Кома? — възкликна той. — Не знам тази дума, но ако с нея се описва процедура, при която умишлено те държим в безсъзнание, за да ускорим определено лечение — тогава да, кома. Така по-ясно ли е?

Тя кимна.

Очите на Йоан светнаха.

— Направи го пак.

— Какво да направя? — попита тя.

— Току-що кимна.

Осъзнавайки какво бе направила, тя грейна в усмивка и го повтори. Простичкото движение предизвика вълни от радостни възгласи в стаята.

— Разхлабихме покривалото на главата ти и стимулирахме мускулите — обясни той. — Би трябвало да имаш по-голям обхват на движение и контрол върху крайниците си.

— Йоане — прекъсна го тя, — караш ме да се чувствам като експеримент. Между другото, кои сте тези *ние*? Чувам ги, но не мога да ги видя.

Той повдигна вежди.

— Чуваш ги? Това е необичайно! Обикновено гласовете им са неуловими за хората. Наистина много странно — промърмори си той, като потриваше късата си брада. — Напълно неочаквано. Е — той вдигна двете си ръце и се завъртя към стаята, — тя иска да знае кой е тук. Да ѝ кажем ли?

Моментната тишина бе разкъсана от пронизителен звън, сякаш някой бе на вратата.

— Добре тогава. — И той се завъртя обратно към нея. — Да видим. Днес при нас са дошли множество лечители и кърпачи, както и неколцина монтьори, строители, проектанти и медникари. — Той посочваше всяка група, докато казваше името им. — Най-различни пратеници, които се движат прекалено бързо, за да ги видя, един мислител, гадател, готвач и един тъкач. Учени няма. Днес няма и изобретатели, нито певци, нито началници, слава богу. Има един хронометрист и един темерут. — Той отново я погледна в очите. — И както винаги, има невидими... но човек никога не знае кои са и колко, освен ако не поиска.

Тя прочисти гърло.

— Искам да ги видя.

— Е, не можеш. — Той се наведе към нея и прошепна с усмивка: — Те са невидими.

— Нямах предвид невидимите. Искам да видя другите — кърпачите и лечителите, които се грижеха за мен. И защо има монтьори и строители?

Йоан хвърли поглед наоколо, явно преценявайки с какви възможности разполага.

— Не мисля, че идеята е добра, Лили. Когато чуеш думата *лечител*, в ума ти изникват образи на доктори и сестри, а в случая ние нямаме такива. — Той замълча и кимна към някого, когото тя не виждаше. — Мислителят е на същото мнение. Ако видиш нашите кърпачи и лечители, шокът може да доведе до релапс.

— Малко ме плашиш. Въображението ми вероятно ми предлага по-лоша картина от твоята реалност.

— Хмм... в случая не мисля, че е така. Ще трябва да се довериш на преценката ми, моля те. — Той замълча, отново обходи с поглед стаята и се върна към нея. — Единодушни сме. Може би в даден

момент ще променим решението си, когато силите ти се възстановят напълно.

Това не ѝ се нравеше, но Йоан бързо добави:

— Мога обаче да направя нещо друго за теб, което ще ти помогне да добиеш по-добра представа. Готови сме да те преместим в голямата стая и да те поизправим, така че да виждаш по-голяма част от мястото. А сега, като ти кажа, опитай да мръднеш пръстите на ръцете и краката.

Тя опита. Нищо не се случи.

— Чакай, не преди да съм ти казал. Няма да се получи, докато ние не сме готови. Трябва само да свържем едно-две дребни неща и ще ти кажа кога. Ясно?

Тя кимна, отчасти защото се боеше, че ако започне да говори, само ще се разплаче. Чувстваше се като затворник, който бе чул, че предстои помилване, но се страхуваше, че е само слух или се отнася за някого другиго.

Няколко минути по-късно Йоан каза:

— Добре! Опитай сега.

Пръстите и на двете ѝ ръце помръднаха, а също и тези на краката. Приглушено „ура“ сякаш се надигаше в стаята. Лили си представи удряне на длани, придружаващ шепот на радост и тържество. Дори си помисли, че чува гръмването на тапа и долавя аромата на ягоди. Тя се засмя.

Без звук изкараха леглото ѝ от стаята. Носеше се като по вода. С промяната на гледката Лили видя, че онова, което бе мислела за таван над леглото си, всъщност бе огромен балдахин. Зад него имаше сложно множество от миниатюрни стълби и мостове, като плетеница от рампи високо над театрална сцена. Те минаваха под огромен скален свод, а после навлизаха в отворено широко пространство.

Лек вятрец — първият, който помнеше да е долавяла в този свят, погали покритото ѝ тяло и се заигра с лицето ѝ. Ухания на морски бриз и солени води погъделичкаха носа ѝ. Ушите ѝ се изпълниха с шума на разбиващи се в далечината вълни и призрачни крясъци на чайки и други морски птици. Това ѝ действаше успокояващо и ѝ напомни за посетителя на Йоан.

— Йоане?

— Тук съм. — Гласът му дойде отляво.

— С кого разговаряше по-предната вечер?

— Разговарял съм с много хора, докато ти спеше.

— Онзи, който пееше.

Когато леглото бе наместено на точно избраното място, лицето на Йоан отново се появи над нейното.

— Подозирам, че си ме чула да говоря с Хан-ел — каза той.

Името предизвика надигането на топлина, енергия, която раздвижи уморените ѝ мускули и кости.

— Хан-ел?

Той пренебрегна въпроса ѝ.

— А сега бавно ще те повдигнем. С натискането на няколко копчета леглото ти може да се превръща в стол. Днес няма да е, но когато укрепнеш, ще го направим.

Йоан изчезна от полезрението ѝ.

— Защо той пее, а не говори?

— Езикът на Хан-ел е по-древен и напреднал от нашия. — Той отново се появи, но от другата страна на леглото. — Надявам се, че когато те повдигнем, главата ти няма да падне от раменете ти.

Веждите ѝ се смръщиха тревожно.

— Това бе шега, Лили — засмя се Йоан. — Не можах да се удържа, имаш такова сериозно изражение. Няма абсолютно никаква възможност главата ти да падне от раменете.

— Не е смешно. — Тя се опита да се престори на ядосана, но не устоя и се засмя. — Защо не разбирах за какво пее Хан-ел?

Йоан изчезна отново.

— Добре, започваме, както ти казах. Това ще се проточи доста, някъде в границите на един градус на всеки петнайсет минути. За днес целта е трийсет градуса. Тоест седем часа. Готова ли си?

— Давай! — каза тя.

И нищо не се случи.

Поне така изглеждаше.

— Йоане?

— Тук съм, просто наблюдавам прогреса ти. Всичко е наред.

— На какъв език говореше Хан-ел?

— На езика, на който говорим аз и ти.

— Не, не говореше на него. Щях да го разбера.

— Не го ли разбра?

Лили понечи да възрази, но се замисли. Въпреки че не можеше да повтори думите от песента на Хан-ел, част от нея, някъде дълбоко, бе разбрала значението им. Над нея бе изрекъл мир. Покой. А към Йоан — отговор на въпроси.

Или пък Йоан просто се опитваше да разбере колко от разговора бе дочула.

— Повдигната си с един градус — обяви той. — Браво.

— Какво е *свидетел*? — попита тя.

— Ама че си пълна с въпроси днес! — каза той със смях.

— Разбрах, че ти си човекът с отговорите.

Тя чу стъпки и скоро Йоан бе до леглото.

— Нямам всички отговори, само няколко, може би. Свидетелят е човек, натоварен с божествена задача — да наблюдава действията на Бога и после да докладва какво е видял. — Той се изкашля и извърна очи. — Видял или видяла.

Въпреки че силно желаше да разбере какво имаха предвид Йоан и Ева, когато я наричаха *свидетел*, Йоан явно се чувстваше неловко и това я спря. *Трябва да ѝ бъде казано скоро, но... тя е толкова съкрушена.* Сега разговорът неудобно клонеше към сънищата на Лили, към възможността умът ѝ да е съкрушен също като тялото ѝ. А и в този момент тя осъзна, че мнението на Йоан за нея е важно — нещо, което я накара да се почувства неприятно уязвима.

— Хан-ел свидетел ли е?

Йоан я погледна, зяпнал от изненада.

— Хан-ел? О, не. Не, Хан-ел е скъп приятел, който е бил до мен в много прекрасни моменти. Както и в болезнени. — Той сложи ръка на гърлото си и помълча. — Аха. Казват ми, че си повдигната с още един градус.

Той продължи да я окуражава, като на всеки петнайсет минути ѝ съобщаваше за поредния един градус. Малко по малко Лили започна да усеща промяната. Светът ѝ все повече и повече се надигаше. Между шестия и седмия градус тялото ѝ се възпротиви. Стаята се залюля, после се завъртя и гаденето я заля като неочаквана вълна.

— Спрете! — извика Йоан. — Дайте ѝ време да се приспособи.

Тя съсредоточи мислите си върху Хан-ел и неговата песен. И като магнит споменът за приспивната му мелодия я притегли обратно към ярките гледки, на които вече бе станала свидетел.

Мина почти час преди Лили да даде знак, че стомахът ѝ се е успокоил достатъчно за следващото повдигане. С напредъка на времето и накланянето Лили осъзна, че пред нея има огромен прозорец, през който се виждаше кобалтовосиньо небе. Като цяло то бе ясно и само от време на време преминаваше по някой висок облак. Небето веднага ѝ напомни за местата от сънищата ѝ.

— Йоане, вярваш ли в Бога? — попита тя.

Той се замисли, преди да отговори.

— Не.

— И аз не вярвам.

Йоан докосна ръката ѝ. Не бе осъзнала, че е до нея.

— Лили, думи като *Бог* и *вярвам* често са лишени от смисъл. Аз не *вярвам* в Бога. Аз *познавам* Бога! Когато познаваш някого, вярата губи смисъла си.

Лили не разбра.

— Хан-ел Бог ли е?

Сърдечният смях на Йоан заглуши всички други звуци в стаята.

— Не, малката ми. Ти, изглежда, си много впечатлена от приятеля ми — както всъщност би трябвало да сме всички. Хан-ел е един от служебните духове на Бога. — Йоан се наведе и прошепна: — Хан-ел е ангел.

В крайчеца на периферното ѝ зрение се появи хоризонт. Отново усети, че губи равновесие и ѝ се вие свят, и отново спряха процеса, изчаквайки я да се приспособи.

— Ако ти се повръща, просто повърни — опита се да помогне Йоан. — Може да ти олекне.

— По-скоро бих умряла.

— Не е като да не си повръщала преди. — Той се отдръпна от полезрението ѝ.

— Мразя драйфането!

— Драйфане? Ха! — обърна се той към стаята. — Драйфане. Тази е нова. — Той затърколи думата по езика си, сякаш бе лингвист, опитващ се да улови нов звук. — *Дррраайфане*. Каква страхотна дума. Добре тогава, в моята смяна няма да има *дрраайфане*, разбрано? — Той отново се наведе към нея. — Правилно ли я използвах?

— Да. — Тя се засмя въпреки упоритото гадене.

Хоризонтът, където океанът целуваше небето, вече бе пред очите ѝ, когато Йоан обяви, че денят е бил абсолютен успех и сега е време за почивка. Само за минути всякакъв шум на активни действия заглъхна, заменен от освежителна тишина.

Йоан я остави за малко и се върна с купа с бульон, ухаещ прекрасно. Стомахът на Лили изръмжа.

— Скоро ще имаме гости — каза Йоан, като седна до нея. — Отлагах идването им, колкото можех по-дълго, но те стават все по-настоятелни.

— Защо искат да се срещнат с теб? — попита Лили.

— Не с мен. С теб искат да се срещнат. Когато можеш да седнеш, ще им позволя. Лети казва, че е свързано с древно пророчество. Ще разберем повече, когато му дойде времето. Но засега — Йоан загреба от супата, — като награда за свършената работа, ще те нахраня. Готвачите и лечителите забъркаха това специално за теб. Като изключим лекарствата и билковите отвари, това е първата истинска храна, която ядеш. Яденето и пиенето са ключови за лечението ти. — Той вдигна лъжицата към устата ѝ. — Хайде. Опитай я. Аз вече знам, че е вкусна.

Той ѝ намигна.

Супата бе топла, апетитна и чудесна. Тя запълзя във вътрешностите ѝ като успокояващи пръсти, които пробуждаха в нея скрити дотогава естествени способности. Отначало Лили се задави и го опръска. Но се усмихна, когато той изтри лицето си от парченцата супа и отново поднесе лъжицата към устните ѝ.

Продължиха така няколко минути — внимателно, бавно и методично, а после той се облегна назад.

— Знам, че искаш още, но засега това стига. Нали не искаме да се издрайфаш върху мен?

— Не и ако зависи от мен. — Тя пое дълбоко дъх, усещайки как дробовете ѝ се надигат и спадат, и с наслада долови уханията на море и цветя, докато денят бавно се разтапяше на хоризонта. Независимо от факта, че все още бе като цяло неподвижна, Лили не помнеше някога да се бе чувствала така добре. Поне не в будните си часове.

— Ако познавах Бога, бих се надявала да е като теб — каза тя. Йоан остави купата настрана и се взря в нея с насълзени очи. — Йоане, има ли име богът, когото познаваш?

Тя се почуди дали някое име няма да отвори врата между сънищата ѝ и тази действителност: Адонай? Елохим? Вечният човек?

Йоан мигна няколко пъти.

— Бог има много имена. Всяко едно е прозорец към аспекти от Неговото естество и природа. Нито едно не е достатъчно, но всяко едно е благотворно. Някои са прекалено дълбоки за думи — имам предвид, че не могат да бъдат предадени звуково. Други са лесни за идентифициране. Лесни за изговаряне.

— Ти каза, че според теб Бог ти е позволил да ме откриеш, защото Той те обича.

— Да. По което и да е време всеки може да стане откривател — това е един от най-удивителните рискове в живота. Когато си живял толкова дълго, колкото съм живял аз, разбираш, че е невъзможно завинаги да бягаш от откритието. Можеш да опиташ, но то ще продължи да те търси, докато не се погрижиш за него — него или нея. Единственото нещо, което те променя повече от това да станеш откривател, е, когато ти самият бъдеш открит.

— Теб откри ли те някой? — попита тя, увлечена от интроспекцията му.

— Е, това е съвсем друга история. — Той въздъхна и се надигна. — Братовчед ми. Откри ме братовчед ми. — Той сложи спокойна ръка на челото ѝ. — А сега трябва да поспиш, но аз ще съм тук, когато се събудиш. Дано почивката бъде изпълнена със сладки сънища и само добро да владее сърцето и ума ти.

Лили отвори очи и видя Адам да пъха пръст в течната граница на Едем. В същия миг през тялото му премина вълна от енергия и вода, осветявайки го като с живи частици. При всяко докосване на границата Адам се заливаше в смях. Ева също бе грабната от възхищението му. *Това е радостта*, помисли си Лили.

Адам мина през границата и напусна градината. После клекна ниско в тревата като момче, което играе на криеница. Двете жени го последваха, долавяйки възбудата му. Ева обясни на Лили, че от седмици Адам вървял по дирите на определено създание близо до една от границите на Рая, но всеки път, когато го приближавал, то изчезвало я в храстите, я в някоя дупка, в лъч светлина или в проблясък от

движещи се цветни мъглявини. Движело се ниско по земята и почти не оставяло следа, преди да изчезне.

След дълги часове на търпеливо дирене Адам все още не бе успял да се приближи до набелязаната мишена, но бе открил безброй други създания, живеещи високо по дърветата и пълзящи по земята.

Сега, маскиран в тъмните кафеникавочервени нюанси на речната глина, той се промъкваше през високите треви като повея от бриз, когато изведнъж попадна в засада — на сантиметри от лицето му стоеше създанието, което бе преследвал. Стреснат, Адам падна назад, а после се разсмя.

Лили обаче бе шокирана. Това бе змията, която бе срещнала при първото си посещение тук. Мигновено зазвъняха вътрешни сигнали за тревога. Тя погледна към Ева, която също изглеждаше неспокойна.

— Какво да правим? — прошепна Лили.

— Не можем да се месим — отговори Ева с глас, в който се долавяше гняв.

Защо? — помисли си Лили. Но тя бе доловила предупреждението в думите на майка си.

Змията бе като жива лоза, дебела колкото ствола на дърво. Очи като два пронизващи оникса, вградени в жълто злато, гледаха от кухините в полюшващата ѝ се глава.

— Защо ме преследваш? — Раздвоен език се стрелна навън, вкусвайки въздуха.

— Ти говориш? — възкликна Адам. — И то не по елементарния начин, по който общуват други животни. Твоите думи са ясни! Те звучат като мелодиите на херувима.

Змията надигна глава от земята, поглеждайки Адам в очите. Качулката ѝ се разпери. Лили усещаше как пулсът ѝ препуска с едновременното надигане на страха и гнева. Имаше нещо много нередно тук и тя не успяваше да намери думите, с които да го определи. Ева я хвана за лакътя, сякаш да я задържи.

— Ти си истинско чудо — каза с възхита Адам. — При всичките си експедиции не съм срещал друг звяр като теб, не и в Райската градина. Кажи ми какво си.

Отговорът не дойде веднага, само полюшване и стрелкащ се език.

— Див и мъдър звяр от полята! — заяви тя. — Аз съм светлоносец и владението ми е извън Едемските граници. А ти какво си — ти, който ми говориш толкова дръзко и не се боиш, макар да си толкова крехък?

— Аз съм Адам, син на Бога — обяви той.

— Адаме! Не говори с това нещо! — извика Лили, но Адам не я чу.

Змията обаче се обърна към нея.

7. ПОСЕТИТЕЛИ

Лили лежеше и трепереше. Мина доста време преди ужасът бавно да стихне. Дали змията можеше да я проследи до Убежището? Този страх бе ирационален, но такова бе и всичко, на което бе станала свидетел.

Носът я сърбеше и тя протегна ръка на ранната утринна светлина да го почеше. Първото ѝ движение. То разпръсна безпокойството и извика усмивка. И което бе още по-хубаво — не болеше. Нещо в тялото ѝ се бе променило. Вдигайки и двете си ръце, тя започна да ги разглежда на зазоряващата се светлина, като мърдаше пръсти пред очите си.

От кушетка някъде наоколо се чу изхъркване, което я сепна. Йоан бе прекарал нощта близо до нея, в случай че ѝ е нужен. На Лили ѝ бе все по-трудно да се бори с нарастващата си признателност и привързаност към него.

От съседното помещение долитаха звуци.

— Мисля, че имаме посетители — каза тя.

Йоан се събуждаше бавно. Трябваше му малко време, за да се ориентира.

— Посетители? Наистина ли? Вече? — смотолеви той, като тръгна в една посока, после в друга, а накрая спря, докато Лили не посочи към приемната. Йоан забеляза, че тя използва ръцете си, и радостно ѝ се усмихна.

Като пое дълбоко дъх, той попита:

— Къде предпочиташ да се срещнеш с тях — тук или там?

— Там — каза уверено тя. — Все още не съм била там.

С няколко натискания на бутони леглото отново бе повдигнато и когато Лили кимна, че е готова, той я забута към стаята, където бяха приети посетителите. Това бе обширно пространство с прозорци на три от страните, разположено на върха на висока издадена скала,

предлагаща величествена гледка към бреговата линия, отвъдните възвишения и дори неясните пурпурни сенки на далечни планини.

В тази прекрасна утрин ги чакаха трима учени, които стояха с чаша чай в ръка и гледаха към морето. Те се обърнаха едновременно в сходното си облекло — вехти преподавателски наметала, покрити с фин пласт варовик и уличен прахоляк. Двама от тях бяха възрастни, може би по-стари от Йоан, и макар в браздите по лицата им да се бе настанила умора, очите — а също и усмивките им — бяха ведри и ясни.

Жената бе висока над метър и осемдесет, а шапката, кацнала върху главата ѝ, я правеше още по-висока. Имаше тънко, кокалесто тяло, а носът ѝ напомняше на птичи клюн. Като цяло приличаше на щъркел, само дето облеклото ѝ бе в абсолютно неподходящи цветове, предимно кафяво и черно. Другият възрастен бе в пълен контраст с нея — беше широк почти толкова, колкото бе висок, което ще рече едва около метър. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира, и дишаше тежко, като да бе качил тичешком многобройните стъпала от подножието на скалата, където се срещаха пясъкът и водата.

Третият учен на вид бе значително по-млад, въпреки че годините бяха оставили отпечатъка си по лицето му. По-висок бе дори от жената, сресаната му коса падаше свободно около мургавото му лице с поразителни черти. Лили имаше странното чувство, че го познава, и това едновременно я привличаше и безпокоеше.

— Добре дошли — каза Йоан, вдигайки двете си ръце.

Един по един те поемаха ръцете му, а после допираха чело до неговото. Лили предположи, че това е общоприетият поздрав.

— Аз съм Йоан, събирач. И откривател, с радост мога да добавя, както вече знаете. — Той кимна към Лили. — Това е Лили Фийлдс. Това Убежище е нашият дом и вие сте поканени да останете колкото пожелаете. Извинявам се, че не ви приех по-рано. Все още не бе дошло времето. — Той посочи чашите им. — Виждам, че прислужващ ви е донесъл чай. Желаете ли и бисквити?

— Все още не се налага да ви безпокоим с молба за бисквити — отговори жената, настанявайки се на дивана. — Изключително се радвам най-после да се запознаем, Йоане. Историята ти е известна.

Закръгленият учен, когото споменаването на бисквитки бе накарало да се усмихне и да отвори уста, сега я затвори и запази усмихнатото си изражение.

— Откъде сте? — попита Йоан.

— Отвъд Траин^[1] — отговори жената.

Йоан се ококори.

— Не знаех, че там изобщо има нещо. Е, това обяснява защо не ви познах. Сериозно ли, отвъд Траин?

Кимайки, другите двама се настаниха в креслата. Йоан седна до Лили, която се почувства неловко от внезапния интерес на събралите се. Тя насочи поглед към краката си и се опита да скрие стъпалото, което не подходдаше на останалата част от тялото.

— Сигурно сте пътували дълго, за да стигнете дотук — каза Йоан.

— Достатъчно е да кажем, че идваме от място, което е на месеци път... отвъд Траин. — Последните думи жената произнесе бавно, втренчила поглед в Йоан.

— А по въпроса за бисквитите... — намеси се закръгленият мъж. Жената вдигна ръка.

— Аз определено мога да почакам.

— Как пропътувахте такова голямо разстояние? — попита Йоан. — Опитвам се да си представя подобно пътуване.

— Ездаци — каза тя. — Нямаме много летци по нашите места, а и аз лично имам страх от височини, поне незащитени. За ездачите тук се погрижиха много добре — благодаря! Но ни трябваха седмици, за да се възстановим.

Лили хвърли таен поглед към занемарените им дрехи и се запита дали имаха други.

— И *защо* пропътувахте целия този път?

Жената учен се поколеба да отговори и само наклони глава към Лили, без да сваля очи от Йоан.

— Това е намерението, предполагам?

— Да.

— Значи заради нея сме дошли.

Лили се наежи.

— Аз съм тук. Не говорете за мен, като да отсъствам...

— Сякаш — прекъсна я жената.

— Какво? Сякаш? Сякаш какво? — Сега бе не само объркана, но и раздразнена.

— Тя иска да каже — опита се да помогне възпълният ѝ спътник, — че вероятно е по-добре да се каже „сякаш“ отсъстваш, отколкото „като да“ отсъстваш.

— Е, извинете! — сопна се Лили, изговаряйки думите, търсейки ефект. — Като да ми пука! Сякаш! И докато съм на темата, сякаш тук никой ли си няма име? — Сега тя жестикулираше с ръце донякъде защото можеше. — Това е толкова вбесяващо! — продължаваше яростно тя. — Аз ли съм единствената на този остров, на която това ѝ се струва абсолютно дразнещо?

Разговорът свърши в неловка тишина, нарушавана само от вълните, които се разбиваха долу на брега.

Жената повдигна вежди, а пълният мъж се сви в креслото, сякаш се опитваше да изчезне. Третият учен не помръдна. Всъщност едва забележима усмивка разтегляше ъгълчетата на устните му.

— О, господи! — Жената най-сетне си пое дъх, лицето ѝ бе поаленяло. — Трябва да кажа, че всичко това бе много вълнуващо. И си заслужава пътуването само по себе си!

Йоан гордо се усмихна. В очите му играеха пламъчета.

— Може би пропуснах да кажа, че Лили е, нали... интроверт?

В това пространство, където шокирани погледи се срещаха с нарастващо смущение, Лили чуваше единствено тупкането на сърцето си и бученето в ушите.

Жената учен прочисти гърлото си някак деликатно.

— Лили — започна тя с благ глас, — казвам се Анита. За мен е чест да се запозная с теб.

И тогава, сякаш срещата нямаше шанс да потръгне, отвън се чу писклив гласец:

— Къде са всички? Изпуснах ли забавлението? Кълна се, тези стъпала ще ме уморят.

Лили позна гласа на Лети. Последва ситнене на малки крака и миниатюрната жена се появи. Всъщност Лили за първи път виждаше тананикащата Лети. Тя бе като малка топка, висока няма и метър, с бастун и праметнат шал. На Лили ѝ приличаше на къщичка, крепяща се на тънки, несъответстващи си кокили. Нещо невъзможно от гледна

точка на физиката. Лили се помъчи да не я зяпа. Помагайки си с бастуна, Лети се запъти право към учените.

— Добър ви ден, приятели, и на теб, мила. — Тя кимна на Лили, която седеше онемяла.

— Какво ще кажеш за всичко това? — попита Йоан миниатюрното възрастно създание, сочейки с бастуна си учените. — От сума време не са ни посещавали от областите отвъд Траин.

Йоан безпомощно вдигна ръце.

— Знаела си за земите отвъд... и не си ми казала?

Малкото създание само се ухили. Тримата учени я поздравиха по установения начин, като бяха принудени да коленичат, за да докоснат челото ѝ, след което отново седнаха. Лети се покачи на едно столче, кацайки опасно близо до края му. Още щом се настани, тя започна тихо да тананика. Като че ли само на Лили това ѝ правеше впечатление.

Тя сбута с лакът Йоан и той се наведе.

— Защо тананика? — прошепна тя.

— Просто защото е темерут — отговори тихо той и веднага се обърна към другите. — Лети, ние тъкмо се запознавахме. — Той кимна към по-дребния мъж.

— Казвам се Джералд — представи се той на Лили. — Водещ учен по антични светове.

— А аз съм Саймън — каза най-младият, като се облегна назад и кръстоса крак с глезен върху другото коляно. — Водещ учен по систематика и философия.

Лили се почувства едновременно привлечена и отблъсната от звука на гласа му. Напомняше ѝ за мек като коприна шоколад.

— Може ли да попитам каква е твоята сфера, Анита? — каза Йоан.

— Анита — намеси се Джералд — е водещ учен и съветник първи ранг.

— Първи ранг! — възкликна Йоан. — В такъв случай за мен е двойна чест! А специалността ти?

— Психология на душата с фокус върху ЕНИ — отговори тя и Йоан инстинктивно погледна към Лили.

Въпреки че той побърза да отмести поглед, Лили го забеляза.

— Какво е ЕНИ? — попита тя. Гърлото ѝ, толкова дълго неизползвано преди избухването, сега бе стегнато и подуто.

— Епигенетична неврална интеграция — намеси се Лети. — Представи си го като сглобяването на разтрошените късчета огледало, повторното свързване на релационните пространства на невронните мрежи на мозъка и сърцето.

— Аха, имахме такива мрежи във фермата — каза Лили. Никой не се засмя. — Шегувам се — обясни тя. — Това е начинът ми да кажа, че не разбрах и дума.

Те кимнаха и любезно се засмяха. Лили отново се почувства неловко.

— Скъпо дете — наведе се напред Анита, — пророчеството ни каза, че пристигането ти е резултат от голяма трагедия. Дори една незначителна криза може да разбие човешката душа. Аз умея да споявам пукнатините между парченцата. Онези надуты думи просто означават, че аз съм лечител, който се занимава с възстановяването на прекършени души.

— Според теб аз съм прекършена душа? — този път Лили успя да сдържи раздражението си.

— Разбира се! — каза твърдо и благо Анита. — Като всички в тази стая.

— Дори Лети ли? — попита Лили и това разсея напрежението.

— Особено Лети — каза Йоан и се разсмя заедно с другите. — Чувал съм, че преди да дойде тук, е била висока над два метра. Това, което виждаш тук, е резултат от най-добрите ни усилия.

Анита се пресегна и потупа момичето по ръката.

Дребната жена се усмихна, а после насочи дълъг, костелив пръст право към Лили.

— Разбираш ли, че ти си причината да сме се събрали тук, малко момиче?

— Аз? — възкликна тя. — Защо?

— И аз бих искала да знам! — каза разпалено Лети. Тя кръстоса малките си стъпала, увиснали във въздуха. — Не можем да проумеем Божия промисъл, но както изглежда, съдбата на това място и това време, а може би и на Космоса, е свързана с теб и решенията, които вземаш!

— О, сигурна съм, че всички вие ужасно грешите — възкликна Лили. Тя забеляза, че пръстите ѝ треперят. — Аз дори не знам коя съм и къде съм.

— Ти си дъщерята на Ева, не е ли достатъчно? — попита Лети.

Ето че всички лица гледаха Лили и сякаш не смееха да дишат в очакване на отговора ѝ.

— Предполагам, че е, ако под Ева имаш предвид Майката на всички живи.

По-възрастните учени въздъхнаха в синхрон и се облегнаха назад. Джералд поклати шава. Нещо погрешно ли бе казала?

— Разбира се — отвърна Анита и сложи ръка на коляното на Лили. — Но ние имаме предвид и твоята генетична структура.

Лили нямаше представа за какво става дума. Тогава Джералд се обърна към Йоан.

— Не си ѝ казал?

Йоан пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Така и не настъпи подходящият момент.

Анита и Джералд изглеждаха изненадани. Саймън, който, откакто си бе казал името, не бе проронил и дума, сега като че ли бе странно разсеян, зареял поглед през близкия прозорец, все едно отнесен другаде.

— Подходящият момент за какво? — попита Лили.

Лети престана да тананика, за да каже:

— Приятелю Йоане, кажи ѝ какво знаеш.

— Лили, лечителите откриха, че твоята ДНК съдържа маркери от всички познати земни раси.

Анита плесна с ръце и сякаш подскочи на възглавницата си.

— Какво означава това? — попита Лили.

Йоан отвори уста, но Анита се обади първа.

— Означава, че цялото човечество се съдържа във всяка клетка от тялото ти, дете.

— Ти си дъщерята на Ева — каза Джералд.

Йоан избърса уста с опакото на ръката си и погледна към Лили.

— Помниш ли, че ме пита за приятеля ми? — Тя кимна бавно. Йоан погледна към учените. — Откакто Лили пристигна, три пъти при мен е идвал пратеник.

Това като че ли привлече вниманието на Саймън. Той се обърна към Йоан.

— Наоколо винаги има пратеници — заяви Анита.

— Този пратеник беше певец! — каза Йоан.

— О! — възкликна тя. Джералд ококори очи, а Лети продължи да тананика, кимайки бавно.

— И има ли — Джералд прочисти гърло, — има ли име този певец?

Йоан замълча.

— Хан-ел? — предположи Лили.

Учените седяха и мълчаха смаяни, сякаш бяха замръзнали. Движенията им се забавиха и почти спряха.

— Боже, Боже! — измърмори Анита.

Джералд вдигна очи и ръце във възхвала.

За момент Саймън изглеждаше смутен, но бързо се съвзе.

— Не просто певец, но и пазител! — измърмори той.

— Пазител? — попита Лили.

Джералд се отзова.

— Ангел, пратеник, който е и пазител.

— Ангел? Искате да кажете едно от онези дебели момченца херувимчета с крилца, лък и стрели? Ние им викаме братовчеди на Купидон.

— Не! — твърдо каза Лети. Малките ѝ крака спряха да се поклащат. — Не! Категорично не! Херувимите са страшни, и то по един прекрасен начин. Не ги принизявай до разни нелепи образи.

— Херувимите са същества от светлина — обясни Саймън. — Те са пазители на възторга и обожанието. Втори след серафимите, те са най-особено устроените. Както серафимите са обърнати навътре, херувимите се обръщат навън. Доколкото знаем — и по този въпрос аз се позовавам на други учени — само двама, може би трима от херувимите в цялото Творение имат име. Михаил със сигурност е един от тях. Може би Гавраил и — за миг по лицето му сякаш премина подобие на сянка — вероятно най-великият е Луцифер, Помазаният Херувим.

Лили почти не слушаше. Сега разбираше какво имаше предвид Йоан, когато каза, че учените са досадни. В ума ѝ обаче мислите летяха и се надпреварваха. Халюцинациите за Райската градина отново я бяха свързали с времето и мястото, където се намиреше. Тя се постара да запази безучастно изражение.

— Йоане, кажи им какво ти е казал Хан-ел — насърчи го Лети.

— Той ми разкри, че Лили е свидетел.

Джералд погледна Анита и потупа ръката ѝ.

— Това е потвърждение. Не сме се заблудили.

— Никога през целия си дълъг живот не съм мислела, че ще настъпи този ден — каза тихо Анита. Тя се взираше в Лили с такова обожание, че момичето не издържа и отмести погледа си.

— Преди малко повече от година нашите учени, мислители, търсачи и астрономи ни казаха, че нощното небе е обявило пристигането на свидетел — обади се Джералд. — Това, разбира се, предизвика сред нас голям смут и ожесточени дебати, но накрая неколцина получихме разрешение да се отправим на това пътуване. Когато тръгнахме, бяхме деветима. Останахме само ние тримата.

— Само трима? — попита Йоан.

— Двама се върнаха още в началото — отговори Анита. — Обхвана ги носталгия и безпокойство. Трима решиха, че трябва да ни напуснат на Грегорианския кръстопът, за да търсят друга звезда, а един тук — тя замълча, преди да довърши с тъжен глас, — един от нас, също учен, се разболя.

— От какво? — попита Йоан.

— Болестта на сянката.

Тревожни тръпки полазиха Лили при тези думи.

— Каква е тази болест на сянката? — попита тя.

— Тя е болест на душата. Случва се, когато човек се извърне от упованието лице в лице и позволи на тъмнината на смъртта да проникне в него. От Адам ние всички сме наследили болестта на сянката в тленността си. Да ѝ противостоим, е войната, в която всички участваме.

— Някой охранява ли колегата ви? — попита Йоан.

Саймън си играеше с пръстен на лявата ръка.

— Не, тя е настанена в общност на север — отговори Анита. — Това е един вид охрана — но като подкрепа, а не в отбрана. Целта е да ѝ се помогне отново да се обърне към живота. — Анита заговори на Лили. — Ние отдавна знаем, че болестта на сянката черпи сили от изолацията. Затова се борим с нея, като поддържаме взаимоотношения на осъзната любов и доброта.

— Съжалявам за загубите, които сте понесли — каза съчувствено Йоан. — Съжалявам и се чувствам натъжен.

— Ние също — отвърна тихо Саймън. — Благодаря.

Настъпи кратко мълчание, след което Лили заговори:

— Значи... всичкият този труд — за да се срещнете с мен? Наистина ли мислите, че аз съм свидетелят, когото сте тръгнали да търсите? — Тя погледна към Йоан. — Все още не разбирам какво означава това.

Анита стана и коленичи до нея.

— Сигурно е крайно озадачаващо и объркващо. Моля те, прости ми. Прости ни.

Тя разтвори обятия и Лили се наведе, макар и малко непохватно, облягайки се на рамото ѝ.

— Да — продължи Анита, — ние вярваме, че ти си тази, която търсим, но аз самата искам да задам няколко въпроса, преди да се опитам да обясня. — Тя пусна Лили от прегръдката си и се върна на дивана. — Йоане, казал ли си ѝ за Подземието?

— Не.

— Разбирам. А сигурен ли си, че тук е в безопасност?

— Между тези стени, да. В края на краищата това е Убежището. Нищо никога не е успявало да ни намери.

— А Хан-ел? — намеси се Саймън с нотка на страх в гласа. — Прав ли съм да предполагам, че певецът е пазителят на това момиче?

— Не — каза Йоан и помълча, преди да продължи. — Хан-ел пази мен.

Стиснатите челюсти на Саймън се отпуснаха.

— Разбирам — каза Анита. — И твойт пазител е потвърдил, че тя е свидетел. Каза ли ти на какво ще е свидетел?

Тримата учени седнаха на край на креслата си. Ако Лети бе направила същото, щеше да се прекатури. Тя обаче бе изцяло концентрирана и тананикаше по-силно от всякога.

— Тя е свидетел на Сътворението.

За миг се установи поразителна тишина. После настъпи хаос. Анита стана права и вдигна високо ръце, викайки на език, който бе непознат на Лили. Джералд затанцува весело в кръг, Лети бе закрила очи с малките си пръсти и раменете ѝ се надигаха и спускаха. Саймън бе сключил ръце, вдигнал лице към небето като в молитва.

— Това заслужава да се отпразнува с храна и вино! — обяви той.

Йоан се засмя и посочи към вратата.

— Почерпете се от килера. Каквото имам, е ваше.

Саймън излезе, последван от другите учени.

Йоан седеше тихо, очаквайки Лили да отговори. Как можеше да му каже, че греша? Че неговият ангел се е заблудил? Вярно е, че бе свидетел, но не по собствено желание. Ако имаше избор, би сънувала като нормален човек. Но не — Ева я водеше на места, където тя не искаше да ходи, и сега разни хора ги хващаше болестта на сянката и животът им се объркваше заради нея. За нищо! Вътрешно тя се бореше да оправдае това, че запазва сънищата за себе си. Докато гледаше океана през прозореца, съзнанието и сърцето ѝ се въртяха и пресичаха като два отделни свята. Когато отново погледна към Йоан, го видя коленичил до леглото ѝ с насълзени очи.

— Знам, че е прекалено много за осмисляне — каза тихо той.

— Нищо не разбирам. — И естествено, казвайки това, тя имаше предвид много повече неща, отколкото той можеше да предполага. Топлотата му влошаваше положението.

— Задачата ти не е да разбираш. От теб се иска само да бъдеш Лили Фийлдс.

— Но ако не разбирам, как ще знам дали постъпвам правилно? — Тя едва ли не го молеше да спре. — Нямам къде да отида. Не мога да мръдна от тук и не проумявам защо или дори как се оказах тук и къде се намира това място. Предполага се, че съм свидетел на Сътворението? *Сътворението*? Аз не... не разбирам! Какво да правя?

Йоан изглеждаше така, сякаш проникваше дълбоко в собственото си сърце и минало, търсейки нещо, което да ѝ помогне, да я докосне и утеши.

Отговори ѝ Лети.

— Лили, би могла да се довериш. Доверието е нещо, което естествено се удава на децата — докато някой не ги излъже или убеди, че това е опасно.

— Доверието е опасно — отвърна тя, без да се замисля.

— Да — каза Йоан, — но не по начина, по който си мислиш.

Останалите се върнаха с чинии със сирена, плодове, крекери, ядки и разбира се, бисквити. Скоро виното започна да оказва очакваното въздействие и позите на посетителите се поотпуснаха, въпреки че напрежението остана. През цялото време, докато разговаряха или мълчаха, Лети продължаваше да тананика.

През следващите часове Йоан, неколцината учени и един темерут се опитаха да отговорят на въпросите на Лили.

— Всяка епоха и място има двама основни свидетели — заяви Джералд в напълно академичен стил: — единият като записано слово, другият от плът и кръв. Вторият по-скоро е инкарнация на първия, но единият не може без другия.

— Може би ще помогне — намеси се Анита, клатейки глава, — ако си го представиш в термините на фотографията: това е вид запис — *графос*, на светлината — *фотос*, в даден момент. Представи си свидетеля едновременно като фотографа и фотографията.

— Добре — откликна Лили. — Това го разбирам, донякъде...

— Има трети елемент. — Този път говореше Саймън. — Свидетелят е не само фотографът и фотографията, но и по един уникален начин е крайно необходим жив участник в снимката. Свидетелят не е извън нея, нито е отделен, не е обективен и не е независим. Самото ти присъствие внася безброй възможности и решенията, които взимаш, повлияват на историята такава, каквато я познаваме ние сега. Те се вплитат по нов начин в разкриваното на Божия промисъл.

Звучеше сложно и Лили копнееше да избяга, да заспи необезпокоявана, но въпреки това се опитваше да се съсредоточи.

— Да не казвате, че без свидетел изобщо няма снимка? Ако няма кой да го види, то не съществува?

— Нещо такова, но не съвсем — обади се ентусиазирано Анита.

Джералд добави, сякаш цитираше:

— Бог винаги е бил *Свидетелят*, извън когото нищо не съществува. Бог е Великият Наблюдател, вечната и непрекъсната Картина; Словото във всички нюанси на Славата и Любовта.

— И те са Великият Намесващ се — добави Анита. — Ето защо е съществено важно да познаваме характера на Бога. Ако Бог не бяха Това, Което Са по същество — Доброто, проявяващо се в познаването на Любовта Един към Друг, всичко би изчезнало ей така. — Пръстите ѝ се завъртяха нагоре като избягал балон. — Всичко, и ние в това число, би престанало да съществува. Би отишло в небитието.

— Тогава защо Бог се нуждае от мен или от друг човек като свидетел? — попита Лили.

— А — засмя се Джералд, — това ни връща към Сътворението. Бог не се нуждае от нищо, но без нас Бог няма да е Бог. Да живееш в Бог, означава да изследваш тази тайна на съпричастяването.

Всичко това бе много объркващо за Лили, но те я посъветваха да не се хваща за подробностите. В края на краищата ти си дете, обясниха ѝ те, децата интуитивно знаят онова, което уроците не могат да им дадат. Това не ѝ помогна да схване казаното от тях, но все пак ѝ подеждва успокояващо.

По някое време късно вечерта Лети изчезна, без да се сбогува. Тананиканото ѝ просто спря.

Йоан се канеше да придружи тримата учени до спалните им, когато Анита вдигна ръка.

— Чакайте — възкликна тя. — Забравихме подаръците, които донесохме за Лили!

— Наистина — каза Саймън. — Но аз оставих моя в багажа си. Ще трябва да го донеса по-късно. Може би утре?

— Подаръци? — Лили се чувстваше изтощена, но любопитството ѝ даде сили. Мисълта за подарък от Саймън я накара да потръпне от очакване.

По-младият учен отстъпи към далечните краища на помещението, докато Анита и Джералд започнаха да потупват джобове, опитвайки да си спомнят къде са сложили подаръците. Жената първа намери своя и пристъпи към Лили.

— Скъпо дете — започна тя, — докато се молах във връзка с идването си тук, при теб...

— Ти се молиш за мен?

— Ние всички се молим — каза Джералд. — Молитвата е преди всичко разговор с Бога: за живота и хората, за онова, което ни предстои, и за онези, които в момента са най-важни за нас. Това изненадва ли те?

Лили кимна.

— Та — започна отново Анита, — докато се молах във връзка с идването си тук, при теб, в ума ми многократно изникваше образът на този сувенир. — Тя разтвори пръсти и показа богато украсено и изящно изработено сребърно ключе на сребърна верижка.

— Страхотно е! — възкликна Лили. — Благодаря. — Анита постави изящната вещ в ръката на момичето.

— Този прастар ключ е свързан с една история, с една приказка. Позната ли ти е приказката за човекоядеца и принцесата?

Лили поклати глава.

— Няма значение. — Анита се усмихна и двете се прегърнаха. — Лили, този ключ не е просто за украса — той отключва нещо. И не, не знам какво е то. Но ти ще разбереш, когато му дойде времето.

— Това важи и за моя подарък — намеси се Джералд, подавайки ѝ кутийка за бижута. Лили я отвори и видя панделка със златен пръстен. — Това е пръстен на вричането — каза той и Лили се усмихна, без да е сигурна какво означава това. — Той се е предавал в семейството ми още от мъглите на Сътворението. И аз като Анита не знам защо е важно да го дам на теб, но заповядай.

— Същият ли е като годежен пръстен?

— Не. *Сгодяване* е прекалено слаба дума. Вричането е категорично и непоколебимо обвързване, обявяване на брака понякога години преди консумацията му. Това е пръстен, който младоженецът дава на своята годеница като обещание за венчавка.

— Благодаря ти, Джералд. — Той се наведе, за да докосне челото ѝ, и въпреки че от този жест на близост ѝ стана напрегнато, тя го позволи.

Йоан изведе учените от стаята. Саймън, който излезе последен, се обърна, усмихна се и леко се поклони.

Лили остана да седи тихо, опитвайки се да проумее случилото се през този ден, но размишленията като че ли само усиляха нервността ѝ. Надяваше се, че Хан-ел е истински и е наблизо, но това означаваше още, че ангелът вероятно знае за измамите ѝ и възможността я накара да се засрами. Дори да бе така, самата мисъл за пазител я утешаваше.

Неочаквано това извика и друг спомен — лицето на мъж, когото не знаеше откъде познава.

[1] Според самия автор изборът на това име е донякъде вдъхновен от значението на името Траин — копнеж, смелост — в творбите на Толкин. В „Ева“ това е символична земя отвъд най-големите ни копнежи. — Б.пр. ↑

8.

ОТРАЗЕНИ НАМЕРЕНИЯ

Рано на следващата сутрин, докато шепотът на изгрева вече накъсваше сенките на нощните ритми, Лили направи първите си записки в дневника, който Йоан ѝ бе дал. Насърчавана от празното пространство в него, тя разтовари част от бремето си и като реещ се орел се остави на писането, носена от невидими течения към нови хоризонти на откровението, които дотогава не бе изследвала съзнателно.

Каквото и да казва Йоан, не мисля, че от мен става писател. Ха, ето че вече си намирам извинения — а аз съм единствената, която някога ще прочете това.

Не знам коя съм и кое е реално. Половината от времето си мисля, че съм луда и че съм заобиколена от луди, а през другата половина съм просто объркана — хаос от гневни, съкрушителни, ужасни емоции.

Понякога просто ми се иска да крещя, докато ми свършат силите. Не искам никой да се грижи за мен, а после искам и това ме вбесява и тогава може би ми се иска да умра.

От всички хора, които срещнах тук, най-много харесвам Йоан, но съм истински заинтригувана от този новия, единия от тримата вълхви (струва ми се, че така ги наричат в историите на неделното училище, въпреки че аз не съм младенецът Исус, когото са търсели). Казва се Саймън и е по-голям от мен, но най-близо до възрастта ми от всички останали. Анита и Джералд ми дадоха ключ и пръстен на вричането, но Саймън каза, че ще ми донесе подаръка си по-късно. Мисля, че просто искаше да говори

с мен насаме. Не спирам да си задавам въпроси за него, сякаш е опасен, но по приятен начин.

Вчерашният ден беше пълна лудост. Толкова много неща се случиха, че не знам откъде да започна. Ева ме заведе да видя Адам — звучи ми безумно в момента, в който го пиша — но така или иначе срещнахме говореща змия, която ме изплаши до смърт. После се появиха влѣхвите и за първи път видях Лети. Все още не знам защо винаги тананика. После ми казаха, че съм свидетел на Сътворението. Не им казаха, че Ева вече ми го каза.

Гледам си ръцете. Може би съм се порязвала в предишния си живот. Това също много ме плаши. Може би е по-добре да не мога да си спомня, но не успявам да спра проблясъците или халюцинациите.

Гледам вълните и приливите. Те са като желанието да живееш и да умреш, първо прилив, после отлив. През повечето време виждам просто вълни и дори не знам дали са приливни, или отливни. Дали Саймън ще дойде да ме види днес? Вероятно не.

При мисълта за Саймън тя дръпна завивката, за да разгледа стъпалото, което не бе нейно. Зачуди се кое ли е момичето, на което бе принадлежало. Външно функционираше напълно нормално, макар да бе много по-бяло от дясното ѝ стъпало и покрито с лунички.

Скоро се появиха жени, облечени така, сякаш принадлежаха към религиозен орден, за да ѝ помогнат в сутрешните ритуали. Бяха мълчаливи, благи, широко усмихнати и присъствието им бе уютно и приятно. После Йоан ѝ донесе закуска, с което официално бе обявено началото на истинската храна, макар и лепкава и блудкава. Той каза, че организмът ѝ все още се възстановява. Когато свършиха с яденето, той я остави да се взира в океана, величествената гледка на бреговата линия и пясъка, а отвъд тях — странна смесица от растителност, едновременно тропически и северни гори.

Последва цикъл упражнения за свиване и отпускане на всеки мускул от пръстите на краката нагоре, чак до носа. Това се повтаряше по шест пъти на ден в интервала между събуждане и заспиване. С едно

натискане на бутон сега Лили можеше да превърне леглото в подвижен стол и макар да усещаше, че силите ѝ се връщат, тя устоя на изкушението да се опита да стане и да се изправи. Както изглежда, за всичко си имаше подходящ момент.

Йоан имаше нова изненада. Той успя да избута механичния стол на Лили по един лек наклон и я изведе на открита площадка над помещенията, в които се бе лекувала. За първи път тя усети прегръдката на въздуха и слънцето без усещане за преграда. Мястото бе малко, но също като гнездо на върха на мачта предлагаше зашеметяваща панорамна гледка. Йоан я остави, за да свърши някаква друга работа.

Едно-единствено солидно перило стоеше между твърдата основа и няколкостотин метра открито пространство. Лили реши да не го доближава със стола си. Дори оттам, където седеше, се чувстваше обзета от световъртеж и въодушевление.

Тя с наслада обърна лице към късното следобедно слънце. Вятърът се заигра с косата ѝ, освободена от всякакви връзки и ластичета. Въпреки неизменно присъстващата тъга тя бе почти щастлива, докато унесеността ѝ не бе внезапно прекъсната от чувството, че я наблюдават. Тя се сепна. Сякаш ръка от лед бе докоснала нейната. На не повече от три метра, загледан също като нея в далечината, Саймън бе застанал стратегически между нея и изходната рампа.

Висок и строен, той бе облечен спретнато, но малко прекалено за топлия ден. Бялата риза с копчета и алената папийонка подчертаваха лицето и тъмните лешникови очи. Странно, но вятърът, който се вихреше около нея, като че ли избягваше да го доближи. Без да обръща глава, Саймън заговори с изненадващо нежен глас.

— Съжалявам, ако съм те стреснал — каза той. — Не се страхувай!

Тя пое дълбоко дъх, облекчена без причина.

— Стресна ме! Дори не те чух, ама изобщо, и... се изненадах, това е.

— Аз съм такъв. Тих, искам да кажа. Не привличам много внимание, поне не директно. Къде е събирачът? — попита той, поглеждайки я с усмивка. — Предположих, че ще е при теб, твойт вечно присъстващ пазител.

— Не знам — каза тя.

— Още по-добре — обяви ученият. — Надявах се на удобен случай да говоря с теб насаме, ако нямаш нищо против?

Лили се канеше да пусне вътрешната усмивка върху устните си, но се въздържа. Този мъж бе непознат и тя трябваше да е нащрек. Но около него витаеше аура на опасност и привличане — и усещането да е търсена, бе приятно.

— От теб зависи — предложи му избор тя. — Може да повикаме Йоан.

Това бе игра и тя го знаеше. Подозираше, че и той знае. Саймън се усмихна и извърна поглед някъде надалече, след което пак я погледна, преди да заговори.

— Лилит...

— Лили — прекъсна го тя. — Казвам се Лили.

— Разбира се. — Той сви устни. — Така или иначе ти си избрана да бъдеш свидетел на Сътворението и това е невъобразимо важно. За мен е огромна чест да се запозная с теб, каквото и да казват други.

— Кои други? Какво казват? — Ласкателството, на което се наслаждаваше, изчезна на мига, заменено от несигурност.

Саймън като че се смути и бързо се извини.

— Нямах никакво намерение да клеветя. Сигурен съм, че са го направили с добро чувство.

— Кой? — настоя да узнае тя.

— Другите, по-възрастните.

— Какво са казали?

— Ами например, че си само дете — а аз не те виждам така. Те обаче са прави, като казват, че си млада и ти липсва опит. Но аз друго исках да подчертая. Всъщност аз съм съгласен с тях, че все още не си проумяла колко необикновено важна си и какви значими решения ти предстои да вземеш. Скромното ми мнение е, че ще имаш нужда от много реално и неотложно упътване.

— От теб, предполагам? — Лили бе ядосана на всички и сега чувството на неудовлетвореност намираше подходящ фокус.

Саймън не отговори.

— Защо съм толкова *необикновено важна*? — попита накрая тя.

— Защото имаш способността да промениш историята!

Твърдението внушаваше значимост, от която свят ѝ се завиваше, но колкото и да ѝ бе трудно да си представи това, изражението на Саймън бе сериозно като думите му.

— К-как? — попита тя, заеквайки.

— Лилит, ти си избраният Свидетел на Сътворението. Концентрирай се върху онова, което ти бе казано снощи. В качеството си на свидетел ти си не само фотографът, но си също така в снимката като деен участник и изборът, който направиш, може да промени всичко, историята на всички.

Лили бе попаднала в такава вихрушка, че дори не си направи труда да го поправи заради името си. В казаното от него най-последно откриваше някакъв смисъл. Имаше причина да бъде тук, да бъде свидетел. Ами ако той имаше право? Като повлияеше на историята, можеше ли да промени и своята? Ако коригираш Началото, няма ли така да промениш и Края?

Тя се понесе на вълната на възможностите, но изведнъж рухна, съкрушена от необятността на онова, което си представяше.

— Мислех, че не мога да се намесвам — каза тя, а после затисна с длан устата си.

— Не да се намесваш, а да участваш — каза Саймън, без да реагира на това, което тя бе изтървала. — Мога да ти помогна. А Бог ще ти даде мъдрост. Защо Бог ще те постави в тази ситуация само за да те остави да се провалиш? Можеш да се справиш, Лилит. Вярвам в теб.

Това бе малкото окуражаване, от което Лили не бе осъзнала, че се нуждае. Тя пое дълбоко дъх и се отпусна на стола. Саймън пристъпи една крачка, запазвайки безопасно за нея разстояние.

— И какво да правя сега?

Саймън се приближи още една крачка.

— Трябва да те заведем в Подземието. То, изглежда, е ключът. Засега съветът ми е да се довериш на инстинктите си. Избрана си заради това, което си. Правилният избор ще дойде от това, че знаеш коя си.

— Саймън, през по-голямата част от времето миналото ми е в пълна мъгла. Получавам проблисъци, но те почти винаги са ужасяващи. — Още докато казваше това, Лили осъзна, че разкрива пред този човек неща, които никой друг не бе поканен да види. — Как да открия коя съм?

— Точно затова, млада госпожице, ти нося моя подарък. — И с театрален жест Саймън извади изпод дрехата си огледало с богато украсена и артистично изработена дръжка.

— Прекрасно е. — Лили го взе и го сложи в скута си. — Откъде го имаш?

По лицето на Саймън пробяга печал и затъмни очите му.

— Беше на съпругата ми.

— Съпругата ти? — Лили почувства прилив на състрадание към този мъж и едновременно с това мисълта за такъв подарък я отблъсна. Тя се опита да го върне. — Не мога да го взема.

— Трябва да го вземеш! — настоя Саймън. — Съпругата ми... тя е на много по-добро място. Ако бе тук и знаеше коя си, щеше да пожелае да ти го даде. Моля те. Това не е обикновено огледало. То разкрива истината, стига да знаеш тайната му. Според легендата силата на отражението му идва от първото езерце, в което Адам се вгледал и видял лика си. Моля те да го вземеш.

Тя се поколеба, осъзнавайки, че не бе виждала лицето си, откакто бе пристигнала в Убежището. Дори в архивите на паметта ѝ нямаше лице, за което със сигурност да каже, че е нейното. Лили погледна към Саймън и когато той кимна насърчително, вдигна огледалото и се взря в него.

Нищо. Само облак сивота, който се движеше, сякаш подухван от вятъра наоколо. Тя вдигна объркан поглед към Саймън.

Усмивката му бе игрива и нежна.

— Казах ти, че има тайна. — Той постави ръка върху нейната и я обърна с дланта нагоре. Докосването бе студено, но подежда освежаващо на нагрялата ѝ от слънцето кожа. Усещането бе приятно и тя не се отдръпна.

— Виждаш ли този блестящ червен камък? — попита той и тя се вгледа отблизо. — Тук, където дръжката и рамката се срещат. Когато поставиш десния палец върху него и вдигнеш огледалото пред лицето си, то ще разкрие истинската ти същност.

Тя плъзна палец върху камъка.

— Преди да го направиш, трябва да те предупредя. — Гласът му бе категоричен, изражението съсредоточено. Премести стратегически ръката си върху нейната. — Това не е безболезнен процес. Ще видиш истината, а тя може да бъде много тежка и обезпокояваща. Но ще

осъществиш съдбата си само ако с цялото си сърце повярваш на онова, което видиш.

В този момент над тях мина сянка и Саймън грабна огледалото от ръката ѝ, пъхайки го в дрехата си. На не повече от стотина метра прелетя огромен орел.

— Саймън, какво има? Това е просто орел. Най-големият, който съм виждала, но все пак само орел.

— Той е крадец! — отвърна Саймън. — Опитват се да откраднат отражения за гнездата си. Тия създания ме изнервят.

Двамата проследиха с поглед изчезването на вятърния ездач в далечината, преди Саймън скришом да ѝ върне подаръка, все така загледан в небето.

— Трябва да бъдеш нащрек и да го пазиш на тайно място. То е само и единствено за теб — подарък, съизмерим с несравнимата ти значимост.

Той се обърна и отново се усмихна. Напрежението се замени от сърдечност. От друг джоб той извади платнена торбичка.

— Ето. Когато покриеш с това огледалото, и двете ще останат скрити за онова, което ги докосва.

Саймън пъкна огледалото в торбичката и те изчезнаха от погледа — не напълно, но почти. На фона на небето приличаха на едва проблясващ, леко замъглен прозорец. Когато сложи торбичката в скута ѝ, тя прие цветовете на одеялото, сливайки се с него напълно. Единственият признак за присъствието му бе усещането за тежест.

Лили протегна ръка и стисна ръката на Саймън. Чувстваше се раздвоена, едновременно отблъсната и привлечена от думите на този учен. Спокойната непринуденост, която приемаше за даденост в отношението си към Йоан, липсваше тук и на нейно място се събуждаше съвсем различен спектър от емоции. Как бе възможно да се чувства изплашена и в същото време заинтригувана, изпълнена с надежда и неуверена? Саймън предизвикваше у нея всичко това, както и други чувства.

— Саймън — проговори тя, — благодаря ти. Има неща, които трябва да ти кажа...

Лили имаше намерението да признае пред този мъж всичко, което бе скрила от останалите, но когато отвори уста да продума, отдолу се чу приближаващо подсвиркване. Тя се обърна и видя Йоан,

който си прикриваше очите, докато излизаше от тъмнината на сградата.

Когато погледна обратно към Саймън, Лили не можеше да повярва на очите си. Беше си отишъл — изпарил се или изчезнал напълно, също като огледалото. Тя бързо закри подаръка си в одеялото. От притеснение заради измамата лицето ѝ се изчерви. Надяваше се слънцето да го прикрие.

— Ето къде си! — възкликна Йоан. — По румените ти бузи си личи, че си прекарала приятно тук. Но сега съм дошъл да те взема. — Той се огледа с любопитство. — Май те чух да говориш с някого?

Вече попаднала в капана на растящото двуличие, Лили поразшири лъжата.

— Може би си ме чул да говоря с невидимите? — предположи тя, като махна с ръка към пространството наоколо, и той се засмя.

Това не беше съвсем лъжа — оправда се тя пред себе си, — *а само предположение*. Ако Йоан го приемеше, проблемът си бе негов.

— Може би. Готова ли си да напуснеш гнездото си? Има вероятност учените да вечерят с нас, но първо трябва да си починеш.

Докато слизаха бавно, Лили държеше с две ръце огледалото, скрито под завивките. Чувството бе застрашително и интригуващо, като подаръка, който оставаше неразкрит. Трябваше да почака.

— Йоане, искам да те помоля нещо.

— Разбира се — отвърна той.

— Цял следобед си почивам. Имаме ли време преди ядене, за да ми прочетеш остатъка от историята за Райската градина?

— Имаме, и още как. — Той замълча за момент. — Откъде този внезапен интерес?

— Мислех си, че може да ми помогне да разбера защо съм тук и какво трябва да направя. Досега всичко това за Адам и Ева се намираше на лавицата в ума ми, на която са приказките и измислиците, затова искам да го чуя пак, от Писанията. Предполагам, че искам да съм подготвена.

— Хмм. — Йоан я настани в приемната, извини се за момент, а после се върна с голямата книга и като придърпа един удобен стол, отново отвори задната корица.

— Да видим, докъде бяхме стигнали? — Той погледна към нея и тя му кимна да започне. — „Ето, тъй станаха небето и земята, при

сътворението им, в онова време, когато Господ Бог създаде земята и небето...” — зачете той, като вдигаше поглед от време на време.

Лили бе неизменно напрегната и съсредоточена, като слушаше и поглъщаше. Няколко пъти го помоли да повтори ред или фраза, но като се изключи това, не пожела допълнителни обяснения.

Йоан завърши с:

— „Тогава Господ Бог изпъди Адама... и на изток при Едемската градина постави два херувима и пламенен меч, що се обръщаше, за да пазят пътя към Дървото на живота.“

— Оле — каза Лили с натежал глас. — Струва ми се, че не съм чувала самата история преди. Прекрасна е и невероятно тъжна.

— Искаш ли да поговорим за нея? — попита Йоан, оставяйки книгата на близката маса.

— Не сега. Просто искам да отлежи в съзнанието ми. Би ли ме закарал до стаята ми?

Той кимна и я изведе от приемната.

— Ще дойда да те взема, когато пристигнат другите. Не остава много време.

— Още един въпрос? — попита тя.

— Разбира се. — Той се усмихна. — Няма да е нормално без един последен въпрос.

— И ти ли си бил свидетел?

Йоан изглеждаше изненадан.

— Лили, нямам представа откъде знаеш това.

— Някой го каза преди много време, докато все още не можех да мърдам. Не съм искала да подслушвам.

— Всичко е наред. Да, вярно е.

— На какво бе свидетел? На Сътворението?

— На Новото Сътворение, предполагам, би могло да се каже. Бях свидетел на това как Вечният човек се яви като втори Адам.

— *Втори* Адам? — кача тя, а после го спря с ръка и поклати глава. — Ще ми разкажеш по-късно. Знаеше ли какво да правиш?

— Знаеш ли, че дотук зададе пет последни въпроса? — Той се засмя меко и не принудено, но после отговори: — Да, знаех, че съм свидетел и че ще трябва да се науча на доверие. Всичко друго дойде такова, каквото е, и аз откликнах, според някои не много добре. Но дори след всичките тези години не бих постъпил по различен начин.

— Йоане, ти промени ли света?

— Да, Лили. Промених света — заяви той с усмивка. — Това правят свидетелите. — И той тихо затвори вратата.

Отгръщайки завивките, тя се загледа в огледалото, по повърхността на което се вихреха същите сиви облаци. Обещанието, което лежеше в скута ѝ, бе съблазнителна покана за истината, но също така изглеждаше опасно. Искаше ли изобщо да узнае коя е?

Тя избута стола до един скрин и отвори най-горното чекмедже, където остави огледалото редом до другите подаръци — пръстена на Джералд, ключа на Анита и дневника на Йоан. Каквито и да бяха истините, които щеше да ѝ предложи нейното отражение, те трябваше да почакаят още малко.

Както бе обещал, не след дълго Йоан почука и я заведе долу, където вечерята бе сервирана. Подправените печени меса и пресните зеленчуци дразнеха обонянieto ѝ, но в нейната чиния имаше само досаден буламач от зърнена каша, билки и лекарства. Лили не възропта, замислена за неща, които изглеждаха много по-съществени.

Тя настръхна от присъствието му още преди да е влязъл в стаята. Саймън бе облечен по същия начин като следобеда, все така сложил ярката червена папийонка.

— Подобна папийонка съм виждал само веднъж досега — каза Йоан. — Принадлежеше на един тип, на когото казваха Уредника.

Лили се засмя.

— Имаш приятел на име Уредника?

— Предполагам, че в някакъв смисъл отношението му към мен би могло да се определи като приятелско, въпреки че, признавам — каза той ухилен, — това е приятел, когото отбягвам от много дълго време.

— Приятел с моден вкус — каза Саймън и двамата се засмяха.

— Никога не съм разбирал този аксесоар — отвърна Йоан. — Мисля, че се надценява. Но не и в твоя случай, Саймън. На теб ти подхожда.

Може би заради повишената си чувствителност Лили бе убедена, че всеки разговор имаше подтекст, скрита цел и значение, с които

никой не се ангажираше директно. Опитва се да анализира пластовете, но това бе изморително и скоро се отказа.

По време на вечеря тя поглеждаше към Саймън, но той нито веднъж не ѝ обърна внимание. Държеше се така, сякаш между тях не се бе случило нищо. Това я накара някак да се усъмни в себе си. Нима химията бе плод на въображението ѝ?

Когато приключиха с вечерята, Лили поиска разрешение да напусне, и Йоан я заведе в стаята ѝ. Той си тръгна, веднага след него влезе сестра от вечерната смяна, която ѝ помогна в процедурите преди лягане. По собствено настояване Лили остана седнала. Сама можеше да разпъне леглото, когато бе готова.

Тя отиде до скрина и като отвори най-горното чекмедже, докосна подаръците си един по един, спирайки ръка върху привидно празното пространство, където бе оставила скритото огледало. Накрая взе дневника си и писалката и започна.

Объркана съм повече от всякога и едва ли не по отношение на всичко. Саймън дойде да ме види, сам, горе на Площадката на Замъка (аз я кръстих така), на самия връх на Убежището. Йоан едва не ни хвана. Саймън ме кара да се чувствам жива, но в същото време се чувствам зле, че крия още тайни, най-вече от Йоан. Когато се замисля за това, тоест наистина да се замисля, всичко ми се струва нередно... затова се опитвам да не мисля. Тъпо!

Както и да е, Саймън ми даде вълшебен подарък — огледало, което винаги ще ми казва истината за това коя съм. Това също е тайна, не съм го изпробвала още. Страх ме е, а и не съм имала удобен случай. Какво друго... Йоан и Саймън говориха за приятел на Йоан на име Уредника — не че ми трябват повече тайнствени хора. Всъщност Йоан и изглеждаше малко смутен, докато говореше за Уредника, така че да го наречем „приятел“ може би е пресилено, ако използваме думите на Йоан.

Имам чувството, че това е началото на голямо приключение, но с помощта на Саймън мисля, че мога да направя онова, което се очаква от мен. Радвам се, че Анита,

Джералд и Йоан ще бъдат до мен, и се надявам, че Хан-ел е истински. Всичко е голяма каша, това, дето пазя в тайна нещата, които видях, Вечния човек, Ева, Адам и Сътворението. Ева наистина ми липсва. Мисля си, че може да отговори на някои от въпросите ми. А може и просто да съм луда.

Лили щракна ключалката и я заключи с отпечатъка на палеца си. Странно, досега не ѝ бе хрумвало, че дневникът и огледалото се задействаха по противоположни начини. Левият ѝ палец заключваше тайните на дневника, а десният отключваше тези на огледалото.

В стаята започна да се усеща лек мирис на тамян и градински чай, сякаш някъде наблизко тлееше смесица от билки. Лили си каза, че от изтощение си въобразява, и пхна книгата и писалката в чекмеджето.

Възприятията ѝ обаче се променяха. Стаята се местеше. Тя почувства, че ѝ се вие свят и губи равновесие, и тогава, странно като през мъгла, ѝ се стори, че чува в далечината тананикането на Лети.

Тъкмо се канеше да затвори скрина, когато бе атакувана. Някъде от тъмните кътчета на чекмеджето се появи змията и се хвърли право към лицето ѝ. Лили инстинктивно изпищя. Ръката ѝ се вдигна навреме да поеме първия удар и зъбите на змията потънаха дълбоко в плътта над китката. Тя отново изкрещя, махайки с ръце, докато създанието продължаваше да излиза от шкафа. Беше много дълго и започна да се увива около нея, като я събори от стола на пода.

Отдръпвайки се назад с разперена качулка, змията отново се приготви да нападне, когато ослепително ярка светлина нахлу в стаята. Вратата рязко се отвори и последваха викове. Парализирана, без да може да мръдне и да вижда, Лили чуваше всичко.

Йоан крещеше заповеди, сред другите гласове тя разпозна тези на учените и Лети.

— Това не е припадък. — Йоан звучеше много разтревожено. — Това е нещо друго. Не я местете, докато не я прегледа лечител.

Тя усещаше присъствието му наблизко. Йоан каза тихо:

— Лили, чуваш ли ме? Можеш ли да отвориш очи?

Скована, тя не можеше да отговори и не усещаше допира му, но присъствието му я изпълваше с облекчение.

— По сълзите ги предполагам, че ме чуваш, Лили — съобщи ѝ той с пресипнал от вълнение глас. — Ние сме тук, в безопасност си и в момента не е нужно да правиш нищо.

— Какво се случи? — дойде гласът на Анита от наблизо.

Йоан замълча.

— Още никой не знае. Лети нахлу като вихрушка и викаше, че Убежището е компрометирано, а после изчезна като дим. Чухме изкрещяване и намерихме Лили на пода, неподвижна като камък, но нищо друго в стаята като че ли не е докоснато.

— Готови сме да я поставим на леглото — каза непознат глас. — Трябва да повишим вътрешната телесна температура, и то бързо.

Лили не чувстваше нищо, освен някаква безтегловна еуфория. Не знаеше под въздействието на какво се намираше в този момент, но то имаше своите предимства. Бавно и неочаквано обаче се върна едно усещане — два огнени свредела дълбаеха китката ѝ там, където змията бе забила зъбите си. *Защо още не са ги забелязали?*

— Саймън, горното чекмедже на скрина е отворено. Моля те, кажи ми какво има вътре. — В тона на Йоан се долавяше отчаяние.

Секунди по-късно Саймън каза:

— Няма друго освен нещо, което прилича на личен дневник. Струва ми се заключен.

— Това е всичко?

— Нищо друго няма.

Къде бяха подаръците? Пръстенът, ключът и огледалото? Лили чуваше учестените удари на сърцето си; пулсирането, тръгващо от ухапаното място, се простираше из тялото, заглушавайки разговора. Паника измести напълно чувството на блажено реене. Лили се опита да изкрещи, но не успя.

— Тя пропада — извика някой. — Лети?

Ново проблясване на ослепителна светлина, после настъпи мрак.

9.

СЕНКИТЕ НА ОТВРЪЩАНЕТО

Все така замръзнала и неподвижна като камък, Лили бавно отвори очи. Стоеше на горска поляна, обърната с гръб към разлюлените стени на Едем. Пред нея Адам гледаше към змията, но змията гледаше към Лили, сякаш не бе минал нито миг. Китката ѝ продължаваше да пулсира от изгаряща болка, но тежестта на ръката на Ева върху нейната като че я облекчаваше.

— Трябва да спрем това — прошепна през стиснати зъби Лили. — Ще се случи нещо ужасно.

Езикът на змията се показва, вкусвайки въздуха, сякаш за да открие нещо. Лили отстъпи назад, по-близо до Ева, търсейки сила в присъствието ѝ.

— Не — отговори твърдо Ева. — Не е време за това.

Създанието отново насочи цялото си внимание към младия мъж.

— Тъй като ти си Син на Бога — заговори почтително то, скланяйки глава, — аз ще ти служа смирено и завинаги.

Адам седна на земята. Самата тя развълнувана, Лили знаеше как се чувства той. Заинтригуван.

— Как така можеш да говориш? — попита с любопитство той.

— Всички твари говорят — отговори змията. — Може би, когато пораснеш, ще ти дам това познание. Познание, което ще отвори очите и ушите ти.

— Нима не си била в Едем? — Адам махна с ръка към пулсиращата стена от енергия. — Там има познание. Аз имам Дърво на познанието.

— Имаш Дърво на познанието? Това е добре. Познанието дава власт — отговори змията. — Също като теб аз бях създадена извън Едем...

— Като мен? — засмя се Адам. Лили също се засмя, без да знае защо. — Мислех, че не знаеш кой съм, и все пак знаеш, че съм роден извън границите на Едем?

— Всичко сътворено е създадено извън стените на Едем. Диханието и животът ти може да идват от Бога, а моята мъдрост — от Сътворението, но и двамата сме направени от една и съща пръст. После са те сложили в градината.

— Но теб — не. В теб има ли смърт? — попита той създанието.

— В мен няма нито живот, нито смърт, млади Адаме. Аз може да съм по-ловка и хитра от всички други полски животни, но също съм част от Доброто творение на Бога.

— Лъже — изръмжа Лили.

— Не лъже — прошепна Ева. — Не и докато Адам не излъже.

Лили чувстваше и виждаше, че Адам бе запленил. Ето едно земно създание, с което можеше да разговаря. Той бе едновременно озадачен и въодушевен.

— Защо никога не си влизала в Едем? — попита той.

— Едем е твоя територия. Моя е останалата част от творението.

Адам помисли за миг.

— Адонай ми каза, че аз ще разширя границите на Едем, така че да обхванат всичко сътворено.

— За това работя аз — проправям път и подготвям място за теб и твоето господаруване.

Лили знаеше, че Адам е очарован от мисълта да има свой поддръжник в Творението.

— Има ли и други като теб? — попита Адам.

— Има много като мен извън Едем. Има ли други като теб?

Въпросът на змията не криеше обвинение, но Лили усети, че той изненада Адам. Младежът изглеждаше объркан и замислено се вгледа в земята, докато животното очакваше отговора му.

— Не, няма друг като мен — призна той най-после с нотка на тъга. — Но довечера ще говоря с Адонай да ти отправи покана.

— Щом Едем е твое владение, нима не е твое право да отправяш покана, без да се съветваш? Защо не облечеш детската си слабост в своя собствена власт? Може би това е изпитание за съзряването ти, насърчение да действаш в правото си на Божи син, след като ти *единствен* си син на Бога?

Лицето на Адам леко се смръщи. Той стана и тръгна към змията, докато стигна само на сантиметри от нея.

— Аз съм създаден и роден от вечната същност на Адонай! — Той звучеше така, сякаш се опитваше да убеди себе си. — Аз живея от самото Божие дихание.

— Бог не е сам.

— *Аз не съм сам!* — извика Адам, но още в този момент Лили знаеше, че въпросът бе пуснал корени в ума му. — Никога не съм бил сам. Уповавам се на Любовта и Словото на Адонай. Аз съм синът, в когото е Тяхното благоволение.

Лили наблюдаваше смаяна, но в същото време усещаше нарастващото безпокойство на Ева, която все повече стискаше ръката ѝ. Най-после жената притегли Лили близо до себе си и заговори в ухото ѝ.

— Сега е моментът. Една от нас трябва да намери Адонай и да Им каже какво се случва.

— Но нима Те вече не знаят? Те не са ли вече тук?

— Да, но и ние сме тук и нашето участие е важно. Иди при Адонай, Лили.

Нещо дребно се бе променило между тях, като неочаквана нота в позната песен.

— Не ми ли вярваш, тук, сама с Адам? — попита Лили.

— Вярвам на Адонай. — Разочарованието я бодна. Не можеше да спори с Ева, но се чувстваше така, сякаш я бяха отблъснали.

— Оставам с Адам — реши Лили. В същия миг раната на ръката ѝ запулсира, но тя не ѝ обърна внимание.

В това време Адам мълчеше, долавяйки за пръв път едно ново чувство на самота. На Лили то бе добре познато и тя съчувстваше на болката му. Сърцето ѝ се късаше, докато го гледаше как се отдалечава с наведена глава.

— Преди да си тръгнеш — извика змията, — имам подарък.

Адам се обърна. От близките храсти змията извади торба от усукани лози и сплетени тръстики и я хвърли в краката на младежа.

— Какво е това? — Адам извади някакъв предмет и го вдигна на светлината.

— Издърпай го от обвивката му като полско създание от дупката му. Нарича се острие и си има име — Махайра.

Лили го позна и отстъпи назад. С този меч Помазаният Херувим бе прерязал пъпната връв на Адам, освобождавайки го от земята. Адам

го извади от ножницата и когато острието проблесна на следобедното слънце, той присви очи и го изпусна. Прорязвайки дланта му, мечът падна на земята.

— Какво! — изскимтя Адам, когато видя кръвта да капе по ръката му. Той погледна гневно змията. — Що за подарък е това? Подарък, който ми причинява болка?

— Подарък, който ти носи живот. Махайра е използван само веднъж досега.

— За какво? — попита Адам.

— За да отдели Божия син от властта върху Творението.

Адам се поколеба.

— Но аз съм Божият син.

Змията наклони глава към лицето му.

— И тогава пак кървеше. Животът ти е в твоята кръв, млади сине Божи.

— В кръвта ми? Значи този меч може да ме убие. — Триейки ръка в спечената пръст по тялото си, Адам спря кръвта. — Или искаш да кажеш, че живата кръв може да унищожи смъртта? Че този меч има силата да дава и живот, и смърт?

— Само Божият син може да говори такива неща. В теб е властта. Ти ще определиш предназначението му. — Езикът на змията се показва и докосна бузата на човека. — Освен ако си недостоеен.

Лили се почувства потънала в мислите на Адам, съвсем сама и отчаяно желаеща да докаже собствената си стойност. Искаше ѝ се Ева да се върне.

— Аз?

— Да. — Змията се отдръпна. — Някога ти бе едно с нас, но Махайра те отдели. Сега изглежда, че си сам и нещо по средата — нито Бог, нито част от Творението. Отиди и яж от твоето Дърво на познанието и се върни, когато си достоен.

Младежът отново се поколеба.

— Не мога.

Змията мълчеше. Адам прибра меча в калъфа и без да каже нищо, се обърна и тръгна към Едем. Лили също се обърна и го проследи с поглед.

— Какво си ти и защо си тук? — Змията бе току зад гърба ѝ. Прекалено изплашена, за да се изправи пред нея, Лили затвори очи.

Огънят от ухапването запълзя по ръката ѝ. Пулсирането в главата ѝ се ускори. Но вплетена в ужаса се долавяше една фина сладост, натрапчива мелодия, която я зовеше като раздвижването на морски дълбини. Лили се канеше да ѝ се предаде, когато две познати ръце сграбчиха нейната. Стресната, тя вдигна глава и срещна очите на Ева.

— Шшшт. Лили, слушай. Змията не те вижда ясно, но по някакъв странен начин знае, че си тук — каза тихо жената. — Хайде. Последвай ме! — И Ева поведе Лили за ръката обратно към Едем.

След като се бяха отдалечили на известно разстояние, Лили най-после си пое дъх.

— Отиде ли си?

— Да!

Тя спря и се отдръпна.

— Майко Ева, къде беше? Остави ме с онова нещо. И къде е Адонай?

Ева имаше озадачен вид.

— Лили, ние бяхме до теб през цялото време. Нима не ни виждаше?

— Не. Помислих, че съм сама. Почувствах се изоставена и напълно сама. — Тя наведе глава и заплака. — Толкова се изплаших и се почувствах страшно самотна. Беше ужасно.

— Лили, ти си изпитвала не само своите скърби, но и тези на Адам. Скъпо дете, ти също си негова дъщеря. — Ева въздъхна дълбоко и прегърна момичето още по-силно. Гласът ѝ бе натежал от вълнение. — Лили, ти си почувствала отчаянието от отвъръщането на Адам. Той избра да повярва, че е сам. Ти наистина си дъщеря на баща си.

— Какво ще стане сега? — попита Лили, когато си върна присъствието на духа. В думите ѝ все още се прокрадваше усещане за празнота.

— Довечера ще станем свидетели на първата Голяма скръб.

Ева имаше право. Вечерта нямаше и помен от обичайните закачки и игричност между Адам и Бог. Нещо в ритъма на взаимоотношенията им се бе променило и Лили усещаше как Адам се затваря в бурните си мисли. Въпреки че с Адонай вървяха безмълвно ръка за ръка в тъмнината, Елохим сякаш отсъстваше. Дори когато повеят на вятъра се заигра с косите му, Адам си помисли, че това вероятно е просто вятър. Въпросите, които бяха преобърнали душата

му, се бяха превърнали в подозрения и неусетно заставаха във фокуса на неизречено заключение — той бе сам.

Адам не каза на Адонай нищо за срещата си със змията и Лили знаеше защо. Неизказани тайни изгаряха и двамата. Да, тя бе дъщеря на баща си.

— Би ли ме обичал... — заговори той след дълго мълчание, — ако в мен имаше тъмнина?

— Любовта ми към теб никога няма да зависи от каквото и да е, тъмнина или нещо друго в теб — отговори Адонай, като стисна ръката на Адам. — Аз познавам истинската ти същност.

— Би ли се отвърнал от мен, ако аз се отвърна от теб?

— Не, сине мой. Ние никога няма да те напуснем или изоставим.

Тези думи бяха утеха и за днес стигаше. Нищо повече не бе изречено и Лили гледаше как Вечният човек държи в прегръдките Си Своя син и плаче, докато Адам спи.

— Започна се — каза Бог. — Скръбта от отвръщането. — И Бог се съгласи и Те се утешиха Един Друг.

— Това е първото Не-Добро — Адам да избере да повярва, че е сам и че съществува извън единствената любов, която го поддържа ден след ден — скърбеше Адонай. — Ние ще създадем от него друга сила, други взаимоотношения лице в лице, преди отвръщането да е завършило.

— На сутринта, когато се събуди — прошепна Божият вятър, — ще започнем даването на имена.

Чувство на безнадеждност заплашваше да разруши тъканта на душата на Лили.

— Завинаги ли сме изгубени? — прошепна тя на майка си.

От нощта зад Ева се простряха ръце и прегърнаха и двете. Без да се обръща, Лили знаеше, че това е Адонай, и в обятията Му отчаянието ѝ се оттегли. Той застана в тъмнината и го отблъсна.

— Лили, вие сте завинаги намерени — прошепна Той. — Завинаги намерени.

Осезаемото чувство, че я прегръщат, продължи дори когато тя се събуди в познатата стая в Убежището. По светлината позна, че се съмва, но бе изгубила представа за дните. Йоан спеше дълбоко на стол

до леглото ѝ и Лили се усмихна, когато видя ръката му върху нейната. Известно време продължи да лежи, без да издава звук, докато вълните от емоциите и техните останки нежно миеха душата ѝ.

Когато най-последно помръдна ръката си, Йоан се събуди.

— Добре дошла — каза той дрезгаво. — Ти наистина правиш живота ми вълнуващ, Лили. Как се чувстваш?

— Горещо-долу. Може би малко ми е топло.

— Имаш лека треска. Все още не сме открили причината. — Той стана и изпъна намачканата си риза. — Лили, помниш ли какво се случи снощи?

— Да, бях ухапана от змии!

Йоан изглеждаше смаян.

— Змия? Тук? Къде те ухапа?

Лили вдигна дясната си ръка, показвайки му двете зачервени дупчици от зъбите на змията. Той разгледа мястото внимателно, после усили осветлението и пак се вгледа, след което положи китката ѝ на леглото.

— Вярвам ти, но не виждам нищо.

— Какво искаш да кажеш? Ето тук. — Тя посочи червенината, която се разрастваше.

Той докосна мястото и тя трепна. Когато Йоан я погледна, лицето ѝ бе побледняло.

— Нещо не е наред! — каза той. — Лети ни съобщи, че в Убежището е направен пробив, но не знаехме от какво и определено не знаем как. — Той се обърна към вратата, а после спря. — Трябва да уведомя другите. Тук не сме в безопасност и аз няма да рискувам още една атака. Трябва да те преместим в Подземието, още днес.

— Подземието?

— Това е най-сигурното място на острова. Къде бе змията, когато те ухапа?

Лили посочи към скрина.

— В най-горното чекмедже.

— Имаше ли нещо друго там?

— Подаръците от учените. И дневникът ми.

— Той все още е там, но останалите неща са изчезнали. — Йоан погладя брадата си. — Става от странно по-странно.

Колебливостта бе нетипична за Йоан и това я разтревожи. Макар че продължаваше да лежи, Лили се чувстваше все по-отмаляла. Йоан забеляза безпокойството ѝ и веднага смени загрижеността с увереност.

— Не се тревожи. — Той хвана ръката ѝ и я стисна. — Аз и учените няма да позволим каквото и да е да те нарани отново. Ти си ни прекалено скъпа. Вярваш ли ми?

Вярваше ли? Тя затвори очи, завладяна от съмнение, чувайки шепота на змията в паметта си. *Може би не си достойна.*

Тя успя да кимне веднъж.

Почти веднага щом Йоан излезе, сестрите влязоха тихо, за да ѝ асистират в сутрешните ритуали. Те внимаваха да не докосват китката ѝ, въпреки че, когато тя ги попита дали виждат нараненото, те поклатиха глава.

Когато остана сама, Лили отиде до скрина и бавно го отвори, готова всеки момент да го затръшне.

Както Йоан ѝ бе казал, единственото нещо, което се виждаше, бе дневникът. Лили го извади и остави отгоре, а после заопипва дъното на чекмеджето. Огледалото все още бе там! Беше се сляло до невидимост с дървото. Лили го сложи в скута си и се отдалечи от скрина с гръб към вратата. Това щеше да ѝ даде допълнително време, ако се наложеше.

Изваждайки огледалото от покривалото, тя долови пулсирането му в ритъма на сърцето ѝ. *Достойна ли съм да бъда обичана? Или заслужавам да умра?*

По повърхността му все така се вихреха сиви облаци. Лили колебливо постави десния си палец върху червения камък.

— Ау! — Тя рязко отдръпна ръката си. Огледалото бе пронизало палеца ѝ достатъчно дълбоко, за да пусне кръв, която камъкът сега попиваше. Вихрите на повърхността се промениха, но отражението ѝ не бе онова, което се бе надявала да види.

Виждаха се частично контурите на младо женско лице, нейното. Назъбените му очертания приличаха на нацърбен порцелан. По-голямата част от лицето ѝ обаче бе покрита от маска от проядена дантела, която висеше като гниещ булчински воал, твърде прозрачен, за да скрие гротескната ѝ грозота. Момичето, което я гледаше отсреща, се разлагаше и бе отвратително, без възможност да бъде изцелено. Едва забележимата усмивка се изкриви в изкусителен намек, но едното око бе пълно с огнена омраза, а другото крещеше от срам.

Погнусена, Лили изпусна огледалото в скута си. Сивите облаци се върнаха на повърхността му. Повдигаше ѝ се. Възможно ли бе това да е истината за същността ѝ? Нима в сърцевината си бе едно зло чудовище?

Отново го взе и постави палец върху камъка. Той отново ѝ пусна кръв, но този път ѝ бе все едно. Лили гледаше внимателно повърхността, докато тя се променяше, но този път бе дори по-лошо — крещящо обвинение, че е безполезна и от нея нищо не става, че е непоправима и покварена, флиртаджийка, курва, измамница. Маската бе свалена и разкриваше болестта, която се криеше под нея. Лили бе завладяна от ужас, чувстваше се съсипана и най-лошото — изобличена. Притиснала лице във възглавницата, тя закрещя, докато не усети, че отново може да се владее.

Напъха огледалото в калъфа му и го метна обратно в скрина, като го изчака да изчезне, преди да затръшне чекмеджето. После си изми лицето и се придвижи до приемната, която за нейна радост бе празна. Погледна през прозореца към светлия, изпълнен с живот свят, който вътрешните бури превръщаха в подигравка. Завладя я желанието да се хвърли. Дали Адонай щеше да я хване, ако полетеше надолу? Дали изобщо щеше да забележи? Единствената причина да показваха загриженост за нея, бе, че им трябваше нещо или защото тя напълно ги бе заблудила. Ако знаеха истината...

Но Йоан ѝ бе показал как работи този прозорец. Покритието му не бе от стъкло, а от гъвкави влакънца, които като балон оказваха съпротива при нарастващ натиск. През него не можеше да се мине. Площадката на замъка обаче нямаше подобни препятствия и за момент Лили си представи как се хвърля през парапета.

Йоан ѝ бе казал още нещо за този прозорец и с едно докосване на копче тя го превърна в голямо огледало. После внимателно заизучава образа си. Колкото и съсредоточено да се вглеждаше обаче, той ѝ разкриваше същата истина като огледалото на Саймън. Очите ѝ бяха твърде раздалечени, носът — прекалено широк, кожата — цялата на петна, тялото ѝ — кльощаво, и така нататък. Мислено тя отбеляза всички недостатъци. Все доказателства за вече разкритото. Тя не заслужаваше нищо освен самоненавист.

Чувайки шум зад гърба си, тя бързо превърна огледалото обратно в прозорец.

Беше Саймън.

— Дойдох да видя как си. — В спокойния му глас имаше достатъчно загриженост, за да я подкани към разговор.

— Погледнах в огледалото, Саймън — каза Лили, без да се замисли. — Мразя онова, което видях.

— Съжалявам. — Той се приближи и постави ръка на рамото ѝ. Тя се отдръпна, отвратена от себе си. — Опитах се да те предупредя, че е възможно да видиш нещо болезнено.

— То беше не просто болезнено. А страшно и отвратително — измърмори Лили. — Аз съм чудовище.

— Лилит — започна той и придърпа близкия стол, за да седне до нея. — Това, което си видяла, е истината за съществуването ти и затова Бог те е избрал за свидетел. Именно защото си това, което си, ти си уникално подготвена за Божията цел.

— Уникално увредена — поправи го тя. Саймън не отговори. — Може би трябва да съм благодарна или да приема за чест това, че съм съвършеният боклук, който Бог може да използва? Честно казано, мисля, че ми писна да ме използва Бог или който и да е друг.

Саймън помълча за миг.

— Тогава поemi контрол върху съдбата си. Сама направи избор. Промени историята. Ако не за друг, направи го за себе си. Аз вярвам, че ти си тази, която чакахме — този, който може да промени Сътворението.

— Как мога да промени Сътворението? Та аз едва владеем тялото си. — Лили бе гневна и отчаяна. Едва се бе съмнало, а тя вече се чувстваше изтощена. Ръката ѝ пламтеше почти до лакътя.

— Като свидетел ти можеш да промениш Сътворението. Трябва да попречиш на Адам!

— Да попреча на Адам ли? — сопна се тя. — Да направи какво?

— Чрез един човек, Адам, грехът влезе в света. — Саймън звучеше така, сякаш цитираше нещо, което тя би трябвало да знае. — Трябва да му попречиш да се отвърне от Бог.

— Да попреча на Адам да се отвърне от Бог? — Тя поклати глава. — Твърде късно е.

— Какво? — Саймън изглеждаше шокиран. — Твърде късно?

— Ето къде си! — Анита влезе в приемната откъм стаята на Лили. Саймън бързо махна реката си и стана. — Търсех те, Лили, но

както изглежда, вече си в добри ръце.

— Както изглежда, рано или късно всички ме намират. — Лили се почувства облекчена от отклонението, но не намираше сили да се усмихне.

— Умно момиче. — Анита се засмя. — Йоан ни каза, че трябва бързо да се прехвърлим в Подземието, и аз исках да се уверя, че си в състояние да го направиш. Саймън, Йоан попита дали и ти би дошъл с нас.

— Разбира се. За мен ще е чест. — Той замълча. — Ако нямате нищо против, млада госпожице?

Тя кимна, без да го поглежда.

— Ще се радваме на компанията ти. — Анита се обърна към момичето. — Лили, хайде да ти дадем нещо за ядене. Как се чувстваш? Йоан ми каза за нападението.

— Не съм в най-добра форма, но съм готова да се махна от обсега на онази змия.

— И с право! Тези създания винаги са ме смущавали.

Като каза това, Анита поведе Лили към кухнята, оставяйки Саймън да гледа през прозореца.

— Ядох достатъчно — заяви Лили и се оттласна от масата.

Учените също бяха яли до насита и сега доволни избърсаха брадичките си. Йоан бе потънал в мисли, все още недокоснал храната си.

— Тревожи ли те нещо? — попита го Лили, докато другите разчистваха масата.

— *Тревожи* вероятно не е точната дума. Загрижен съм. Малко неспокоен, сякаш нещо леко подръпва краищата на мислите ми, но не успявам да го изкарам на светло. Никога не съм харесвал скритите неща.

— Трябва ли да се тревожа? — попита тя.

— Ни най-малко. — Той се усмихна. — Съмнявам се, че е нещо, свързано с теб, поне не директно. Мисля, че по-скоро касае моя избор по отношение на доверието.

— Доверие? Ти? — Тя леко го удари по ръката с желанието да го накара да се отърси от настроението си и да се развесели. — На мен

имаш ли доверие, откривателю?

— Абсолютно!

Простичкото заявление я изненада, промъквайки се покрай вътрешния ѝ страж.

— Защо? — попита тя.

Йоан се вгледа в очите ѝ.

— Заради това, което си.

Опитите ѝ да се държи безгрижно, се изпариха.

— Аз съм непотребна вещ, изхвърлена на вашия бряг.

— Не. — Йоан я погледна. — Аз не говоря за това, което си мислиш, че си, а за онова, което *наистина* си.

Аз *знам* какво съм, помисли си тя. Щеше ли Йоан да ѝ има доверие, ако знаеше тайните ѝ? Лили се почувства като хваната в кръстосания огън между нещата, които криеше, и чувството си за почтеност.

Джералд бе този, който несъзнателно ѝ попречи да признае тайните си.

— Значи тръгваме към Подземието, а не към Библиотеката? — Изглеждаше малко разочарован.

— Библиотеката ще трябва да почака — отвърна Йоан.

— Къде точно е Подземието? — попита Лили.

— Долу, в дълбините на Убежището, под повърхността на океана — отговори Йоан. — Ще ни трябват само един-два часа, за да слезем, но когато стигнем, ще останем там. Има спални помещения и всички нужни удобства.

— Колко време ще прекараме там?

— Колкото трябва. Бих казал, поне два-три дни — каза Йоан. — Докато не се уверим, че Убежището е безопасно. В Подземието ще станеш свидетел и ще запишеш изживяното. — Той тихо се засмя. — Веднъж попаднеш ли там, може и да пожелаеш да се нанесеш за постоянно. Такова е въздействието на мястото.

— Да действаме — съгласи се Анита.

Другите двама учени кимнаха.

Те се пръснаха по стаите си, за да вземат някои неща, които пъхнаха в раници. Лили нямаше много неща — няколко дрехи и тоалетни принадлежности, дневника и писалката, и разбира се, огледалото. Тя се запита дали пък ключът и пръстенът не са забутани в

ъглите, но нямаше смелостта да прокара ръка в сенките. Йоан бе казал, че ги няма, и Лили почувства загубата им по-болезнено, отколкото очакваше, сякаш вината бе нейна. Може би беше.

Тя отдели малко време да попълни дневника си.

Дори не искам да пиша за онова, което видях в огледалото на Саймън. Не мога. Йоан, Анита, Джералд, Саймън и аз слизаме в тайнственото Подземие. Йоан ми каза, че снощи Лети е дошла и ме е спасила от змията. По-сигурно ми е, когато тя е наоколо, нищо че понякога е сърдита. Ръката много ме боли там, където е ухапана, но изглежда, че само аз виждам белега. Бързаме да стигнем в Подземието, защото Йоан ми вярва. Може би и това не е истина.

Страх ме е за Подземието, може би защото не съм казала на никого тайните си, дори на Саймън. Какво ще стане, когато открият, че вече съм била свидетел? Ще объркам ли процеса? Защо не мога да им кажа? Йоан твърди, че ми вярва, и според мен не лъже. Но ме бива да мамя хората. Това правят лъжците. Трябва да вървя.

10.

СЛИЗАНЕТО

Йоан ги поведе надолу по множество стръмни пътеки. Коридорите се стесняваха, преливащите се сини нюанси ставаха все по-ярки, шумът на вълните, които се разбиваха в брега, започна да се чува над главите им, на моменти далечен, а после изчезващ. Саймън предложи да бута стола на Лили и близостта му ѝ достави удоволствие.

Докато слизаха, Лили ги засипа с въпроси. На учените това като че ли страшно им хареса. За разлика от Йоан, който сякаш поддържаше определени идеи, без да се вкопчва в тях, в гледната точка на учените за повечето неща имаше твърда убеденост. Когато такава липсваше, те нямаха търпение да я открият.

— Намираме се на нивото на хранилищата — обяви Йоан, докато минаваха покрай мрежа от коридори. — Тук съхраняваме нещата, които се изхвърлят на брега, включително твоите, Лили. Ти пристигна в единайсетия ден от първия месец и тъй като от документите решихме, че най-вероятно си на петнайсет години, номерът на твоето помещение е 1-11-15. Просто е за запомняне. Направихме отпечатък на ръката ти, така че само ти или събирач бихте могли да го отворите.

Мястото бе огромен лабиринт от галерии и катакомби. Лили не искаше да си представя колко скална маса и вода има над главата ѝ — а те ставаха все повече с дълбочината, на която слизаха. Коридорът ехтеше от стъпките им и от време на време прокънтяваше далечен тътен от разбиващи се вълни. Въздухът бе ясен и чист, но това не отслаби тягостното чувство, което витаеше около Лили.

— Кажете ми пак какво е Епохата на Сътворението.

Отговори Джералд:

— Терминът се отнася за събития, свързани със Сътворението, най-вече за първите неща и зората на времето. Корените на всичко, съществуващо днес, и...

— Чакай. Има ли нещо *преди* Сътворението?

— Разбира се! Ако нямаше „преди“ Сътворението, не би могло да има Сътворение.

— Предполагам, че в това има логика — каза тя. — Просто винаги съм си мислела, че светът е експлодирал от нищото.

— Дори нещо абсурдно не би могло да експлодира от нищото. Нищото не може да създаде нещо, каквото и да е. — Джералд вдигна вежди. — *Нищо* означава, че няма енергия, няма време, няма пространство, няма информация. Нищо. Тъй като ти си свидетел на Сътворението...

— Всичко това е прекалено голямо за мен. — Тя въздъхна. — Не разбирам и се чувствам глупаво.

Анита се засмя.

— То е прекалено сложно за всички нас. Изглежда, че дори в нещата, които ни се струват безсмислени, Бог е вложил необикновено предназначение в обикновеното. Чудни и неведоми са делата Му.

— В моя случай *обикновеното* би било подобрение — промърмори Лили.

— Честно казано, мило дете, никой човек не е обикновен — отвърна Анита.

В следващата пауза за почивка Лили вече имаше нов въпрос.

— Значи силата, която е сътворила света, е Бог?

— Да — отговори Йоан. — Сътворението се осъществява в Бог. И по-специално в Адонай.

Съзнанието ѝ направи връзката и думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди Лили да успее да ги спре.

— Имаш предвид Вечния човек, нали?

Четири изумени лица се обърнаха към нея.

— О, сигурно съм го чула или съм го прочела някъде. Май трябва да тръгваме.

Анита я прегърна и групата пое по поредната серия от наклонени пътеки. Навеждайки се към нея, жената прошепна с тих смях:

— Скъпо дете, каква изненада. Вечният човек, и още как! Какво още не ни казваш?

Вместо да отговори, Лили зададе друг въпрос.

— Значи Бог е създал Адам в Адонай. Означава ли това, че човекът е създаден във Вечния човек?

— Сътворен и роден — поясни Анита. — Може би ще е по-правилно да се каже, че Бог го е *родил*.

— Значи си знаела, че Адам е бил бебе? — попита тя.

— Знаела? Разбира се, че е бил бебе, защо да не е?

— Мислех, че Бог го е създал... нали разбираш, пораснал.

Спътниците ѝ се засмяха.

— Митологията е виновна за куп чудати представи — измърмори Джералд. — Нима нашите разказвачи са мислели, че Адам е бил сътворен като младеж без способности, животно, готово да бъде програмирано?

Сега ѝ звучеше глупаво и тя бързо зададе нов въпрос:

— Щом е бил бебе, с какво са го хранили?

— С каквото се храни всяко бебе — отговори Анита. — Адонай го е кърмил, разбира се! Щом Бог може да роди дете, мислиш ли, че Те не биха могли да го хранят? Самата реалност на кърменето на новороденото трябва да произтича от Божията природа, не мислиш ли?

— Предполагам, че е така, но това би означавало, че Адонай има...

— Гърди? — довърши изречението ѝ Йоан. — Естествено, че имат гърди и според Писанията — пълни с мляко. Майчино мляко.

Йоан бе подценил времето, необходимо за спускането със стола на Лили. Бяха минали почти три часа, преди да стигнат пред каменна стена, гладка като стъкло.

Всички рязко спряха, само Йоан продължи. Той премина през стената и изчезна.

— Това е илюзия — чу се гласът му от другата страна. — Просто си представете, че няма стена. Поколебаете ли се, ще боли.

— Малко предупреждение нямаше да навреди — върна му Лили.

— Забравих. Стари навици от самотния живот.

На Лили ѝ бе трудно да пренебрегне възприятията си. Преградата ѝ изглеждаше непроницаема, въпреки че бе видяла как Йоан минава през нея. Тя протегна ръка и докосна твърда, плътна повърхност. После почука по нея и звукът проехтя из коридора.

— Това няма да помогне — извика Йоан. — Чакай. — Той се появи точно пред нея. — Трябва да я игнорираш. Ние сме създания, които вярват на очите си, но когато го направиш веднъж-дваж, ще видиш, че е лесно като падането.

Тя се колебаеше.

— Ето, виж — предложи услугите си Саймън и мина през стената, сякаш бе мъгла. Другите го последваха.

— Знаеш ли какво — каза окуражително Йоан, вадейки от джоба си кърпичка, — ще ти завържа очите, ще те завъртя и после в даден момент ще те прекарам през стената.

Добър план, само дето мисълта да й вържат очите, я безпокоеше.

— Може ли просто да закроя очи с ръце?

Йоан прибра кърпичката.

— Отлично — каза той. — Стига да ги държиш стиснати. Дори да надзърнеш за момент, и може да се окажеш с разбит нос.

— Обещавам. — Тя удържа на думата си.

— Готова ли си? Добре, сега те завъртам насам, а после натам... после ще те избутам малко назад в тази посока...

Лили почувства повей, който се плъзна по ръцете ѝ, и мъгла, която, без да е мокра, целуна бузите ѝ. Тя изписка, когато отвори очи и видя коридор с огледала, отразяващи до безкрайност нея и останалите присъстващи.

— Това си беше забавно! — изскимтя тя.

— Нали! — каза той като радостно дете.

— Въпреки че ти ме измами — обвини го тя със смях.

— Няма измама — каза той. — Винаги можеш да си сигурна, че ще направя точно онова, което кажа. — Той ѝ се усмихна широко.

От тази страна стената, през която бяха влезли, се заемаше от огледало, високо от пода до тавана. По дължината на коридора бяха наредени още огледала, а насреща се откриваше голямо, но уютно жилище. Едната страна на стаята се ограждаше от океана. Осветлението проникваше през поне трийсет метра вода, придавайки още повече цвят на корали, морски растения и риби с най-различна големина, форма и окраска. Мембраната на този прозорец със сигурност ги разделяше от тонове налягане.

Лили не можеше да определи на каква дълбочина се намираха, въпреки че виждаше скосени лъчи от светлина да се спускат отгоре.

— Това е Подземието? — попита тя. Изобщо не бе очаквала да е такова.

— Не съвсем! Това е жилищната част. Подземието е надолу по този коридор, в другия край на този апартамент — посочи с ръка Йоан.

В далечния край на широк коридор се виждаше масивна врата. — Ще ви го покажа утре сутринта. Засега си изберете стаи за спане. Днес ще хапнем и ще почиваме.

Имаше над десет свързани помежду си стаи — спални, бани и всекидневни, а също и кухня и килер.

Лили забеляза, че Джералд и Анита избраха стая заедно. Още щом изчезнаха, тя дръпна Йоан за ръката.

— Те да не са комплект?

— Комплект? — Озадаченото смръщване бе последвано от широка усмивка. — Предполагам, ако да са женени от много, много години, може да се определи като комплект?

— Нямах представа. Мислех, че са само приятели и колеги. Женени?

— Лили — каза благо Йоан, — доколкото разбирам, съпругите могат да бъдат и добри приятели, някои дори работят заедно.

— Ти бил ли си женен някога? — попита го Лили.

— Аз? Не. Сближавал съм се с много жени, всичките изключителни и няколко от тях хищни, но бракът не е за мен.

— Хищни? — ухили се Лили.

Той изпъшка, завъртайки очи.

— В частност една, най-манипулативното човешко същество, което съм срещал. Доста привлекателна обаче, по един крещящ начин. — За момент той се остави на далечния спомен. — Но това, скъпа Лили, е друга история, за която ще говорим друг път. Върви да си намериш стая, подходяща за теб. *Комплектът* скоро ще се върне и тогава ще можеш да им зададеш всичките си въпроси за мистериите на брака.

Тя се обърна, готова да тръгне, когато Йоан я спря.

— Как ти е ръката?

— По-добре — излъга тя.

Той кимна, после се разделиха, за да се настанят в стаите си.

Лили остави раничката си в една стая с легло с балдахин. Огледалото прибра в скрина, а после се върна в централното помещение. Тримата учени вече чакаха, скоро дойде и Йоан.

Когато премериха температурата на Лили, която нито се бе повишила, нито бе спаднала, Йоан изръмжа недоволено и размени тайнствен поглед с Анита.

— А сега да се нахраним — каза той и ги поведе към нишата, където на масата бяха сервирани храна и питиета за петима. Имаше изобилие от плодове и зеленчуци, крекери, сирене и най-различни сосове, някои гъсти и лепкави, други гладки като сметана. Имаше още вода, плодови сокове, чай и кафе.

Лили бе довольна, че има апетит, и се почувства двойно пощастлива, когато Йоан ѝ каза, че може да опита каквото пожелае. Тя си избра голяма чепка червено грозде.

Сега, когато знаеше, че Джералд и Анита са женени, тя можеше още по-дълбоко да оцени здравината на приятелството им. Наблюдаваше лекотата, с която общуваха, уважението, с което се отнасяха към своите различия. Първо единият, а после другият отстъпваше, сякаш се бяха научили да се разбират на някакъв таен език.

Докато Йоан говореше на Саймън и Джералд за античните предмети в стаята, Лили побутна Анита.

— Женени, значи?

— Разбира се, скъпа. Мислех, че знаеш. Не сме се опитвали да го пазим в тайна, но виждам, че се е оказало истинска изненада. Аз наистина обичам Джералд.

— Какво е... любовта? Не мисля, че я познавам — изплъзна се въпросът ѝ.

Анита майчински докосна ръката ѝ.

— Тя е едновременно загадъчна и проста. Доброто на Джералд е по-скъпо за мен от моето собствено, за Джералд моето добро е по-скъпо от неговото. Всеки от нас поотделно храни това убеждение, без да очаква същото от другия. Крепката обич постоянно променя изразенията си, защото се гради на уважението към себе си и другия. Но си е много работа това да опознаеш някого.

— Как разбираш какво е добро за другия? — попита Лили.

— А — Анита я потупа по ръката, — това е много съществен въпрос, мило момиче, дълбока мистерия на всички взаимоотношения. Само Бог, Който е Доброто, може да разкрие кое е добро и често го прави в самия момент, в който е необходимо такова разкритие. Част от великия танц.

— Както казах — измънка под носа си Лили, — аз не разбирам какво е любовта.

— Така твърди умът ти — каза нежно Анита, докосвайки момичето по бузата. — Но съм убедена, че никъде вътре в себе си вече я познаваш.

Оказва се, че едва утре ще отидем в тайнственото Подземие. От мен се предполага „да записвам“ онова, на което съм свидетел, но не знам как става това. Голяма каша е това, дето пазя в тайна видяното, за Вечния човек, Ева, Адам и Сътворението. Днес открито излъгах Йоан. Ами ако е вярно, че съм си изгубила ума? Донякъде това би било по-лесно. Би било оправдание.

Саймън ми каза, че трябва да попреча на Адам да се отвърне, а аз му казах, че е твърде късно, и той изглеждаше наистина шокиран. Казах му, че съм погледнала в огледалото, но не му казах какво съм видяла. Все още не искам да говоря за това или пък да пиша. Опитвам се да проумея как приемането на онова, което огледалото ми показва като моя истинска същност, ще ми помогне да променя историята. Да променя историята... аха...

Лили вдигна поглед към възхитителния океан, който изпълваше едната стена на спалнята ѝ. Водата танцуваше с анемониите по коралите. Спокойната гледка сякаш я укоряваше. Тя добави една последна бележка в дневника си.

Адонай каза, че съм завинаги намерена. Когато си представя как се обичат Анита и Джералд, ми се струва, че може би любовта означава да бъдеш намерен. Знам само, че откакто видях Адам да се отвърща и погледнах в огледалото, се чувствам завинаги изгубена.

Някъде в хранилището на душата се пази всичко и въпреки че до спомнянето достъпът е ограничен, историята продължава да намира начин да известява за себе си.

През нощта, в пространството между съня и будността, миналото на Лили изплува ненадейно. Спазмите на паметта бяха зловни и жестоки и като удари на светкавица унищожаваха връзките ѝ с реалността, с любовта, с целостта: жена чете книга на малко момиче — майка ѝ? Удар на юмрук по лицето на момичето, заслепяваща кръв и замаяност, мъже като тъмни сенки, които я преследват, дебнещи с остри като бръснач нокти и противен дъх, натиск върху гърдите ѝ, пристягащ до парализиране, на кратки изблици — влакове, складове и писъци, приклякване на мръсен под в тъмнината с надеждата да не я забележат. Тя изкрещя без глас, а после безпомощно гледаше — малко момиче, влачено към една стая, затръшваме на вратата. Безопасността постепенно се стопи до кръгче тъмнина в сърцето ѝ, единственото ѝ убежище от ужасите.

Отваряйки очи, тя видя Анита, която седеше до леглото, хванала ръката ѝ, със затворени очи и устни, които едва забележимо се мърдаха като в тиха молитва.

Лили стисна ръката ѝ.

— Здравсти — каза прегракнало тя.

Анита ѝ отвърна със стисване и отвори очи с уморена усмивка.

— Здравсти, момичето ми. Продължавай да спиш. Аз ще съм до теб.

Прилив на умора заля Лили и тя се остави на нежния унес.

Върху обърнатите нагоре длани на Анита тя се понесе в друг сън, който не бе сън. Ето че до нея седеше Ева, но тялото ѝ не оставяше следи върху завивката.

— Така се радвам, че си тук — възкликна Лили и зарови глава в рамото ѝ.

— И аз — призна Ева.

— Майко Ева, какво ще правя? Мразя да не им казвам и не знам защо правя така. Приближавам се, все едно съм на ръба на скала, и точно преди да скоча, изпадам в ужас и се крия.

Ева помълча, преди да отговори благо:

— Лили, да се криеш зад тайни, е като да ходиш по замръзнало езеро, което се топи под краката ти. Всяка стъпка е изпълнена със

страх.

— Не знам как по друг начин да се опитам да прекося.

— Да се пазят неща в тайна, е опасно начинание. Трябва да се научиш да мислиш като дете. Децата не крият тайни, докато някой не ги убеди, че да крият, е по-безопасно от това да казват. Това почти никога не е така.

— Но аз не съм дете! — не можа да удържи вътрешната си реакция Лили.

Ева я прегърна.

— Лили, ние всички сме деца. Но когато ни придумат да повярваме, че тайните ще ни пазят, ние бавно се оттегляме в скривалищата си и забравяме кои сме. Нищо чудно, че болестта на сенките се развива, когато човек се изолира.

— Тогава полудявам ли? — попита тя гневно. — Може би си говоря сама някъде в изолатор? Може би ти си резултат от лекарствата или душевно разстройство? Какво ми се случи? Кой свят е реален? И всички ми говорят, сякаш съм важна и значима, но аз не мога да оправдая очакванията им! — Лили съзнаваше, че излива чувствата си, и не очакваше отговор. Облекчение бе да казва на глас нещата, които избягваше да говори, и бе благодарна на Ева, че я оставяше да говори, без да изразява нетърпение или смущение.

— Всичко това съм го виждала и преди — каза най-накрая Ева, — но не с теб.

— Какво точно си виждала? Момиче с нечий чужд крак? — Лили надигна края на полата си, за да го огледа отново. — Или някой попаднал между светове със създания, каквито не би могъл да си представи? Или пък свидетел на най-първите мигове на Сътворението...?

Ева се засмя.

— Не, много от тези неща и на мен са ми за първи път. Аз говорех за това, че съм виждала как съдбата на цялото творение, на човека, звяра и духа — дори самото естество на Бога — бива поверена на друго момиче, горе-долу на твоята възраст.

— Наистина ли? — изненада се искрено Лили. — Значи аз не съм единствената? Не съм сама?

— Ти никога не си била сама, мила.

Лили сведе поглед към ръцете си, лежащи отворени в скута, и косата закри лицето ѝ.

— Не това питах, но... — Когато пак заговори, почти шепнешком, гласът ѝ секна от възмущение: — Тогава защо Бог не... защо Бог не ме защити?

И ето го висящия въпрос.

Ева го остави така, висящ и злокобен — въпроса, изречен от милиарди други гласове. Той се надигна от гробове и празни столове, от джамии и църкви, от офиси, килии и задни улици. След него оставаше да лежи сломена вяра, съкрушени сърца. Той настояваше за справедливост и молеше за чудеса, които така и не идваха.

Ева докосна Лили по рамото и момичето почувства топлината отново да я изпълва.

— В момента нямам отговор, който да те задоволи, Лили. Нямам думи, които да помогнат на раната в душата и тялото ти да зарасне.

Лили затвори очи, но отказа да заплаче, като вместо това позволи на пълзящата утеха да се настани в умореното ѝ тяло и да успокои надигащата се треска. Макар да не чуваше отговори, тя се чувстваше в безопасност в майчиното присъствие. Изминаха минути, преди да заговори.

— Имам чувството, че изкачвам планина, която няма връх. Едва се държа за скалната стена. Страх ме е, а всички очакват от мен да успея. Ако не успея, всички нередности по света ще са по моя вина. — Лили сгуши лице на шията на жената и прошепна, като сдържаше възмущението си: — Ами ако не мога да се справя и се пусна? Или ако скоча — Бог ще ме хване ли?

— Ще те хване, но ти ще имаш чувството, че си паднала.

Те отново помълчаха.

— Майко Ива, знаеш ли как ще се развият за мен нещата?

— Не, нито една от нас не е била тук преди. Но не ме е страх.

— Добре ли се развиха нещата за онова, другото момиче? Дето беше на моята възраст?

— Да! Добре се развиха. Участието ѝ промени всичко, Лили.

Всичко. Тази надежда ѝ стигаше за нощта. Лили заспа спокойно, без осъзнати сънища или халюцинации, без въпроси, тревожещи ума ѝ.

Много по-късно обаче, без изобщо да знае колко часа са минали и дори кое време на деня е, тя рязко се събуди от усещането, че нещо

пълзи по ръката ѝ.

11.

ПОДЗЕМИЕТО

Лили понечи да отскубне ръката си, когато осъзна, че някакво пухкаво горско двуутробно я души, гъделичкайки я с едва видимите си мустаци. Като внимаваше да не го уплаши, тя протегна другата си ръка да го погали по гърба, но когато съвсем леко го докосна, животното изпищя и се шмугна в храстите.

Ама че странно, помисли си ти. Възпалените следи от змийските зъби пулсираха над китката ѝ. Възможно ли бе създанието да бе усетило отровата, която бавно се разпростираше из тялото ѝ? Още по-странното бе, че изобщо някое животно я забелязваше — обикновено присъствието ѝ бе недоловимо и скрито.

Трябваше ѝ само миг, за да се ориентира — бе някъде в Едем, но сама, без Ева и без усещане за невидимите. Лили се запъти към една скала, показала се на повърхността на обширна, оживена равнина. Адам стоеше и сочеше надолу, заобиколен от Огън и Вятър. До него бе Вечният човек.

Какво правят? — запита се Лили. Тя спря достатъчно близо, за да чува. Долавяйки присъствието ѝ, Адам се обърна и погледна право през нея, сякаш се опитваше със силата на концентрацията да даде плътност на привидение. Не успя.

— Това е краят на последния ден за даване на имена — обяви тъжно Адам, сякаш говореше на нея, — а аз още не съм намерил друго същество, с което да съм лице в лице.

Младежът се завъртя в обратната посока и като вдигна юмруци, яростно изкрещя към небето една дума. Тя прокълтя и екотът ѝ се понесе, докато време, пространство и всичко живо замря.

— Сам!

Думата прониза Лили до самата ѝ сърцевина, разкъсвайки я от безпомощност — категоричното заявление на изгубените.

Адонай протегна ръка да докосне сина Си и Адам трепна, навел глава, закрил очите си с ръце, смутен от слабостта си. Лили се опита да

помръдне, да пристъпи към него, но краката ѝ сякаш бяха затънали в гъста глина. Тогава чу нещо, като че ли изречено от Адам, което бе напълно неочаквано.

Лилит? Лилит?

— Лили? Лили! — Беше Анита, която разтърсваше ръката ѝ. Рязко пробудена от видението си, Лили втренчи поглед в очите на жената, в които се четеше съсредоточена загриженост.

— Анита? — Тя се огледа наоколо и побърза да прикрие пълното си объркване. Бяха седнали да закусват и всички я гледаха, като някои бяха застинали с прибор, поднесен наполовина към устата им. Лили нямаше никаква представа как се бе озовала там, не помнеше нищо от сутринта, от събуждането си или каквото и да е друго, освен нощните кошмари и Адам, който даваше имена.

— Съжалявам — каза тя със заекване, мъчейки се да измисли оправдание. — Бях се унесла в нещо, което Йоан ми прочете онзи ден. — Те като че ли приеха обяснението и се успокоиха.

— Унесла! — възкликна Анита. — Мисля, че това е меко казано. По-скоро изчезнала. Мило момиче, за момент ни разтревожи! За какво се бе замислила? Трябва да е било нещо важно.

Облекчението даде на Лили краткото време, което ѝ бе нужно, за да събере мислите си.

— Йоан ми прочете историята за Сътворението и аз си мислех... коя е Лилит?

— Лилит? — Саймън едва не се задави с храната си. На Лили ѝ се стори, че го вижда едва-едва да поклаща глава, сякаш искаше да я предупреди за нещо. Останалите изглеждаха не по-малко шокирани.

— Не съм ти чел нищо, свързано с нея! — каза убедено Йоан.

Лили се замисли.

— Е, та каква е нейната история?

— Пълни измислици, момичето ми — заяви Джералд едва ли не строго. — Митология от най-коварен вид. Абсолютна глупост. Изобщо къде си чула за Лилит?

— Не съм сигурна — отговори Лили. — Може би насън?

— По-скоро в кошмар! — Лили за първи път виждаше Джералд толкова възбуден. — Или змийско ухапване.

— Джералд, успокой се. — Анита се пресегна и го потупа по ръката. — Ще разстроиш горкото момиче. Тя очевидно не знае коя е

Лилит.

— Приеми извиненията ми, скъпо момиче — измърмори Джералд. — Нямах никакво намерение да те разстройвам или да те виня, че спомена това... нещо. Моля те да ми простиш, че се разпалих.

— Разбира се, Джералд — каза Лили. — Какво толкова те дразни в тази Лилит?

— Съществува мит за Лилит — поде отново Джералд, поуспокоен, но съсредоточен. — Според този разказ, на който аз изобщо не вярвам, тя е била първата жена на Адам.

— Адам е имал повече от една жена? — Сега пък Лили бе изненадана.

— Не, разбира се — натърти Джералд. — Това е мит. Ева е единствената жена на Адам.

— И в тази история Лилит била ли е добра?

— В повечето версии тя е всичко друго, но не и добра. Отклонение на природата, полузмия-полужена, страховита лунна богиня, бродеща из нощта. — Джералд бе вдигнал ръце, извивайки пръсти като ноктите на звяр, за да предаде по-голяма убедителност на думите си.

Лили отново видя беглото предупреждение в погледа на Саймън и още едно леко поклащане на главата. Тя рязко смени темата.

— Та какво казвахте за назоваването на животните от Адам? Защо е било важно това?

Саймън откликна пръв.

— Отличен въпрос. Назоваването има огромно значение. Бог довел небесните и полските зверове при Адам, за да установи основната им природа. Давайки им имена, той утвърдил властта си над тях.

— Така е — намеси се Джералд, — но Адам отчаяно търсел свое съответствие, някой „друг“, който да общува с него лице в лице. Някой или нещо, което да го убеди, че не е сам, макар че той никога не е бил сам.

— Лили, това, което Джералд се опитва да каже, е, че ако човек търси взаимоотношения лице в лице, даването на имена е безсмислено упражнение. Господството не може да му го даде. В цялото творение Адам не е имал свое подобие и Бог търпеливо го е оставил да си го докаже. Неговият двойник е бил...

— В него! — заключи логично Лили. — Ева е неговото съответствие и тя е била в него от Сътворението.

— Точно така! — заяви Анита. — А Адам е в Бога; Бог, който никога не е бил сам. Лице в лице в лице в лице в лице... — И тя завъртя ножа за мазане в спирали, сякаш да го илюстрира.

— Даването на имена все пак е законно господаруване — каза Саймън и от този момент нататък разговорът стана научен. Лили се оттегли от него, като отново се почуди как е стигнала от леглото до закуската и се чувстваше смутена от духовете, които бе разбунила при споменаването на Лилит.

Йоан, който бе сервира и разчистил масата, обяви, че Подземието ги очаква, ако са готови. Въпреки че Лили все още имаше висока температура и това продължаваше да го тревожи, тя реагира така, сякаш й нямаше нищо. В действителност обаче при всяко движение на ръката болката избухваше в китката и лакътя, сякаш я удряше ток. Лили усещаше, че отровата се разпространява към рамото, но й бе по-лесно да омаловажи болката, отколкото да рискува повторното отлагане на възможността да даде своя принос, какъвто и да бе той.

След като ги убеди, че всичко е наред, Лили скоро се изправи пред целта на приключението им, която ги очакваше само на няколко крачки разстояние. Входната врата бе масивна и изглеждаше непроницаема, наглед без каквато и да било брава и дръжка. Дълбоко в повърхността й бяха врязани символи, прецизно и детайлно гравирани сякаш от древни майстори.

— Лили, какво виждаш? — попита Йоан, като закара стола й достатъчно близо. — Можеш ли да ни го опишеш?

Молбата бе странна, но когато погледна останалите, Лили видя, че те също стоят в очакване.

— Ами виж сам. — Ръката й следваше очертанията във въздуха. — Това е съвършен кръг, който се простира от едната до другата страна и е толкова дълбок, че това, което е вътре, сякаш виси окачено, а не е част от вратата. Дори от толкова близо не мога да кажа със сигурност дали не е така. Кръгът е разделен хоризонтално и от горе до долу от тези дървени греди на четири части. Във всяка от тях има сложна дърворезба, някакъв символ или образ. — Лили моментално

позна два от тях, но започна с другите. — Този тук в долната лява четвъртина е пирамидална планина с наблюдаващо око.

— Ти виждаш Светата планина? — Анита бе смаяна.

— Ами, да. — Лили се поколеба, сякаш бе направила нещо нередно. — Ето, точно тук.

— Скъпо момиче, ти не разбираш. Когато погледнем тази дървена врата, всички ние виждаме различни неща. Това, което виждаш ти, виждаш само ти.

— Това лошо ли е? — попита смутена тя. — Дето виждам тази планина?

— Не е нито лошо, нито добро — отговори Джералд. — То е, каквото е, но това, че виждаш планината, е толкова невероятно, че свят да ти се завие. Какво друго?

Лили се вгледа още по-отблизо. Как бе възможно да не виждат планината? Тя протегна ръка да докосне окото, но Анита я сграбчи и дръпна.

— Недей! — заповяда тя и Лили смутено се обърна към нея.

— Плашиш ме! Какво става? Просто исках да видя дали е истинска, или си въобразявам — гневеше се тя.

— Ако я бе докоснала — каза твърдо Анита, като бавно пускаше ръката ѝ, — тя щеше да те издърпа навътре. Никой от нас нямаше да знае къде си отишла, нито как да те върнем.

— Наистина ли? — Лили се наведе още по-близо, за да разгледа. — Изглежда просто като врата с декоративни елементи.

— Това е портал — обясни Йоан. — Всеки квадрант е уникален за човека, който го гледа, но всички виждаме кръга и кръста. Ако докоснеш някое от четирите пространства, то ще те отведе на различно място.

— О, значи вие не го виждате?

Отговориха ѝ с мълчание.

— И така, долу вдясно, ето тук — продължи Лили, като внимаваше да не доближава прекалено пръсти до измамната повърхност — има осмица, полегнала настрани...

— Безкрайност — обади се Джералд, а после се засмя извинително. — Това е символът на вечността, в случай че не знаеш.

Нещо в символа привлече вниманието на Лили.

— В центъра, където се срещат двата овала на вечността, има змийска глава и тя поглъща опашката си... завинаги? — Тя неволно потръпна.

— Продължавай — инструктира я Анита със сериозен и съсредоточен тон.

— Тук горе — посочи Лили горе вляво — е Адам... — Тя се усети. — Искам да кажа, фигура на мъж, който вероятно представлява Адам. Застанал е на колене и гледа пръстта, която загребва в шепите си. Гол е, също като жената горе вдясно, която може би е Ева? Тя е с лице към мъжа и е протегнала ръце с вдигнати длани, сякаш държи нещо скъпоценно. — Лили се опита, доколкото може, да заеме същата поза, за да им покаже.

— Поразително! — възкликна Джералд.

— И да е имало някакви съмнения, че ти си Свидетелят на Сътворението, те са напълно заличени — каза Анита.

— Защото виждам врата?

— Заради онова, което виждаш *на* вратата — поясни Саймън.

— И сега какво? — попита Лили.

— Влизаме — изрече Йоан със сериозен тон. — Това е входът към Подземието. Тръгваме ли?

— Как? — попита Лили.

Той се усмихна, вдигна ръка и я постави в самия център на портала. Вратата се отвори без звук, бавно и величествено.

— Понякога трябва само да докоснеш центъра на кръста, където се среща всичко — каза той с широка усмивка.

Помещението, в което влязоха, можеше да бъде включено в списание за елитарна култура и вкус като пример за богато обзаведена съдебна зала или пищен хотел. Дърворезбите и предметите, поставени на стратегически места от превъзходни арт декоратори, създаваха екзотично усещане.

— О! — възкликна Лили. — Не очаквах това. По-скоро си представях голям трезор или нещо подобно.

— Ето натам има малък килер за храна и допълнителни помещения за отдих. — Йоан пое ролята на екскурзовод, горд с ценния си имот. — И четири специални стаи в тази посока, всяка за определена цел. Ще ви покажа.

Той ги въведе в нещо като обсерватория.

— Стаята на картите! Това не са точно стени, а Космосът в движение — безбройни звезди и галактики, съзвездия, гиганти и джуджета, малки астероиди и комети, носещи се наоколо, и т.н.

Двете дълги стени разкриваха поразителна гледка към две напълно различни места от Космоса. Всичко сякаш се движеше и Лили трябваше да се съсредоточи, за да не падне от стола.

— Нужно е малко време, както когато за първи път се качиш на кораб — успокои я Йоан. — Има си ритъм и когато започнеш да го следваш, вместо да му се противопоставяш, нещата се уталожват.

— Само съм чувал разкази за тези места — призна Джералд.

Анита, чиято фигура бе осветена от някакво припламване, клатеше глава в изумление.

— О, виж, Джералд! Шушулки! — изписка тя, посочвайки редица от седем изумруденозелени сфери, големи колкото да легнат удобно в дланта.

— Не пипайте, ако обичате! — каза Йоан. — Това е предупреждение, не заповед — добави той, сякаш изненадан от себе си.

— Продължаваме, може би към онази стена? — Лили не бе сигурна дали стигнаха дотам като ходеха, или се плъзгаха. Саймън буташе стола й, докато се оказаха пред обикновена наглед карта. Тя показваше плана на огромен комплекс, който Лили почти мигновено позна.

— Това е карта на Убежището! — възкликна тя. Убежището бе огромно, много по-голямо и бе разпръснато на по-голяма площ, отколкото тя би предположила; бе почти като град. Лили намери горните стаи, в които се бе възстановявала, и дори рампата и стълбището към Площадката на замъка, където Саймън й бе дал огледалото.

Най-много обаче я удиви продължението на Убежището под земята. Нивата се простираха под съседните хълмове и долини и може би дори до подножието на лилавата планина.

И докато гледката към звездните системи бе прекалено голяма, за да бъде проумяна, тази карта й даваше нова представа за мащаба на Убежището. Лили с удивление си помисли колко малка се чувства.

Йоан им показва в коя част на Подземието се намират, почти под повърхността на океана. Когато докосна екрана с палец и показалец,

картата се увеличи.

После той премина към съседната стена, на която бяха окачени в редица десет малки триъгълника, очертани в пурпурночервено. Лили си спомни, че бе виждала подобни триъгълни вдлъбнатини в стените на Убежището. Тогава бе решила, че са за регулиране на осветлението или температурата.

— С тези неща — Йоан посочи триъгълниците — можем мигновено да отидем където и да е в Убежището.

— Сериозно? — възкликна Лили в един глас с Анита, която отрони само: „О!“.

— Не бях чувал за тях — каза тихо Саймън. — Как работят?

— Ако допрете едно от тези пособия за пътуване до даден триъгълник на картата, веднага ще се озовете там. Пособието ще се върне в Стаята на картите до десет минути. Ако искате да се върнете с него, трябва да намерите приемник за триъгълника там, където се намирате, преди да са минали десет минути.

— Аз ще мога ли да пътувам? — попита Лили. — Със стола?

— Да. Всичко, до което се докосвате, ще пътува с вас, включително облеклото ви, което за някои от нас е Божия милост. — Всички се засмяха. — Но всеки трябва да си носи пособието за пътуване.

Йоан посочи назад към коридора.

— Онези кълба — шушулките, както ги нарече Анита, са като триъгълниците, но с тях можете да пътувате между светове и други подобни места. Те не са за страхливите... или за онези, които не знаят точно къде отиват. — Никой като че ли нямаше желание да оспори казаното. — Останалите три помещения са по-семпли — каза той, докато ги водеше към следващата врата. — Особено Стаята на свидетеля и Стаята за записи. Работният кабинет обаче е истинско чудо. — Той отвори вратата с малко театрална гордост. — Тук вие, учените, можете да изучавате, изследвате и проучвате, ако и когато Лили се нуждае от експертните ви знания или просто за удоволствие.

Обзаведен с вкус, кабинетът имаше бюра, столове, кушетки и всичко останало, необходимо за научни занимания. Внушително количество книги, пера за писане и писалки, пергаменти и дневници, които чакаха да бъдат запълнени, както и подноси с различни видове

чай, кафе и бисквити, плодове и ядки. Всичко бе прекрасно, но нищо необикновено.

— Позволете ми да ви разкрия чудото на това място — започна Йоан. — Когато човек на изкуството или учен като вас тримата влезе в Кабинета, всичко, над което някога сте размисляли, което сте написали или изследвали, дори нещата, които не помните, пристигат тук с вас. Те се събират и ви чакат в чекмеджетата, шкафовете и хранилищата, намиращи се по дължината на тази стена.

Тримата учени стояха, зяпнали от почуда.

— Това е просто невероятно — най-после успя да каже Джералд, прокарвайки ръка по рафт с дебели томове.

Очите на Анита бяха насълзени. Тя сложи пръсти пред устата си.

— Скъпи — обърна се тя към съпруга си, — делото на живота ни е тук. Сега. В тази стая. Без да е изгубен нито миг или мисъл!

— Неизмерими са дълбините на това съкровище — каза Саймън.

Учените бяха изпълнени с признателност и благодарностите, които отправиха шепнешком към Бог, накараха Лили да се усмихне.

Саймън взе сребърна писалка и изпробва тежестта ѝ в дланта си.

— Преди това място съвсем да ви е обсебило, нека набързо посетим другите две стаи — каза Йоан, като пое от Саймън грижата за стола на Лили. — Последвайте ме, ако обичате.

Стаята на свидетеля представляваше малко помещение в зелено. В центъра ѝ имаше много удобна на вид плоска кушетка. Четири фотьойла с различна големина и форма заемаха четирите ъгъла.

— Тук нещата са прости. Лягаш, настаняваш се удобно и... присъстваш... на каквото си дошла да присъстваш. Не съм сигурен защо е зелено, но изглежда този цвят благоприятства процеса, нали е цвят на живота.

Лили се зачуди защо на някого ще му трябва специална стая, в която да е свидетел, но реши, че е по-добре да попита нещо друго.

— Всичко, на което присъствам, тук ли ще бъде записвано?

— Не. Това ще става ей там, в Стаята за записи. — Те излязоха и Йоан ги поведе по друг сводест коридор. Там имаше врата, която той подмина.

Лили не устоя на изкушението. Докато минаваше покрай нея, тя се пресегна и опита да завърти топката. Бе заключена.

— По-добре да не знаеш — каза Йоан, без да забавя ход или да се обърне.

— Наистина ли? Мислех, че е добре да знам — измърмори тя.

— Лили, тайнствеността създава пространство, в което вирее доверието. Всичко с времето си, а избирането на момента е Божие дело. Вярвай ми, да оставиш нещата да те изненадват, е много по-добре от нуждата да ги контролираш.

Лили не бе сигурна, че това е така, но не отговори, тъй като влязоха в Стаята за записи. Бе светло и атмосферата бе почти тропическа, в бледосини, лилави и бели нюанси. Тя сведе поглед, донякъде в очакване да види пясък между двете си различни стъпала. Мисълта я накара да се усмихне.

Обстановката тук, както и в Стаята на свидетеля, бе доста скромна. В центъра имаше квадратна маса, около която бяха разположени четири стола. Всеки от тях приличаше на хибрид между работен стол и столче стълбичка, с висока преплетена облегалка. Повърхността на масата изглеждаше жива и драматично се менеше от пясъчнокафяво до акварелночерно.

По дължината на едната стена стърчаха подноси, излизащи от пролуки с ширина по-малка от инч. На всеки от тях имаше по една много тънка плочица.

— Тук ще записваш всичко, на което присъстваш, Лили — обясни Йоан.

Останалите вдигнаха рамене, сякаш да покажат, че и те не разбират.

— Казах ти, че не ме бива да пиша — отвърна тя. — Освен това правописът ми е ужасен. И какво ще стане, ако забравя някои от нещата, на които присъствам? — Тя вече се чувстваше така, сякаш се беше провалила.

— Не се тревожи. — Йоан се усмихна и с обърната нагоре длан посочи към стаята. — Огледай се. Няма инструменти за писане.

— Но нали тук ще записвам онова, което виждам?

— На което присъстваш, Лили.

— Тогава как става всичко?

Йоан отиде при плочиците и ги разгледа. Взе тази, която му трябваше, отвори я и я постави на странната маса. Плочицата се сля с

повърхността ѝ, както се получава с огледалото на Саймън. Йоан избута стола на Лили напред и тя се вгледа по-отблизо.

— Виждаш ли го? — попита той.

— Едва-едва — отговори тя. — Много блед червеникав ръб, нали?

— Точно така.

— Не знам каква е тази маса, но тя постоянно се мени, докато онова нещо остава неподвижно.

— Когато си готова, слагаш дланите си в центъра на това очертание. Устройството ще свърши останалото, като улови и съхрани онова, което преживяваш.

Саймън прочисти гърлото си.

— Дали не можем сега ние, учените, да отидем и да проучим Кабинета?

Йоан кимна и тримата излязоха. Миг по-късно Анита се върна и хвана ръцете на Лили. Момичето се опита да не трепне, когато болката се стрелна по ръката ѝ.

— Мила моя, ти и аз трябва да говорим, може би не сега, но скоро. Трябва да споделиш с мен, нали?

Лили пое дълбоко дъх и вдигна поглед към ясните, красиви зелени очи на жената.

— Да. Права си. Може би е време.

Анита обхвана лицето на Лили и вдигна брадичката ѝ.

— Помни, Лили, че ти си тук, защото си тази, която си. А сега ми позволи да си упражня прегръщането, след което ще отида при останалите. Ние ще бъдем готови за всичко, което ти потрябва.

Те се прегърнаха и Анита си излезе. Секунди по-късно Лили я чу да опитва дръжката на заключената врата — умишлено и като вдигаше възможно най-голям шум. Това малко заявление за солидарност накара Лили да се усмихне.

Йоан също го чу и опита без успех да извика неодобрително изражение.

— Сега ли да го направя? — попита Лили.

— Не мисля, че нещо ще се случи. Трябва първо да присъстваш на нещо в Стаята на свидетеля, за да го запишеш тук.

За момент тя се поколеба, мислейки за сънищата и халюцинациите си. Но почти веднага ги пренебрегна.

Когато постави ръце на повърхността, в границите на червеното очертание, за малко всичко сякаш се забави. После пак се забави и почти спря. Тя видя как Йоан шокиран вдига ръце. И за момент чу провлачения забавен вик:

— Чаааакааай!

После настъпи пълен мрак.

12.

ШЕСТ ДНИ

Лили се носеше из въздуха безтегловна. Отначало се съпротивляваше на познатата мазна плътност, която едновременно я заливаше и обгръщаше, особено когато се плъзна в устата ѝ. Както и преди, мисълта да диша тази хлъзгава мътилка, я изпълваше с ужас. Течността се изля в дробовете ѝ.

Тя обаче бързо се адаптира, знаейки, че няма да се задуши. Отворила очи, без да вижда нищо, Лили се остави на течението. Скоро усети всепроникващ покой. Тя знаеше къде се намира и помнеше какво бе направила. В Стаята за записи, с Йоан, тя бе сложила ръце на масата.

ДЕН ПЪРВИ

Изригващият взрив бе мигновен и в същото време непреставаш — не просто завладяваща светлина, изразяваща сила и информация с всички цветове и нюанси, но и разгръщащ се звук и вселенска песен. Първо сияйно, но не ослепително ярко вдишване, после издишване на екстаз и удивление, необуздало и обхванато от всепоглъщащ огън, щурм на вятър и вода — кулминацията в призива на Всемогъщия Глас към съюз, чийто център е другият.

Бегемотът на материята застана срещу левиатана на хаоса и от него захвърчаха искри на игривост и сила и създадоха пространство, енергия и време. Тук се тълпяха и аплодираха изящни ангели, чието съдържано въодушевление се разпръсваше като капчици пот — блещукащи бисери, въртящи се навън, нагоре и навътре. Това бе неудържим, дисхармоничен изблик, завладяваща какофония, сред която хармонията се увиваше около една централна мелодия.

Случваше се отново. Лили преживяваше повторно първата експлозия на Сътворението и изработването на утробата, в която Бог щеше да създаде Човека. Този път обаче тя знаеше защо е тук — да

присъства на Сътворението. Нямаше връщане назад, нито начин да спре, затова тя се отпусна, за да почувства, изживее и познае, оставяйки се на космическата вълна да я вдигне и да я понесе на гребена си.

Лили не бе дошла да разбере, да измери или да постави граници, а да чуе, види и почувства в простотата на присъствието като свидетел. Как би могла да проумее светлината, енергията, създанията на духа и многослойните гънки, формирани между силата и материята? Как можеше да разгадае мистериите на квантовите струни, кварките и множествените измерения? Не би могла и това нямаше значение. Нещото, което Лили знаеше без сянка на съмнение, бе, че фокусът на общата Любов бе насочен към мъничката, самотна, прецизно построена планета, закътана в края на спираловидна галактика.

Лили се приближи. Грънчарското колело разточи глината в раздипленото пространство. Могъщ странник с огнена опашка издълба рана, подобна на пещера. Луната се откъсна, но не можа да избяга, задържана от хватката на гравитационната обич на Земята.

Сега Свидетелят стоеше върху обвивката на новия свят — празна, лишена от форми пустош, обвита в балдахин от праха на звездни отломки и газове. Макар да не ги виждаше, Лили чуваше и усещаше бавно пулсиращите крила на носещия се Дух и виковете на очакващите ангели, които огласяваха името ѝ с всеки удар: *Руах! Руах! Руах!* Духът раздуха останките, и светлината от най-близката звезда проби хаотичното безредие на повърхността.

И стана вечер, и стана утро. И това беше Добро.

ДЕН ВТОРИ

Огнената Радост Божия раздели пенещата се материя и с това прикани атмосферни струпвания. Родената от Слънцето топлина и изпъстрената с прах вихрушка от влага заиграха по вдигнатото нагоре лице и протегнати длани на Лили. Светлината на първия ден бе проникнала в дълбините на течността, пробуждайки нови песни от вихрите във вътрешността ѝ. Лили наблюдаваше като онемяла фино настроения и синхронизиран жив танц в отговор на мелодията, ликуването на живата маса в нейното многообразие и хармонично предназначение. И стана вечер, и стана утро. И ето, това бе Добро.

ДЕН ТРЕТИ

Земята се разтресе. Кората ѝ поддаде. Вулкани забушуваха в тектонична възхвала, протегнали силикатни ръце към небето. Появи се сушата и изстивайки, се наметна с растително покривало. С изотопен, фотосинтезен, еукариотен замах Художникът нахвърли зашеметяващи слоеве пейзаж върху обширното платно на земята.

Духът лудуваше като дете, предадено на Любовта на Бащата. В самото същество на Вечния човек Тя рисувахе без задръжки. Вдъхновение, вдишване, издишване, екзалтация! И стана вечер, и стана утро; и това беше Добро.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

Лили виждаше цялото звездно множество. Луната озари нощта, заобиколена от безброй съпътстващи светила. Дневната светлина разчисти плътните облаци от тъмен прах, озарявайки с прозрачност небето над земята. Светлините, които Бог бе създал с взрив, сега висяха видими и очакващи. Сцената бе аранжирана от Драматурга и публиката се събираше. И стана вечер, и стана утро; и това беше Добро.

ДЕН ПЕТИ

Морето гъмжеше и разбъркваше всичко, което някога бе крехко. От тази супа изплуваха перки, хриле и изхвърлящи струи неща, както и гигантски зъбати убийци в търсене на своята храна. После сушата се предаде на огромната армия от пълзящи гадинки, които подготвиха почвата и въздуха. Заедно със своя Създател те се включиха в съграждането на света. И стана вечер, и стана утро; и това беше Добро.

ДЕН ШЕСТИ

Нефеш, създанията, надарени с жива душа, заедно с множество други твари изникнаха от океаните и от сушата, парад на разнообразието от сътворени форми и детайли. Лили се изпълни с благоговение пред семплата им красота и оформянето на техните зъби и нокти, щипки, кости и пера.

Вселената се разтърси от нов вик на въодушевление, сякаш милион инструменти зазвучаха в една и съща стая.

— Уреченото време настъпи! Елате да се съберем!

С настъпването на вечерта целият Космос се приближи — танцуващи светлини и пъргави същества, запътили се към Свещения глас.

Още веднъж Лили застана на хълма, издигащ се над голямо кръгообразно плато. Отвъд него Едемската граница се извисяваше като възхвала от земята към небето.

— Поразително! — обади се напевен глас някъде отгоре.

Лили погледна и отскочи назад. На нивото на очите ѝ се намираще обуто в сандал стъпало. Тя вдигна поглед — много нагоре — и насреща си видя гигантска усмивка. Той или тя се подпираше на едно коляно, поставил лакът върху другото.

— Не се страхувай. — После съществото се разпадна като в експлозия от светулки и отново се материализира в тяло с ръста на Лили. — Големината е нещо относително — обяви съществото с напевни тонове. — Ти ли си свидетелят?

Лили се чувстваше объркана.

— Къде е Ева?

— Ева? Тази дума не ми говори нищо.

— Ева! Майката на всички живи.

Съществото се засмя, сякаш от устните му прозвънна сладка мелодия.

— Какъв прекрасен нов начин да се нарече Бог!

Лили се огледа, за да установи къде се намира, след което отново се обърна към усмихнатото същество.

— Сериозно? Не познаваш Ева? Кой си ти?

— Казвам се Хан-ел — запя то — и съм на твоите услуги.

— Хан-ел? — възкликна Лили. — Пазителят на Йоан?

Нов изблик на смях.

— Определено не съм пазител. Аз съм обикновен пратеник и певец. — Той помълча. — Йоан?

Лили вдигна ръка, за да покаже, че има нужда да помисли за момент. Хан-ел протегна своята и докосна пръстите ѝ. По цялото ѝ тяло се разля познатото изтръпване, освен в инфектираната ръка.

Тя се отдръпна от пратеника.

— Как така не познаваш Ева и Йоан, но знаеш, че съм свидетел?

— Адонай обяви, че ще присъства свидетел. Аз, Хан-ел, имам честта да те съпровождам.

— Адонай е обявил? — Лили не бе очаквала нищо подобно.

— Той каза, че присъствието ти е скъпоценна аномалия и неопределеност и много те обича.

— Така ли? — Лили отново усети в себе си борба, конфликт между привличане и отблъскване. — Аномалия? Значи знаеш, че мястото ми не е тук.

— И все пак си тук! — изпя Хан-ел.

Лили колебливо протегна ръка, за да докосне съществото, но тя мина през него.

— Ти не си истински.

Хан-ел отново се засмя.

— Ако съществуването ми зависеше от това дали ме виждаш и докосваш, същото би трябвало да се отнася за любовта, надеждата, вярата, радостта и още куп други невидими. Аз съм същество на духа. Може би *ти* не си истинска?

Лили предпазливо скръсти ръце, усещайки неспокойното туптене на сърцето си. Защо сега бе различно от времето, когато бе с Ева? Ако това се записваше в Подземието, означаваше ли, че все още би могла да спре Адам? Затова ли Ева й се бе явила преди същинското й присъствие като свидетел? *Това се е случило само веднъж...*

И тогава разбра. Осъзнаването я удари като светкавица и всякакво съмнение рухна. Повикана бе да присъства на кулминацията на Божието сътворение. Ева я нямаше, защото тя щеше да бъде създадена в Човека и Лили бе тук да стане свидетел на раждането им.

— Достатъчно истинска съм — отговори тя. — Казвам се Лили и съм свидетелят.

— Настъпи моментът! — извика Гръмотевична песен и известието пренесе Лили в центъра на събралото се множество, заобиколена от светлинни същества и подложена на яростна атака на сетивата. Музика, прекрасни аромати именяща се светлина идваха от всички страни и плетяха леещ се гоблен. Струните на смирната и сандаловото дърво се носеха с океанския бриз. Медните духови — тамян и плодове — съпровождаха песните на далечни звезди. Дървените духови издишваха зюмбюл, бор, люляк, лавандула и орлови

нокти в ритъм с ударните — канела и карамфил, куркума и джинджифил.

Когато всички се събраха, не мина много време и в стената на Рая величествено се отвори портал, през който се изля ослепителна светлина.

— Идват. — Лили чу Хан-ел някъде наблизо, без да може да извърне поглед от приближаващото сияние. Това бе вихрушка от пламенни червени нюанси и живи зелени светлини, излъчващи се в ослепителния блясък на въртящ се яспис, в центъра на който те се сливаха, и оттам се появи фигура... на човек.

— Вечният човек — прошепна тя. — Бог! Адонай!

Лили бе като в транс — с всяка частица от съществото си жадуваше да се затича към Него и да Му каже всичките си тайни, да бъде наново създадена, да се разтопи във великолепието Му, да намери покой от срама си. Пред нея стоеше самото упование, самата надеждност. Като се усмихна за приветствие, Той вдигна ръце и проснатото множество се вдигна на колене.

Вечният човек също коленичи на земята и като играещо дете започна да събира на купчина червеникавокафява пръст. Крайно съсредоточен и преливащ от необузdana радост, Той седна и събра пръстта между краката Си.

Смях и сълзи се лееха на воля.

И тогава прозвуча песен.

— Песента на песните — прошепна Хан-ел. — Песента на Живота и Живите, на словото, хляба, истината и надеждата, на даването и прошката.

От вътрешността на купчината пръст сега бликаше виненочервена вода, бълбукаща също като надеждата, която се надигаше в сърцето на Лили. С голяма съсредоточеност Той потопи ръце в свещената кал и изсумтя, което накара Лили да подскочи. Раждането бе почти към своя край. С пронизителен вик Адонай вдигна над главата си новородено.

— Роди се син, роди се син! — Цялото творение изригна в ликуващи звуци и Лили се понесе на вълната на празненството по случай рождението.

Кристалночистият и благ глас на Вечния човек сега се надигна над радостната какофония:

— Това е радостта на сърцето Ми, върховният момент на цялото сътворение. Представям ви Моя възлюбен син, в когото е моето благоволение. Те ще бъдат наречени Адам!

Сцената бързо се промени. Лили видя целувката и диханието, с което Бог превърна детето в жива душа. Херувимът преряза пъпната връв, засвидетелства верността си и се поклони заедно с други небесни същества в служба на крехкия младенец.

— Чудо на чудесата! — обяви Вечният човек, взимайки в обятията си спящото бебе. — Ето детето! Утробата на Сътворението е благословена. Нека всичко и всеки по свой начин празнува. С това рождение се увенчава Ден шести и сега си почиваме от всички дела.

И стана вечер, и стана утро. И това беше твърде добро!

Лили отлепи ръце от масата, сякаш ударена от електричество. От движението изгаряща болка плъзна нагоре по ранената ѝ ръка чак до гърлото. За момент ѝ бе невъзможно да си поеме дъх и да осъзнае къде се намира.

— Тя се върна! Върна се! — извика Йоан. Чуха се бързите стъпки на Саймън, Джералд и Анита, които нахлуха в стаята, едновременно разтревожени и облекчени. Лили се облегна назад под тежестта на ново изтощение. Йоан също изглеждаше разстроен, но благодарен. Очите му бяха зачервени, сякаш бе плакал. Лили забеляза, че останалите трима бяха облечени в дрехи, различни от онези, които помнеше.

— Колко време ме нямаше? — попита тя, опитвайки да надделее над болката в крайниците.

— Приблизително ли? — каза Джералд, пресмятайки наум. — Наше време? Почти пет и половина... дни!

— Пет и половина дни? — възкликна тя. От новината се почувства още по-уморена. — Нямаше ме пет и половина дни, откакто сложих ръце на тази маса?

— Горедолу — потвърди Саймън.

Анита кимна.

— Може би по-скоро цели шест.

— Бяхме доста загрижени дали изобщо ще се върнеш — вметна Саймън.

— Вярно е — каза Йоан. — Обмисляхме възможността да издърпаме ръцете ти от масата със сила, но рискът... — Той поклати глава облекчено. — Добре че се върна.

Тя сведе поглед към дланите си, а после ги склочи, за да скрие колко по-зле бе ръката ѝ, отколкото когато бе ухапана.

— Не мога да повярвам, че всичко, което видях, се е случило за шест дни.

— Наше време — подчерта Джералд. — Онова, на което си присъствала, най-вече Дните на Сътворението, вероятно е продължило милиарди години.

— Аз вече бях присъствала на това — каза Лили едва чуто — признание, което едва ли отговаряше на изискванията.

Йоан кимна. Разбира се, бяха имали достатъчно време, за да се досетят каква е истината.

— Толкова съжалявам — започна тя. — Мислех, че това са халюцинации, че си губя ума, затова не казах нищо. Не знаех кое е реалност. — Тя се замисли и тъжно добави: — И все още не съм сигурна.

— Не се безпокой, скъпа — побърза да каже Анита. — Доверието е труден път за някои от нас. Аз те разбирам. Джералд пръв предположи, че сигурно вече си била свидетел — и въпреки тази възможност... се паникьосахме!

— Трябва да знаеш — обади се Джералд с тих смях, — че паникьосването не помага, въпреки че отнема доста време.

В гласа на Йоан прозвуча нотка на примирение.

— Важното е, че се върна, така че хайде да ти дадем да хапнеш нещо и да пиеш. Вероятно искаш да отидеш да се освежиш, прав ли съм?

Тя едва-едва се усмихна.

— Не си ли разочарован от мен?

Въпросът бе приканване, риск и всички го знаеха.

— Разочарован? Не. Огорчен? Да. Имаш ли ми достатъчно доверие, за да ми позволиш да съм тъжен, без да се обвиняваш?

Той я питаше нещо важно. Срамът и самоненавистта бяха най-старите ѝ познайници. Те безмилостно тълкуваха думите на състрадание, доброта или конфликт като доказателство, че е недостойна. Дори думата *разочарование* бе способна да я запрати в

пропаст. Йоан искаше от нея да не се поддаде на това, а да повярва, че неговата обич и загриженост са по-висшата истина.

Да го направи означаваше, че и тя трябваше да го обича.

— Добре — отговори Лили, въпреки че пак усети да я пробужда нещо, все едно бе изменила на скъпоценно споразумение. — Това помага. Ще се опитам. Благодаря.

След това отиде в банята, където най-после успя да овладее болката, и излезе, бършейки ръце.

— Значи ме е нямало почти цели шест дни и милиарди години, без да ходя в тоалетна? Как става това?

Джералд ѝ отговори, докато всички вървяха към трапезарията.

— Когато докоснеш масата, времето и възприятията се забавят. Всъщност почти спират. Сърдечният ти пулс например се забавя до около един удар в минута. Ако изчисленията ми са били верни, за шест дни сърцето ти е било само 8640 пъти, приблизително. Това изглежда много, но всъщност не е. Да речем, че нормалният брой удари на сърцето ти е шейсет на минута, което според мен е скромно казано в твоя случай, но улеснява пресмятането. Това означава, че за тялото ти са минали малко над два часа.

— Аха, значи затова ми се стори, че Йоан извика: „Чаааааай!“.

Всички се засмяха.

Наредиха масата и сложиха пред Лили приятно ухаеща храна — зеленчуци, печен зелен боб и яхния. Преди да започнат, всички се хванаха за ръце — нещо обичайно, но този път Лили реши да се включи в простичката молитва: „Признателното ми сърце е най-доброто, което мога да предложи днес“. Останалите бяха достатъчно любезни да не привличат специално внимание върху участието ѝ, но ѝ се стори, че Йоан се усмихна едва доловимо, и това ѝ достави удоволствие.

Въпреки че храната бе много вкусна, слабостта ѝ попречи да изяде толкова, отколкото може би се нуждаеше.

Почти бяха свършили, когато Йоан заговори:

— Лили, ние наблюдавахме повечето от онова, което ти записа. Виждахме го на масата. С теб винаги имаше някой, през повечето време — и четиримата. Не искахме да си тръгнем не само защото се тревожихме за теб, но и... — Той замълча, сведе поглед и сграбчи масата, завладян от емоции. — Защото... — Гласът му секна, в

зачервените му очи блеснаха сълзи. — Защото... бе твърде прекрасно за думи.

Такива бяха и нейните чувства. Тя се пресегна и хвана ръката му.

— Радвам се, че го видяхте. Не бих могла да го опиша по начин, който заслужава.

Последвалата тишина стана неловка. Джералд се пресегна и я стисна за инфектираната ръка. Лили стоически издържа на болката. Йоан обаче я наблюдаваше и на лицето му се появи въпросително изражение.

Тя побърза да обяви, че е изтощена и ѝ се спи.

— Сигурна съм, че същото важи и за вас — каза тя.

Докато Йоан буташе количката към стаята ѝ, тя попита:

— Означава ли това, че приключих? Записах всичко от взрива на Сътворението до появата на Човека. Свърших ли?

— Не знам. Свърши ли?

Простите думи я жегнаха. Те бяха предизвикателство за нейната честност. Лили чувстваше, че той се опитва да изгради отново моста на доверието, който тя бе разрушила.

Лили вдигна рамене.

— И аз не знам.

Йоан въздъхна.

— В такъв случай предполагам, че има един начин да разберем. Да легнеш в Стаята на свидетеля и да видим какво ще стане.

— Добре. — Бе твърде изтощена, за да си представи какво би могло да означава това. — О, и още нещо?

— Очаквах го. — Той се усмихна изморено. — Ти си момичето, което винаги има един последен въпрос.

Тя му отвърна с лека усмивка.

— Не мога да се сдържа. Съзнанието ми никога не спира. Питам се, ако не бях дошла тук, в Убежището, щях ли да разбера за... за Бог, Адам и Сътворението?

— Навлизаш в територията на поредното тайнство — отговори той. — Що се отнася до планове и цели, Бог не е чертожник, а истински Художник. И Бог не би бил Бог сам по себе си, отделно от нас. Ти си тук и това променя всичко. Ако не беше тук, това също би променило всичко. За себе си мога малко егоистично да кажа, че съм благодарен, че си тук.

— И аз — призна тя. — През повечето време.

Отново го направих. Казах истината, защото ме хванаха. Не мисля, че това се брой. А и не казах цялата истина, само частта, която нямаше как да не кажа. Нараних Йоан. Виждам го по лицето му. И сега, понеже не казах цялата истина, затънах още по-дълбоко. Колко ли пъти мога да разруша един мост, преди хората да се откажат да го строят отново? Мразя това, колкото и да е важно. Чувствам се слаба и беззащитна. Може би това е лъжата — начин да се защитя.

Записът дори не обхваща всичко, на което съм присъствала досега. Какво означава това? Не искам да записвам цяла вечност. Дори само мисълта за това ме кара да се чувствам по-изтощена, отколкото вече съм.

Искам да спра Адам. Искам да погледна в огледалото. Искам да говоря със Саймън. Искам да умра или да си тръгна, или да намеря начин да се прибера у дома. Всъщност това май не е вярно... за дома. От малкото, което си спомням, като че ли не е имало място, на което да съм искала да бъда. Колкото и да не ми се ще, трябва да призная, че усещам това странно Убежище повече като дом — или поне като това, което би трябвало да е домът.

Днес отново присъствах на Сътворението. Беше същото, но различно. Срегнах Хан-ел, който не познаваше нито мен, нито Йоан, нито Ева. Ръката ужасно ме боли. Не казах на Йоан за това. Мисля, че той знае. Все повече се убеждавам, че огледалото е право — истината за съществуването ми е, че когато се добереш до сърцевината на Лили, откриваш само непотребен боклук.

Но може би Саймън също има право и аз съм Лилит, и има нещо, което мога да направя, преди да умра — да взема в ръцете си иначе безполезния си живот и да променя историята. Трябва само да измисля как.

13.

РАЖДАНЕТО НА ЕВА

В самотата на стаята си в Подземието Лили усети позната ръка да се плъзва в дланта ѝ. Изпълни я огромно облекчение. Не бе виждала Ева, откакто Бог бе изразил огромна тъга заради отвръщането на Адам. Имаше нещо дълбоко успокоително в майчиното присъствие; то сякаш прогонваше нейните съмнения, тревогата за неотложните неща, очакванията и нуждите ѝ. Като се изключеха кратки моменти с другите, само в присъствието на Ева Лили се чувстваше на мястото си.

— Мога ли да попитам... — прошепна тя, колебаейки се да наруши обаянието на свещената тишина.

— Разбира се. — Усмивката на Ева имаше такава целебна сила, че Лили почти забрави въпроса си.

— Защо не дойде с мен последния път? Обикновено сме заедно.

— Мило момиче, аз не съм свидетел. Днес пътят, по който досега вървахме заедно, се разделя и трябва да поемем по различни пътеки. Ще бъда на разстояние от теб. Ще те чакам.

— Значи повече няма да сме заедно?

— Аз вече съм там. Следващия път, когато си свидетел, пътищата ни ще се слоят по нов начин. Каквото и да се случи, помни това: винаги съм те обичала и ти винаги си заслужавала обичта ми.

Когато Ева изговори тези думи, Лили почти им повярва. Странно как изразяването на любов успяваше да се превърне в остен, който я пронизваше до дълбините на душата и размътваше калта на дъното.

Жената се наведе и целуна Лили по челото, след което поседна за малко да погали косите ѝ.

— Въпреки че ти ще ме познаеш, аз няма да те помня. Но Адонай никога не забравя. Той много те обича.

— Не си отивай. — Лили се сгуши в жената. — Не мисля, че мога да понеса отново да бъда изоставена. — Признанието пречупи гласа ѝ. — Майко Ева, не знам коя съм.

— Попитай Адонай и се довери на онова, което Той ти каже. Истинската обич винаги казва истината, дори да не можем да я чуем. Лили, ти си моя дъщеря и ние никога няма да бъдем много далече една от друга. Ти си в мен и в Божието тайнство, всички ние сме в теб — в теб, Лили Фийлдс. Никога няма да бъдеш сама.

Лили не каза нищо, но усети как вътрешната ѝ съпротива отваря дълбоки рани. Неочаквано Ева запя сладка и нежна мелодия, която повдигна Лили и леко я постави в обятията на Адонай. Тя заспа спокоен сън, в който виденията и кошмарите не можеха да я достигнат.

На другата сутрин тялото ѝ се чувстваше зле и Лили моментално се отказа от обичайния си режим. При всяко помръдване цялата дясна ръка пулсираше болезнено и тя започна да се упражнява с лявата, докато движенията ѝ започнаха да изглеждат почти естествени.

Докато успее да стигне с количката си до кушетката в Стаята на свидетеля, където я очакваха Йоан и Саймън, вече беше вир-вода.

Йоан постави ръка на главата ѝ.

— Температурата ти се е покачила. Не мисля, че е добре да го правиш днес.

— Чувстваш ли, че ще ти е по силите? — помита Саймън. — От теб зависи.

— Нали затова съм тук! — каза тя. — Така че давайте да свършваме.

Преместването им създаде малко работа, но още щом се отпусна, Лили почувства да я обгръща неочаквано и великолепно усещане за комфорт. Каквото и да бе това устройство, наистина си го биваше.

В следващия миг тя се намираше на горист каменист хълм. Разстилащата се в подножието му равнина кипеше от живот. Бе сама, заобиколена от огромни дървета, и тялото не я болеше. Всъщност нищо не болеше. Когато понечи да се облегне на едно дърво, то реагира на допира ѝ с мелодичен смях.

Сепната, Лили отскочи. Облегнала се бе на Хан-ел.

— Сега пък си дърво? — засмя се тя. Радваше се на видимото присъствие на ангела.

— Не, но може би ти изглеждам така в съответствие с твоите очаквания — изпя Хан-ел. — Все пак се намираш в гора.

Лили се засмя с глас. Насладата я изненада. Чувстваше лекота, сякаш за първи път от дни насам можеше да диша с пълни гърди. Когато погледна дланите и ръцете си, не откри никакви белези от ухапването на змията, нито следа от разпространяващи се из тялото ѝ отрови. Повдигайки ръба на роклята си, тя изпищя от удоволствие. И двете стъпала бяха нейни. Нима досега бе дотолкова погълната от великолепието на Сътворението, че не бе забелязала?

Тя пристъпи и се завъртя като малко момиче, обърнала лице към слънцето. През горския балдахин струяха златни нишки светлина и нежно целуваха бузите ѝ. Лили затвори очи.

— Хан-ел, на какво съм дошла да присъствам?

— Погледни натам.

Тя отвори очи и видя Хан-ел да сочи към скален ръб на стотина стъпки разстояние. Той стърчеше на около три метра над просторна и оживена долина. Лили мигна и в същия момент с ангела стояха в центъра на оживлението. Адам бе наблизко, заобиколен от Огъня, Вятъра и Адонай. Той посочи един голям хипопотам и след като се замисли за миг, обяви:

— Речен кон.

— Знам какво прави Адам — каза тя, внезапно разтревожена от осъзнаването на този факт.

— Да, днес е последният ден за даване на имена — отвърна Хан-ел. — Откакто Адам се отвърна, Бог му разкри този начин да се обърне отново към Тях, да се довери.

— Адам вече се е отвърнал? — Лили бе смаяна. Ето че отново бе твърде късно. — Хан-ел, как даването на имена на животните може да го прикани отново да се довери?

— Погледни и разбери. Адам вече не вижда онова, което ти си способна да видиш. С отвърщането той повярва, че е сам. Тази лъжа вече е изкривила виждането му. За Адам във Вятъра и Огъня няма Личност. Има само Адонай, но дори Адонай избледнява.

— Но Адам беше изигран! От змията! Тя му каза, че е сам.

— Не. Адам упълномощи змията и сега тя говори от негово име.

Адам се свлече на земята в нозете на Адонай и отпусна глава в ръцете си.

— Съвсем сам съм — произнесе той, сякаш това бяха последните думи, които някога щеше да изрече.

— Даването на имена приключи! — обяви Хан-ел в минорни тонове. — Назоваването не даде на Адам онова, на което се надяваше.

Адонай протегна ръка и я положи върху главата на Адам. В следващия момент всичко заприлича на въртящ се калейдоскоп.

Лили видя как Адонай приспива дълбоко Адам и любящо го поставя върху пухено легло от ангелски крила. Балдахин от сплетени тръстики заслоняваше неподвижното му тяло и ангели стояха отстрани, готови да се погрижат за него. Измина време. Дните се превърнаха в месеци. Коремът на Адам нарасна, наедрявайки от бременността. И тогава времето спря.

След девет месеца женската страна в човешката същност на Адам — жената, спяща в него, Бог моделира в секващо дъха същество, подобно на Адам по мощ, но по-слабо и по-крехко от източника, от който бе изтеглено.

Цялото творение затаи дъх. Адонай отвори сина си и тя бе извадена от него; едното бе разделено надве. Въпреки че никой от двамата нямаше вече да бъде цялото, Адонай обеща, че чрез мъдростта на Любовта един ден двамата ще могат да изберат да празнуват в единство. Необятът на единната Божия природа сега бе изразен като две — женско и мъжко, и двете по природа замислени така, че да живеят лице в лице с Отца, Сина и Духа.

Плачът на новороденото момиченце прониза и изпълни едемската нощ и отново пратеници понесоха тържествената новина към далечните кътчета на Творението.

Лили наблюдаваше как Бог затваря плътта на Адам. После Той се наведе и целуна човека, пробуждайки го от дълбините на съня. Адам се надигна и докосна страната си, която вече зарастваше. Тогава Вечният човек му подаде момиченцето, повито в любов, светлина и удивление. Като я пое в обятията си, Адам вирна глава и се засмя, ликувайки.

— Най-сетне! Това е моят род, кост от костите ми и плът от плътта ми. Името ѝ ще е Иша, слабост, защото тя бе изтеглена от Иш, моята сила.

Лили започна да пляска и да танцува от възторг. Като разпери ръце, тя се завъртя и се присъедини към ликуването на Творението. Но когато забеляза, че на лицето на Хан-ел и Адонай се бе изписал един и същ израз на печално примирение, тя спря.

— Хан-ел? Защо не се радваш?

— Аз съм във възторг. Тя е отговорът, който Любовта дава на Адам след избора му да се отвърне от Бог. Долавям, че в нейното съучастие Бог промисля изкуплението и помирението, но по лицето на Адонай виждам още, че ще трябва да се плати съответната цена. Това ме натъжава.

— Нейната поява не го избавя от отвръщането?

— Обещава да го направи — отговори певецът, без да се впуска в подробности.

— Какво ще стане с Адам?

— С обръщането си към нея той отстъпва от пропастта, но това е само временно. Тя е поканата на Адонай към него да прегърне слабостта и мекостта, да бъде цял и да не се срамува, да се откаже напълно от отвръщането си. Ала силата на това общение лице в лице никога няма да е достатъчна.

Лили поклати глава разбиращо.

— Иша. Той не я нарече Ева. Даде ѝ име така, както и на другите животни и птици, нали?

— Да! — Гласът на Хан-ел сега звучеше като вопъл. — Той все още не може да спре да се отдръпва от Бога и да клони към властта и господството. Името, което ѝ даде, означава „слаб и крехък“ — това е истината за собственото му същество, от което той се срамува. Затова ще се опита да се отдели от истината и ще избере за своя сила самотата, сякаш би могъл да е като Бог отделно от Бога.

Лили подаде неуверено ръка на ангела, без да е сигурна дали Хан-ел ще приеме утехата ѝ. Протягайки своята, певецът я хвана едновременно нежно и силно. Мощта и скръбта му се вляха в нея.

— Съжалявам — каза тя, имайки предвид Адам.

— Аз също. — И по някакъв начин Лили почувства, че Хан-ел имаше предвид и нея.

— Но тук — добави той — историята едва започва. Виж!

И времето отново се завъртя и ускори: Иша също бе откърмена на гърдите на Бога и направи първите си несигурни крачки към обятията на Адам. Момичето се разхождаше из гори и поля, загърната в Огън и Въздух, хванала за ръка Вечния човек. Скоро Лили забеляза първите белези на царственото държание на Ева. Едемското момиче израсна будно и разцъфтя в смеха и приключенията на общението. Със

съзряването се задълбочиха любовта и привързаността ѝ към Адам, както и неговата любов към нея — флиртуващите погледи, усмивките без повод. Радостта, която си носеха един на друг, нямаше предели.

Когато обаче разговорите с Адонай се изместиха от чудесата на Сътворението към създаването на потомство, Лили извърна поглед от срам, който не можеше да определи. Ала двамата не познаваха срама и предвкусваха удоволствието и красотата на този замисъл. Смееха се и се закачаха, знаейки, че в уреченото време любовният им съюз ще бъде прекрасно наложен.

Момичето стана жена, упорита и находчива, бързонога и силна. Понякога изучаваше градината сама, но когато танцуваше, това ставаше под музиката на безграничната Божия любов, която винаги я връщаше в отворените обятия на Адам.

Адам обаче започна да се отчуждава. Лили забеляза сянката, хвърлена от отдръпването му, преди Ева. Тя се появи постепенно — недовършено изречение, леко неуместна усмивка, отказана нежност. В сърцето на Лили се надигна страх.

— Не искам да виждам тази част — каза тя на Хан-ел.

— Разбирам, Лили. — Гласът на ангела бе нежен. — Значи искаш да се върнеш там, откъдето си дошла?

— Да!

Това и стана.

— Добре! — Лили се изправи, изненадвайки Йоан, който току-що бе седнал до нея. Рязкото ѝ движение стресна и нея самата, най-вече когато болката напомни за себе си. Тя изохка и затвори очи, опитвайки да изтласка усещането от съзнанието си. После бавно насочи вниманието си към Йоан. — Имам въпроси!

— Въпроси? — възкликна той. — Нямаше те по-малко от две минути.

— Само толкова? — Огънят от треската се върна на бузите ѝ. — Е, според Джералд две минути могат да бъдат два милиона години. Не разбирам защо присъствах на това!

— Хм... — Йоан се почеса по челото. — Не знам какво си видяла.

— Ти избра да бъдеш свидетел — обади се Саймън и Лили се извърна, за да го погледне. Забравила бе, че и той е в стаята. — Но не можеш да избереш какво да видиш.

— Аз не съм избирала да бъда свидетел. Очевидно не мога да избирам нищо. Кой решава какво да виждам?

— Божията мъдрост решава — каза Саймън.

— А кой решава кое да бъде записано?

Мъжете я погледнаха с недоумение.

— Не разбирам въпроса — каза Йоан. — Всичко се записва.

— О, Боже. — Тя въздъхна и се размърда, изпитвайки дискомфорт от ограниченията на тялото си, докато споменът за танца бе все още ярък. — Няма да разбереш, докато сам не видиш. Хайде, давайте да го запишем, за да си задам въпросите.

Те я закараха право в Стаята за записи, отбивайки се само да повикат Анита и Джералд.

Когато Лили докосна масата, прехвърлянето започна и всички проследиха преживяното от нея. След като процесът завърши, тя вдигна ръце и се обърна към четиримата. Джералд стоеше с ръце пред устата, Анита клатеше глава, а Йоан и Саймън изглеждаха не по-малко смаяни.

— Какво? — поиска да узнае момичето.

Пръв се обади Джералд:

— Изучавал съм текстовете в продължение на години, но така и не съм успявал да разбера дълбочината на случилото се. Не че сега разбирам — побърза да добави той. — Имам чувството, че преди съм гледал планината от Свещени писания от дъното на долина, а сега стоя на самия връх.

— Това, на което станяхме свидетели — каза Анита със сериозен тон, — е началото на Адамовото отвръщане.

— Не! Точно това ми е мисълта! — Лили бе объркана и вбесена. Една нова болка се плъзна по дължината на гръбнака ѝ и се стрелна към главата ѝ. — Даването на имена е *резултат* от отвръщането на Адам, а не началото му. Аз присъствах на първите етапи, но по някаква причина в записа липсва тази част — частта, в която Адам говори със змията, която му дава меч. И после какво? Вселената експлодира?

По израженията им Лили осъзна, че отново по невнимание се е разобличила, но в момента вълнението ѝ бе по-силно от притеснението

за себе си.

— Чакайте! — каза Йоан. Лили не го бе чувала да говори толкова високо, освен може би в случаите, когато имаше пристъпи. Споменът я накара да прехапе устна, за да не се усмихне. Стана ѝ приятно да чуе Йоан такъв гръмогласен!

Всички запазиха мълчание, докато той си събираше мислите.

— Лили, може би трябва да ни кажеш за този разговор между Адам и змията? И за мечата?

Тя им предаде историята възможно най-пълно, споменавайки за присъствието на Ева и тъгата на Адонай. Докато говореше, скръбта бе изместена от любопитство по всички лица, освен едно — Саймън изглеждаше възбуден и крачеше напред-назад.

Когато Лили млъкна, в продължение на няколко минути цареше тишина. После Джералд проговори:

— Моментът на отвръщането никога не е бил записван.

Той поклати глава.

Йоан стана и отиде до стената с пролуките, където се пазеха плочите за запис. Търсеше нещо.

— Лили, трябва да разбереш — каза Анита. — Всяко зло, което е преживяла Вселената, всяко предателство и загуба, всяка неправда, извършена в името на доброто или злото, всички страдания на света водят началото си от отвръщането на Адам. Преди това не е съществувало нищо, което да не е добро. Нищо. Напротив, всичко е било много добро.

— Хан-ел каза нещо подобно — опита да помогне Лили.

— Но аз не разбирам. Къде е сгрешил Адам? Все си мисля, че змията е виновна.

— Не — отвърна Анита. — Не змията е дала началото на мрака на отвръщането, а Адам.

— Не разбирам. — Лили започна да движи стола си напред-назад, което ѝ помагаше да мисли. — Защо всичко опира до отвръщането? Все пак Адам нито е излъгал, нито е убил някого.

— За съжаление, ще се стигне до това, и то много скоро — каза Йоан. Той свали от лавицата подобно на палка устройство. — Може би това ще помогне.

Той го изви близо до основата му и в същия момент от него рукна ослепителна светлина, мощна и концентрирана. Лили заслони

очи.

— Въпреки че е много силна, тази светлина няма да ти навреди — успокой я той. — Моля те, довери ми се. Би ли погледнала право в нея? После ще те попитам нещо.

Лили погледна. Отначало присви очи; после те се приспособиха и лъчът стана много успокояващ. Всъщност главоболието, което се бе разпростряло по тила ѝ, започна да отслабва.

— И така — продължи Йоан, — докато си с лице, обърнато право към светлината, колко тъмнина виждаш?

— Не виждам никаква тъмнина — отговори тя. — Абсолютно никаква.

— Именно. А сега друг въпрос. Как може да се появи тъмнина или сянка?

— Като нещо застане на пътя на светлината?

— Вярно е, но ако няма нищо и никой, който би могъл да застане на пътя ѝ?

Отне ѝ само секунда, за да прозре отговора.

— Ще трябва да се извърна. Това е единственият начин да се създаде сянка.

— Точно така — потвърди Йоан. — Бог е светлина и в Тях няма тъмнина. Никаква! И Бог, който е светлина, обгръща цялата сътворена Вселена. Като се е отвърнал от Бога, Адам е хвърлил сянка, своята собствена сянка. Адам господства и повлича змията и Творението в собствената си сянка.

Йоан изключи светлината.

Джералд пристъпи напред.

— Лили, надявам се, че и това ще помогне.

Той избърса ръце в ризата си, като да ги почисти, а после непохватно ги протегна, сякаш искаше да обхване с тях лицето ѝ.

— Може ли?

Първата ѝ реакция бе да се отдръпне, но тя се съгласи, за да не нарани чувствата му. Дланите му бяха гладки и топли.

— Когато двамата с теб сме ето така, директно лице в лице, кое е нещото, което никога не би ти хрумнало?

Отново ѝ бе нужен само миг, за да разбере.

— Не би ми хрумнало, че съм сама.

— Именно! — Джералд я пусна и отстъпи. — Адам е бил обгърнат изцяло от Божията любов, лице в лице в лице, както каза Анита. Накъдето и да погледнел, той е бил лице и лице с Любовта. И така, той се е обърнал към единственото невъобразимо място...

Лили довърши мисълта му:

— Той е затворил очи и се е отвърнал от общението лице и лице, обръщайки се навътре в себе си, и когато е направил това, той е повярвал, че е сам!

Йоан обобща за яснота.

— Когато си наистина лице в лице, знаеш, че не си сам.

Осъзнаването бе зашеметяващо.

— Тогава защо Адам не се е обърнал? Защо не се е върнал обратно?

Отговори Анита.

— Когато Адам е повярвал, че отвърщането му е добро, тъмнината е станала негова реалност. Контролът е заменил доверието, въображението е заело мястото на словото, властта — мястото на взаимността и любовта. Собствената му тъмнина предефинирала разбирането му за всичко, включително Бог. Той бързо забравил, че изобщо се е отвърнал. Той все така бил син Божи, венецът на Творението, упълномощен да господства, но сега той налагал това като автономна власт. За жалост, всички ние, като Адамови деца, продължаваме да живеем в сянката на смъртта, като всеки за себе си определя кое е добро и кое е зло.

— Всичко е заради отвърщането! — каза Джералд. — Без вяра в Божието слово и естество смъртта е нашият дял. Това е наследството, което продължаваме да увековечаваме, като отпускаме началства и власти в служба на зверовете на политиката и религията. Желанието за единство, което произлиза от Бога, ние заместваме с егоистична жажда за завоевание. Придаваме святост на парите, сякаш са кръвта на живота; превръщаме изкуството в пропаганда, а оръжията в инструменти, достойни за преклонение. За доброто на мнозинството сме готови да пожертваме един, отново и отново, и отново, целта оправдава средствата. Всичко се прави за добро, разбира се — такова, каквото всеки го разбира.

Думите на Джералд бяха посрещнати с тишина не само защото този изблик бе необичаен за него — наситени със страст, те носеха

важно послание, което изпълваше с респект всеки. Накрая Лили проговори.

— Но ние сме деца и на Ева, нали? Та нея още я е нямало, когато Адам се е отвърнал.

— Била е вътре в Адам, но все още не е била пробудена — отвърна Саймън. — Когато Бог в Своята милост я е извадил от Адам, това е имало за цел да го призове да се върне обратно. Да го призове да се възвърне към човешката си природа. Ако Адам можеше да бъде спрял!

Напрежението отново стегна тила на Лили. Тя опита да го облекчи с масажиране, но цялата ѝ ръка пулсираше от отровата, която се разнасяше по вените.

— Мисля, че трябва да си починеш — каза Джералд. — И аз имам нужда да полегна. Понякога тази печал е прекалено болезнена и съкрушителна.

— Сърцето на Бога сигурно е разбито — каза Лили, мислейки на глас. Останалите кимнаха.

— Знам какво е да видиш любимия човек да се отвръща — каза Саймън и напусна стаята.

Анита я утеши с майчинска целувка по главата. След малко Лили вече бе в леглото си и сълзите на печал като поток се лееха върху възглавницата ѝ. Струваше ѝ се, че бе присъствала на най-тъжния ден в историята и въпреки че плачеше за Адам и за Бога, дори за себе си, най-много рида за Ева.

14.

СЪХРАНЯВАНЕ НА ЗАГУБЕНОТО

Една ръка покри устата на Лили и я затисна с тежестта си да не мърда. Тя рязко отвори очи и размаха здравата си ръка, едва успявайки да диша през пръстите.

— Шшш! — заповяда някакъв глас и паниката я връхлетя, преди да го познае. Беше Саймън. Малко по малко Лили престана да се съпротивлява и той я пусна.

— Саймън — скара му се тихо тя. Сърцето ѝ все така препускаше. — Изплаши ме. Какво правиш тук?

— Трябва да говорим. — Очите му бяха изпълнени с отчаяна молба.

Лили кимна и сгъна леглото като стол.

— Какво става? — попита тя, все още задъхана от страха.

— Лилит, не можеш да им вярваш.

— На кого? На кого не мога да вярвам?

— На останалите — Йоан, Анита, Джералд. — Саймън вдигна ръце. — Не ме разбирай погрешно. Те искрено мислят, че са ти приятели и в някакъв смисъл наистина са, но те не осъзнават твоята значимост и за какво си тук.

— Кое е...

— Да промениш историята. Да предотвратиш бедата, в която всички сме попаднали.

— И кой е на моя страна в това? Само ти?

— Да, аз. И по един странен начин — змията също.

— Змията? — Твърдението бе толкова неочаквано, че Лили щеше да скочи на крака, ако можеше. — Това *нещо* ме ухапа. Как е възможно змията да бъде нещо друго освен мой враг?

— Тя е твой съюзник. Помисли. — Саймън доби съсредоточен вид. — Спомни си какво казаха другите. Отвърщането не е започнало от змията. Тя не е виновна за него. Заради Адам се е появила смъртта и

това трябва да получи изкупление. Единствено принасянето на живот в жертва ще надвие болестта на сянката — смъртта.

Саймън сякаш се канеше да се впусне в тирада, но после се възпря и пое дъх.

— Толкова съжалявам — извини се той. — Това означава много за мен.

— Змията ме ухапа! — каза Лили. — Боли ме и отровата се разпространява.

— Именно! Ухапването е имало за цел да ти даде сила. Не си ли осъзнала това?

Лили се изчерви.

— Ами обясни ми го.

— Не мисля, че като свидетел можеш да промениш нещо, но като Лилит ти си повече от свидетел. Ами ако смисълът на онзи мит е да разкрие възможност за промяна на историята? Ти вече си била в историята по начин, който не е записан, нали?

— Да. Като когато видях разговора на Адам със змията.

— Да! — Лицето му светна от вълнение. — Кажи ми, мечът, който змията даде на Адам, имаше ли име — Махайра?

— Да! — възкликна тя. — Как позна?

— Слава на Бога! — извика Саймън, доколкото можеше тихо и сдържано. — Знаех си. Всичко започва да добива смисъл.

Лили недоумяваше.

— Радвам се, че някой вижда смисъл.

— Махайра не е просто меч — той е жертвен меч, който през вековете се е използвал да се принасят животни в жертва на Бога и за изкупление на Адамовото отвръщане. Достойната жертва е угодна Богу. Какво направи с него Адам?

— Не знам. — Лили се опита да си спомни. — Май го взе и се върна в Едем.

— Добре! — Саймън извърна поглед и за момент се умисли. — Ти не предотврати отвръщането на Адам, но това не означава, че не можеш да промениш историята.

Забележката му й прозвуча като обвинение — потвърждение на некомпетентността й.

— Как се очаква да направя това?

— Мисля, че жилото на змията ти дава способността за действително присъствие във виденията ти, прави те по-реална, отколкото като свидетел. Мисля, че за да промениш нещата, трябва да бъдеш „реална“. Все още не ми е ясно точно как.

— Това не помага. — Лили въздъхна.

— Има нещо, което можем да направим. Огледалото е ключът. Онова, което то ти разкри, има съществено значение. То изявява истинската ти същност и ти трябва да го приемеш.

— Не! Саймън, не мога. — Ред бе на Лили да умолява. — Ако видиш онова, което видях аз, няма да искаш дори да си в една стая с мен. Аз съм ужасен, противен, зъл човек, безполезен и порочен.

— Но нима не виждаш? Именно затова си избрана да бъдеш тук. Лилит, колебаей се да го кажа, но Бог има нужда от най-лошото, за да постигне най-доброто.

Саймън едва ли можеше да каже нещо по-нараняващо, но въпреки че ѝ се прииска да го удари с всичка сила, Лили почувства как остава без дъх. Колкото и ужасни да бяха думите му, те резонираха в нея — знаеше, че Саймън ѝ казва нещо вярно. Звучеше смислено и по един изопачен начин събуди в нея усещане за цел.

Саймън посегна и я докосна по рамото. Лили не се отдръпна. Без да вдига поглед, тя попита:

— Какво да правя?

— Приеми истината за своята същност и съдба! Трябва да те заведем при нещата ти в склада. Убеден съм, че когато ги видиш, ще проумееш неща, които досега са ти пречели да приемеш критично важната си роля във всичко това.

— Но как? Те са далече... Чакай, ти мислиш да използваме Стаята на картите?

— Точно така. Можем да стигнем до склада и да се върнем за десет минути. Нали така каза Йоан? Не си ли любопитна да видиш какво има там?

— Любопитна съм, но не съм сигурна дали искам да знам.

— Трябва да знаеш. Доверието налага да се рискува. Трябва да знаеш коя е истинската ти същност, за да бъдеш в мир със себе си и да изпълниш Божието предназначение.

— Не мисля, че някога бих могла да се помиря с нещата, които съм виждала в проблясъците си и огледалата. — Лили се бореше с

идеята да си спомни онова, което умът ѝ се бе опитал да забрави. Тази неизвестност я ужасяваше.

— Какво има да губиш, Лили? Няма какво да губиш.

Прав бе. Нямаше какво да губи, така си беше. Взаимоотношенията ѝ с Йоан, Анита, Джералд, Лети и дори Саймън бяха илюзорни. В най-добрия случай те харесваха човек, който не съществуваше.

Лили кимна и Саймън тихо я поведе по коридора към Подземието. Мястото изглеждаше пусто; останалите сигурно още спяха. Скоро спряха пред картата на Убежището. Лесно намериха своето местоположение и това на целта. Саймън ѝ подаде триъгълник и посочи към друг такъв на картата.

— Просто докосни с ъгъла на своя триъгълник ето това място. Аз ще те последвам. Направи го, когато си готова.

Лили не се замисли. Заля я вълна от светлина и мъгла и за момент пред очите ѝ всичко бе вихър от сиви облаци. Когато те се разсеяха, Лили се оказа седнала на стола си в каменен коридор.

Миг по-късно до нея се появи Саймън.

— Това беше невероятно! Чакай само да се ориентирам.

Той я инструктира да постави триъгълника в приемника на стената до нея. Това щеше да я изпрати обратно след десет минути. Саймън отиде да намери друга пролука и след минута се върна.

— Слава Богу, имаше една наблизко. А сега да намерим вещите ти. Номер?

— Едно-единайсет-петнайсет. Денят, в който Йоан ме откри, и възрастта ми.

Отне им почти пет минути да намерят помещението. Огромната скоба за заключване ѝ напомняше за задната част на движещ се камион. Тази вместо нагоре, се плъзгаше настрани. На табелката на стената от едната страна бе издълбано числото 11115 и бледото очертание на длан.

Тя погледна Саймън, който кимна в посока на отпечатъка.

— Аз не мога да я отворя — каза той.

Лили колебливо вдигна лявата си ръка и я притисна към стената. Едва-едва се дочу задвижването на някакъв отключващ механизъм. После той спри. Саймън посочи дръжката, сякаш не му се искаше да я докосва.

— Не мога да направя това — каза, заеквайки, Лили. — Страх ме е.

— Ако ти не го направиш, никой друг не може. — Саймън бе непоколебим. — Ако избереш да не откриеш коя си, всички ще останем затънали в бъркотията, която Адам е предизвикал... И вероятно ще сме изгубени завинаги.

Лили облегна глава на металната врата и изстена. Сякаш непоносима тежест бе затиснала раменете ѝ.

— Защо всичко зависи от мен?

Саймън не отговори.

Колкото по-дълго чакаше, толкова повече се разкъсваше вътрешно, затова, макар да не ѝ се искаше, с две ръце тя натисна странично ръчката за заключване. Отвори се лесно и едновременно с това помещението се освети.

Спомените, които нахлуха, бяха предизвикани не от онова, което видя, а от миризмите. На наслояван с години никотин, завинаги вплетен в тъканта на изтърган килим, съчетан с острата смесица от застояла, мухлясала храна, евтин парфюм и гниещ боклук. Това бяха противните, натрапчиви зловония на детството ѝ, когато тя пълзеше и търсеше остатъци от храна в сметта на живота си. На заден фон се чу музика — първите ѝ танци под звуците на песните на Кърт Кобейн и Мърл Хагарт и непрекъснато повтаряната „Слънцето на раменете ми“ на Джон Денвър.

Спомените я затиснаха като тежко покривало, а после я удариха като юмрук. Всичко заприижда и единственото, което Лили можеше да направи, бе да крещи и да повръща, пак да крещи, още и още. После настана пълен мрак.

Когато се съвзе, Лили все още бе ужасена. Тя риташе и се люлееше, но сега бе в нечий силни обятия. Анита и Йоан ѝ се бяха притекли на помощ, докато Джералд наблюдаваше от ъгъла на спалнята ѝ с ясно изписана на лицето си угрижена безпомощност.

Постепенно Лили се успокои. Блъскането на сърцето и хриповете ѝ утихнаха под утешителното повторение на „всичко е наред“ и „ние сме тук“. От някакъв непреодолим вкус на възкисел оцет и изприщваща миризма на белина ѝ се догади и тя повърна два пъти.

— Да ѝ дадем топъл чай — разпореди се Анита и Джералд бързо излезе от стаята. — С мляко и мед — извика тя след него, преди

отново да се обърне към Лили.

— Не бързай, мила, съвземи се. — Гласът на Анита. — Ние сме до теб и няма да те оставим. В безопасност си.

Лили заплака.

— Анита, аз помня. — Гласът ѝ се давеше, стържещ и пресипнал. — О, Анита, помня всичко. Не исках...

— Тихо, дете. — Анита я залюля в прегръдките си. Липи чуваше как Йоан тихо се моли, но в този момент тя искаше само едно — да изчезне завинаги в ръцете на тази жена. — Никой няма да иска от теб да говориш за нещо, за което не искаш или не можеш да говориш. Всичко ще е наред. Вдишай и издишай.

Джералд скоро донесе чая, а после застана до Йоан. Лили продължаваше да потръпва и да стене всеки път, когато я заливаше вълна на осъзнаване. Изтощение завладя тялото ѝ.

Анита изчака вълнението да изчерпа силите си и едва тогава ѝ подаде топла кърпа, за да си почисти лицето от сълзите и сополите. Лили отпи от чая и той се разнесе из тялото ѝ, сладък, топъл и утешителен. Само поразената от отровата ръка остана студена и болезнена.

— Кошмарът ти предизвика доста голяма суматоха. Бедният Джералд се оказа на пода, а после тръгна право към тоалетната. Доста се пообърка и ако не бяхме толкова разтревожени заради виковете ти, ситуацията щеше да е комична. За радост, нямаше наранявания.

Лили едва имаше сили да се усмихне, но го направи.

— Отначало бях сигурен, че си в Подземието — каза Джералд, — но се оказа, че си тук, в стаята си. Звукът се движи по странен начин из това място. Саймън трябва да е в Кабинета — само там е звукоизолирано.

Как ѝ се искаше в този момент да може да се скрие като Саймън. Онова, което се бе съгласила да направи, бе глупаво. Къде ѝ бе умът? Изобщо не бе помислила — това бе проблемът. И ако Йоан някога разбере, тя щеше да умре от срам.

— Мога ли да се откажа? — прошепна Лили. — Искам всичко това да спре.

Анита потупа ръката ѝ.

— Знам. Мисля, че си пораснала прекалено рано, и това ме изпълва с гняв. — Лили виждаше яростта, скрита зад съсредоточеното

й изражение. Усещането бе приятно: някой да се гневи заради нея, нищо че не го заслужаваше.

— Благодаря! Задето се грижите за мен.

— Разбира се, мила — каза Анита. — Винаги! А сега спи спокойно. Един от нас ще остане при теб.

Лили не понечи да възрази — пък и нямаше сили за това. От чая й се доспа. Когато сложи глава на възглавницата и затвори очи, тя отправи безмълвен зов, който можеше да е молитва: „Мили Боже, точно сега не искам да се занимавам с нищо. Може ли просто да поспя?“.

В малката стая на Лили будното жълто на изкуствената дневна светлина бе заменено от успокояващото синьо на нощните лампи.

— Колко време съм спала? — Тя се пресегна и докосна ръката на Анита.

— Почти четири часа. — Анита се усмихна нежно. — Как се чувстваш?

— Не знам. В момента не чувствам нищо. Как се събуждаш от сън, който е реален? Но виж! Сигурна съм, че съм будна. — Лили се опипа по лявата ръка, докато я заболя почти толкова, колкото я болеше отровената й ръка.

— Само проверяваш? — попита Анита, повдигайки вежда.

— Да. В момента всичко е под въпрос, всичко. — Лили замълча, а после попита: — Анита, какво имаше предвид, когато каза, че съм пораснала прекалено рано?

Тя се замисли, преди да отговори.

— Всички ние сме деца, независимо от възрастта. И въпреки че Бог ни е създал да израстваме на ръст и мъдрост, според Техния замисъл би трябвало по дух да си останем деца. За съжаление, злото принуждава много от нас да загърбят детското в себе си и да пораснат прекалено рано.

— Какво знаеш за живота ми?

— Достатъчно, за да разбера, че си дълбоко наранена и че претърсваш отломките. — В гласа й отново се прокрадна гняв, сърцето й скърбеше за Лили. — Това не е оценката на учен, а наблюдението на приятел, който те обича.

Двете се хванаха за ръце и останаха така известно време.

— Майка ми ме продаде, Анита. Майка ми! Продаде ме на приятеля си, а после ме продаде на други мъже. — Докато говореше, по лицето ѝ затекоха сълзи. Анита също заплака. — Как може една майка да направи това? Продаде ме за наркотици. Когато беше надрусана, ме наричаше Крис, защото това беше нейната дрога — кристал мет. Мъжете ме наричаха просто Принцеса.

Анита стисна ръката ѝ и я остави да говори. Не беше моментът който и да е друг да взема думата.

— Знаеш ли кое е най-лошото на изнасилването? Не е болката, а онова, което ти остава след него. Майка ми ме водеше до църквата в квартала и ме оставяше там. Може би аз бях нейният опит да се изповяда, а може би искаше Бог да ме поправи достатъчно, за да може отново да ме прекърши. Помня как седях в час заедно с други деца на моята възраст, мисля, че бях на пет или шест, и си мислех: *Какво им има на тези деца? Как могат да се смеят, докато аз седя до тях? Не знаят ли, че могат да се заразят от мен?* Те се присмиваха на моите „свещени“ чорапи, същите „свещени“ чорапи, които мъжете сваляха от мен, преди... преди... нали се сещаш...

Двете въздъхнаха тежко като една.

— Някой го нарече изнасилване на душата. Мисля, че е точно така. Нямах си никого и нищо, защото именно това заслужавах. Ти си виновна, ако си толкова сладка и хубава, че да те изберат. Ако изберат някого другого, ти си виновна, че не си достатъчно хубава.

Бяха много пъти, но други мъже ме намираха. Те ме продаваха и продаваха, оперираха ме, за да мислят клиентите, че съм девствена, а после ме оперираха и ми взеха единственото, което ми беше останало. Анита, знам защо не съм била в цикъл. Защото не мога. Не мога да имам дете. Разбираш ли, идването ми не беше резултат от трагедия. Аз съм трагедията!

Анита се надвеси над Лили и като повдигна раменете ѝ от леглото, я обгърна със силни ръце, бранейки я с щита на любовта и споделената мъка.

— Анита, не мога да имам дете, никога — хлипаше тя. — Винаги си мислех, че независимо колко сериозно оплескам нещата, един ден ще направя нещо както трябва и ще си имам бебе, което ще обичам и което ще ме обича и ще ме нарича „мама“, а сега не мога, не мога...

Жената прегръщаше и люлееше момичето. Предала се на скръбта си, Лили не забеляза сълзите, които се стичаха по лицето на учения, докато не навлажниха косата ѝ.

Когато емоциите стихнаха и двете жени отново изтриха лицата си, те се прегърнаха силно и дълго останаха така. Сега на Лили ѝ бе неудобно, че бе изляла мъката си пред друг. Но нямаше как да си я вземе назад.

— Може ли да споделя нещо лично и ценно за мен, Лили? — попита Анита.

— Разбира се.

— С Джералд имахме дете, момиченце, което след нормална бременност се роди мъртво. Това бе най-тежкият ден в живота ми. Името ѝ бе Надя, тоест Надежда. Кръстихме я, преди да се появи на бял свят. Имаше най-изящните ръчички и краченца, свършени, напълно оформени. Вярно е, че ушите ѝ бяха като на Джералд и това щеше да се окаже предизвикателство, което, сигурна съм, тя щеше да преодолее. Но откакто Надя премина под Божиите грижи, не съм успявала да зачена син или дъщеря, и то не защото не сме опитвали. Изглежда, механизмът е функционирал нормално, но изборът на момента се е оказал неподходящ. А сега всичко е загубено завинаги.

Анита замълча и този път Лили хвана ръката ѝ.

— Мило момиче, моята история не е като твоята — каза жената. — На мен нищо не ми бе откраднато, както са откраднали от теб. На мен обаче ми беше отнето постепенно. Двете с теб споделяме обща загуба. Има скръб, която познава само жената, която не може да роди дете. Да избереш да не родиш, е едно, но да ти бъде отнето това чудо — тази рана е толкова дълбока, че дори не може да кърви.

— Толкова съжалявам, Анита. Ще запазя чайната ти — прошепна Лили.

— Аз нямам тайни, Лили — отвърна също шепнешком Анита. — Истинските приятели нямат тайни, само изненади от едно друго време.

Лили се усмихна слабо.

— Виж ти, няма и помен от обективност.

— Безпристрастието е мит, в много случаи прикрива малодушие. Много по-трудно и рисковано е да бъдеш истински и непосредствен и несравнимо по-удовлетворяващо. Лечителите лекуват себе си, докато лекуват другите.

Анита стана и подаде ръка на Лили.

— Лили, вярно е, че отвръщането на Адам от Бог смаза жените, но за мъжете то е не по-малко катастрофално. И все пак някои от тях са намерили начин да излязат от сянката на Адам. Вярваш или не, на този свят има много мъже, които са съвсем различни от онези, които си срещнала. Какво ще кажеш да отидем да открием няколко добри мъже — може би те са приготвили нещо за ядене? Всички тези емоции ме карат да огладнявам.

Лили се засмя и донякъде се почувства облекчена.

— Ти върви, Анита. Имам нужда да си поема дъх, но ще дойда след минута-две. Става ли?

— Разбира се, мила. — Анита се усмихна и отново я прегърна. — Благодаря ти, че ме разведе из свещената си земя.

— Благодаря ти, че не ме остави сама. — За момент Лили се вкопчи в ръката на жената. — Анита, ти каза нещо, което ми напомни за някого, един мъж. Спомних си лицето му преди няколко дни, но до днес нищо друго. Когато натовариха мен и останалите в контейнера, който бе изхвърлен тук на брега, той се опита да ни спаси. Ние вече бяхме използвани, нали разбираш — болни, отхвърлени. „Негодни за вътрешния пазар“, беше казал някой. Дъщерята на този човек беше изчезнала и той мислеше, че са я взели в нашата група, затова се присъедини към трафикантите, за да се опита да я намери. Тя не беше там, но ми се струва, че аз му напомнях за нея. Той бе човекът, който ме сложи в онова отделение, но стана толкова бързо, че не успях да се наместя както трябва. Когато онези мъже нахлуха, мисля, че застреляха първо него. Чух стрелба, докато губех съзнание — това е последното, което помня. Името му беше Абдул Баит. Някой трябва да знае.

Анита я потупа по ръката.

— Когато се върнем на повърхността, ще се погрижа името и постъпката му да бъдат подобаващо почетени. Един ден ще можеш сама да му благодариш. Това е една от причините да храним надежда.

Когато Анита си тръгна, Лили извади дневника си.

Приключих с тайните. Имах много тежък ден.
Открих или по-скоро най-после си спомних, че... Страх ме

е дори да го напиша, защото това ще го направи още по-реално. Кастрираха ме, сякаш съм куче, направиха ме безплодна и дори не знам кой го направи.

Анита ми каза, че и тя не може да има деца. Предполагам, затова все пак пиша. ТОЛКОВА МИ Е ТЪЖНО за нея и за себе си и не мога да спра да плача. Гневя се, но през повечето време не чувствам нищо, сякаш съм изтръпнала. Искам да се порежа, защото не чувствам нищо. Не го правя, но искам да чувствам и когато съм изтръпнала, ме хваща страх, че повече никога няма да чувствам. Все пак си усещам ръката, където ме ухапа змията. Наистина боли.

Може би трябва ледът под краката ми да се пропука, за да мога просто да пропадна и да изчезна. О, Боже, дори ако съм напълно полудяла, ще дойдеш ли да ме намериш? Мисля, че наистина искам да бъда намерена, от Теб, не просто от другите.

Отидох на мястото, където Йоан е прибрал вещите ми, и тогава всички спомени се върнаха. Може би не всички, но много, прекалено много наведнъж. После си излях душата пред Анита.

Но сега ми се струва, че знам какво трябва да направя. За първи път като че ми е ясно. Саймън е прав, мога да променя света. Но не мога да го направя като Лили. Лили беше малко момиче, което умря много отдавна, слабо, прекършено и безпомощно същество, което заслужава да бъде оставено на мира. Време е да си създам нова истина, да си дам ново име и нова съдба. Избирам Лилит, защото Саймън вярва в нея. Това е истината за моята същност — съм Лилит.

15. ЛИЛИТ

В мига, в който взе това решение, всичко, включително вълнението, което бушуваше в душата ѝ, се уталожи. Тя отиде във всекидневната, където Йоан стоеше облегнат на стената, загледан в хипнотизиращите движения на океана, които караха морските растения да танцуват непрестанно с приливите и теченията. Храната чакаше на масата.

Спирайки стола си до него, тя наруши тишината:

— За какво мислиш?

— Хм? — Той не се обърна към нея. Набраздените черти на лицето му отразяваха някакъв вътрешен разговор. — За толкова млад човек си преживяла прекалено големи загуби — каза той. — Вероятно никога няма да разбере защо човешката душа изпитва такава неутолима нужда да помни и да се връща отново и отново към своите трагедии.

— Анита ти е казала?

Той вдигна ръка да я спре и бавно я свали, когато Лили притихна.

— Колкото до мен — продължи Йоан с глас, натежал от тъга, — има дни, в които чувствам, че е мое задължение да прибавям към бремето на грижите ти, да човъркам раните ти. Сърцето ме боли заради това. Мразя да го правя и колкото повече се привързвам към теб, толкова повече мразя да го правя.

Лили протегна нагоре ръка и докосна неговата — жест, който никога досега не бе направила.

— Значи съм ти скъпа?

— Да. — Йоан го заяви простичко, без емоции, все така загледан в носещите се водорасли. — За мен това е абсолютно неочаквано. Очевидно взаимоотношенията имат собствен живот и не зачитат история, планове или потребности. Дразнещо е. Но също така е и дар, дори радост. Главоблъсканица, както казват някои.

Той пое дълбоко дъх и бавно издиша. Въздишаше душата му.

— Да, ти си ми скъпа и това замъглява здравия ми разум. — Той навлажни устни, сякаш да им попречи да изрекат още признания.

— Тогава спри — каза Лили донякъде саркастично. — Не съм свикнала на някого да му пука за мен. Чувството е странно. И както сам каза, това усложнява всичко.

— Де да беше така лесно. Опитах се да престана, да убедя себе си, че ти си просто мисия, която трябва да изпълня. Но не се получава.

Тя се засмя с лекота, която я изненада.

— Не мога да повярвам. Опитал си да ме харесваш по-малко?

Той я погледна бегло и едва-едва се усмихна.

— Струваше ми се, че този път е по-безопасен.

— Повярвай ми — засмя се тя, — пътищата рядко са такива, каквито изглеждат, и не са предсказуеми. Може би *безопасността* зависи от хората, с които дружиш, а не от пътя, по който поемаш?

Йоан отново я погледна бегло, изненадан.

— Ето мъдрост, която не се добива лесно — призна той. — Благодаря ти за това. Би било добре всички да го запомним.

Несигурна как да отвърне, Лили каза язвително:

— Е, ако ще помогне, на мен не ми пука особено за теб. Ти си странна личност, но колкото те харесвам, толкова и не те харесвам. — Това не бе истина и тя подозираше, че той го знае.

— Хмм. — Той погледна нагоре и след малко отново към нея. — Това изобщо не помогна. С абсолютно нищо не промени чувствата ми към теб.

Тя отдръпна ръка, връхлетяна от внезапен страх.

— Нали не се опитваш да ми кажеш, че си влюбен в мен?

— За бога, не! — отвърна той. — Влюбен? Имаш предвид романтичното привличане, от което коленете ти се огъват и ставаш едно безполезно човешко същество? Такава любов ли? Не, нищо подобно.

— Добре! — Тя въздъхна. — Това би ме побъркало! Не че човек не би могъл да се влюби в теб, но не и между теб и мен. Ти си стар... доста стар, поне на четиридесет-петдесет, нали? — Тя направи гримаса, за да му покаже отвращението си.

— Ох. — Йоан се засмя. — Радвам се, че изяснихме положението. И си права. Аз съм поне на четиридесет-петдесет, а ти си само дете — подразни я той.

— Не съм дете! — заяви твърдо тя. — Аз съм здрава и силна млада жена.

— И упорита. — Той се усмихна отново, но когато извърна поглед през прозореца, усмивката му изчезна.

— Защо си толкова тъжен, Йоане?

— Защото вече знаех. Знаех какво са сторили на тялото ти, но не знаех как да ти кажа. Отнели са ти способността да имаш дете много преди трагедията, която те доведе тук, и въпреки всичките ни умения не успяхме да я възстановим. Много, много съжалявам.

— Аз също — каза тя. — В момента просто съм претръпнала. Може би така е по-добре.

— Може би — съгласи се Йоан. — Скръбта е нещо странно. Също като радостта тя ни заварва неподготвени и връхлита неочаквано. Част от ритъма на този живот, част от това да си човек.

— Всички ли са прекършени, Йоане? Всеки човек ли скърби?

— Трудно е да бъдеш на този свят дълго време, без да преживееш някаква загуба. Това е нещото, което повечето от нас споделят. Също като душата ти Космосът е разбит на парченца. И все пак слушай. — Йоан се обърна към нея и клекна до стола ѝ. — Лили, ако вземеш участие в собственото си изцеление, ще помогнеш да се открият възможности за възстановяване на цялото Творение.

— Аз? Моето изцеление? Нима всичко зависи от мен?

Йоан като че ли се изненада. Той коленичи до нея.

— Всичко зависи от всеки един от нас, защото всеки един е важен. Ние всички сме създадени в Адонай. В Него всички сме свързани помежду си, независимо дали осъзнаваме това.

Чу се как някой прочиства гърло и Лили видя Саймън, застанал близо до входа. Тя се запита от колко ли време бе там и каква част от разговора бе чул. Йоан стана и кимна за поздрав.

— Извинете — каза Саймън. — Дойдох да видя как си. Както разбирам, по-рано е имало вълнения, които съм пропуснал.

— Чувствам се по-добре, благодаря! — отвърна Лили. И това бе вярно. Въпреки че все още усещаше треската и инфекцията, силата им отслабваше.

Лили очакваше, че новината ще зарадва Саймън, но той изглеждаше смутен. Тя се обърна отново към Йоан, който все още бе потънал в собствените си мисли.

— Йоане? Мисля, че съм готова да се заловя за работа, да присъствам на онова, заради което съм тук.

Той пое дълбоко дъх и ѝ се усмихна. Лили ненавиждаше да мами такава доброта. Остатъкът от истинската ѝ същност — лъжецът манипулатор, караше стомаха ѝ да се свива. Тя с нищо не показва какво изживяваше.

— Не мисля, че идеята е добра, Лили — каза Йоан. — Наистина изглеждаш малко по-добре, но си изтощена. Мисля, че Вселената може да ти отпусне един ден почивка. Ако пък експлодира, така да бъде. Загрижен съм повече за теб, отколкото за съдбата на света.

Напълно заблуден! Това бе първата ѝ мисъл. Думите му отскочиха от нея като камъче от месингов щит. *Ако действително ме познаваше, би се отказал от мен на мига.*

Какво друго можеше да направи, освен да се съгласи, да се престори, че се подчинява на указанията му?

— Ти ще ядеш ли? — попита тя.

— Днес не — отговори той. — По-късно може да пийна малко топла вода. Ти обаче трябва да се нахраниш. После си почини. Имам усещане за утрешния ден, от което не мога да се отърся, някакво лошо предчувствие. Опитвам се да добия яснота, но може би и това ще трябва да почака. Анита и Джералд вече се нахраниха в стаята си.

Йоан се наведе и прегърна Лили по-продължително от обикновено, едва ли не сякаш да се сбогува. Целуна я по челото и пое към стаята си.

Макар да нямаше нужда, Саймън придвижи стола ѝ до масата.

— Йоан е наивен и сантиментален, ако не и по-лошо — заяви той, когато Йоан не можеше да го чуе. — Никой не обича така, ако няма причина. Лилит, нали не се хващаш на тези номера?

— Не, разбира се — отговори тя.

— Лошо ми става — продължи Саймън — от това как всички те използват, всеки за своята цел. Най-зле е Йоан.

— Как можеш да кажеш това? Той се отказа от всичко заради мен — от дома си, от сигурността си, вероятно и от парите си...

— От нищо не се е отказал. Това Убежище е неговото малко царство, а ти си пионката, която ще укрепи неговата мощ. Дори не можеш да си представиш властта, с която ще се сдобие, след като притежава записите от Сътворението. Успехът на всички тях е сигурен,

не виждаш ли? Ще могат да оказват влияние върху целия свят и да създават митове, каквито им изнася. Лилит, те целят да те използват. Не можеш да им позволиш това.

Лили бе изненадана.

— Наистина ли мислиш, че той ме използва за собствена изгода?

— Нима не е очевидно? — Саймън седна до нея и започна да избира от кои храни да слага в чинията ѝ. — Не си ли забелязала колко тихо разговаря с другите? А когато аз се приближа, спират да говорят. Кроят нещо и ти гарантирам, че то не е за твое добро.

Лили бодеше храната, останала без апетит. Вътрешният смут се бе завърнал.

— А какви са твоите планове? Ти защо си тук? Ти мислиш ли за доброто ми, Саймън?

Мъжът спря и я погледна, оставяйки ножа и вилицата на масата, преди да отговори.

— Не, Лилит, не мисля за доброто ти. Поне го признавам, а не като другите, които лъжат безсрамно.

Саймън улови ръката ѝ. Кожата му бе неочаквано студена и лепкава, но треската правеше допира приятен.

— Аз наистина ти желая доброто, но признавам, че се интересувам от теб по собствени причини.

— Какви са те?

— Лилит, ако ти действително си свидетелят, който може да промени историята, възможно е да успееш да ми върнеш съпругата.

— Но, Саймън, нима не каза, че е мъртва?

— За мен не е. Казах, че е на по-добро място. Тя е с мен във всеки миг от деня ми и в сънищата ми. Идва при мен, а аз не мога да я прегърна, не мога дори да я докосна. Тя е всичко за мен и допреди да те срещна, бях изгубил всякаква надежда. Ти, Лилит, ми даде куража да живея и да се надявам. Заедно с теб ще променим света.

Лили бе смаяна. Истинска любов или лудост бе привързаността на Саймън към съпругата му? Не успяваше да определи. Но ѝ харесваше романтиката, мисълта, че един ден някой би могъл да обича нея така, както Саймън обичаше жена си.

— Как? — попита тя безпомощно. — Не успях да спра Адам. Той се отвърна от Бог още преди да разбере какво става.

— Така е — каза Саймън. — Но все още можеш да спреш нея.

— Нея? Кой? Имаш предвид Ева? От какво да я спра?

Саймън стана и закрачи напред-назад, като ту сключваше ръце, ту ги разделяше.

— Казах твърде много. Нужно е тя да избере сама, за да има ефект, но ако кажа твърде много, това може да я принуди и тогава нищо няма да се промени. — Той дори не говореше на Лили, а скачаше от мисъл на мисъл, сякаш пресмяташе числа. — Но може би, ако кажа достатъчно, без да прекалявам, останалото ще си дойде на мястото. Точно така! — Саймън се втурна към нея и се строполи на стола си. — Трябва да се върнеш тази вечер! — заяви той и сложи длан върху ръката ѝ. Лили трепна и се отдръпна назад, сякаш търсейки защита. Странното му поведение я бе заварило неподготвена и тя се страхуваше.

— Къде да се върна?

— В градината. Тази вечер трябва да присъстваш.

— Но...

— Всички са в стаите си. Можем да го направим!

— Какво да направим? Не си ми казал...

— Чакай, има нещо друго, което трябва да направиш преди това.

— Какво? — едва намери сили да попита тя.

— Трябва отново да погледнеш в огледалото. Това е единственият начин.

— Не мога, Саймън, моля те, не ме карай да правя това.

— Лилит. — Той коленичи пред стола ѝ и събра длани на коленете ѝ. — Не виждаш ли? Няма друг начин. Огледалото не само ще утвърди истината за това коя си и защо си тук, но и ще придаде реалност на присъствието ти в градината. Ще ти даде възможност да участваш, да *направиш* нещо! Именно огледалото ти дава силата да промениш нещата, да промениш историята. Трябва да му се довериш и да приемеш онова, което то ще ти покаже. Моли те!

По един безумен начин Саймън бе прав. Присъствието ѝ в Едем бе станало по-осезаемо, откакто я прободе огледалото.

Чакай! Кой бе предизвикал това — огледалото или змийското ухапване? Кое ѝ бе дало тази способност? Лили не можеше да си спомни точните думи на Саймън. Въпреки всичко, изглежда, огледалото и змията бяха свързани, така че това вероятно нямаше

значение. Важното бе, че тя бе взела решението да поеме контрол над съдбата си като Лилит и Саймън ѝ предоставяше начин да го направи.

— Добре, огледалото е в скрина в стаята ми. Но аз не бъркам там.

— Аз ще ти го донеса.

Докато той буташе стола ѝ към стаята, на Лили ѝ хрумна още един въпрос.

— Саймън, ти ли взе пръстена и ключа?

— Не! Те не ми трябва. Дори не съм ги виждал. — Звучеше убедително и Лили му повярва.

Саймън бързо намери огледалото, все така скрито в калъфчето, и ѝ го подаде.

— Колко пъти си докосвала камъка? — попита той.

— Два — отговори тя. — Те бяха достатъчни.

— Довечера трябва да го докоснеш още три пъти — не четири, но не и по-малко от три.

— Три пъти! — възкликна тя и Саймън сложи ръка на устата ѝ, за да я накара да говори по-тихо. — Три пъти? — прошепна тя. — Това нещо доста боли.

— Всичко, което си заслужава да се направи, ще бъде болезнено — заяви той.

— Страхотно! — измърмори тя. — Ако това е вярно, значи целият ми живот си е заслужавал.

— Три пъти. Четири са прекалено много.

— Саймън, откъде знаеш тия неща? Откъде знаеш, че трябва да погледна в огледалото, за да променя историята? Откъде изобщо знаеш, че четири докосвания са прекалено много?

Той помълча.

— Съпругата ми Карин го докосна шест пъти.

Лили пусна огледалото в скута си.

— Това нещо е убило съпругата ти? И ти искаш аз да го докосна? Да не си полудял?

— Не, не, ти не разбираш. Огледалото не я уби, но бе при нея, когато я видях за последен път. Когато я намерихме, бе останало само тялото ѝ — в него нямаше никого. Истинската Карин бе изчезнала и така и не се върна. Бе натиснала камъка шест пъти.

— И ти очакваш от мен...

— Случилото се с Карин няма нищо общо с теб. Аз я предупредих. Предупредих я, че огледалото не е за нея. Тя не бе свидетел. Това огледало е за *теб*! Но сега жертвата на Карин означава нещо. Благодарение на нея сега имам отговори. За теб. Ти си свидетелят, който може да промени нещата.

Лили бавно извади огледалото от калъфчето и го погледна. Както и преди, по него се вихреше сива облачна маса, без да оформя някакъв образ.

— Ти каза, че Карин е отишла на по-хубаво място.

— Не знам точно къде е това. Когато я виждам в сънищата си, тя не ме познава, но изглежда щастлива.

Лили постави палец над червения камък.

— Чакай! — извика Саймън. Тя отдръпна палец с облекчение. — Запомни, три пъти, не четири. Но ако разбирам как действа това, три ще са достатъчни да ти дадат право да останеш там, където избереш.

— И ако избира Едем?

— Тогава ще останеш, докогато пожелаеш, и няма да се върнеш. Така ще станеш част от историята и ще промениш света.

Самият мащаб на казаното я замая. Лили не искаше тази власт. Но Лилит я искаше.

Проговори Лили:

— Не трябва ли да кажем на Йоан и останалите?

— Не можем. Те никога не биха ти позволили да поемеш този риск. Тяхната цел е да получат от теб онова, което им трябва.

— А ти, Саймън, кажи ми отново — твоята цел каква е?

— Да ти служи и ако е възможно, да намеря Карин.

Без повече да се замисли, Лилит натисна палец върху камъка. Болката прониза ръката ѝ чак до рамото, все едно бе сграбчила жив въглен. Камъкът погълна кръвта ѝ и стъклената повърхност започна да се променя. Тя натисна палец втори път и болката се простря още по-надалече, надолу по другата ръка и към краката. Лили ахна, но успя да се овладее. Когато за трети път натисна камъка, болката бе толкова силна, че сякаш я раздираше. Огънят бе навсякъде — в стъпалата и в косата ѝ, и всеки нерв и мозъчна клетка агонизираше с такава сила, че Лили дори не можеше да изкрещи.

Неспособна да устои, тя се взря в огледалото. Отсреща я гледаше възможно най-отвратителното създание. Гниещо лице, жълти, сълзящи

очи, проклинащи устни. Пред нея бе всичко, от което най-много се страхуваше, противна повредена стока за онзи, който предложи най-висока цена. Зад грозотата обаче се виждаше истината — тя никога не бе заслужавала истинска любов; бе една грешка, случайност, негоден боклук. Не струваше достатъчно, не бе умна, не бе красива, нито дори бе жена. Колкото и странно да бе, това безполезно, изпълнено със срам лице ѝ вдъхна сила.

Нямаше повече какво да губи, защото по начало тя бе едно нищо.

Връщайки огледалото в калъфчето, тя го подаде на Саймън, който бързо го прибра.

— Аз съм Лилит и съм готова — обяви тя. — Няма да се върна.

16.

ПАДЕНИЕТО

— Къде сме? — прошепна Лилит на Хан-ел, въпреки че никой не можеше да ги чуе.

— В Едем, близо до центъра. Виж! — Певецът посочи недалече към три фигури, които вървяха през тревата. — Единият, който сега е двама, се приближава, с тях е и змията.

— Какво прави змията тук? — попита тя, но сама се досети за отговора. — Адам я е повикал?

Не се наложи Хан-ел да отговори. Докато се приближаваха, Лилит ги наблюдаваше внимателно, най-вече Ева. Младата жена вървеше уверено до Адам, малко по-висока и по-мургава от него, стройна, изящна и с благородна осанка. Тя също бе гола, обвита само в прозрачната светлина, която като сияен бриз се издигаше и падаше на дипли с всяка нейна стъпка и движение. Мъжът не изглеждаше по-възрастен от нея, но погледът му бе отсъстващ. Дори когато се усмихваше, отсянка на тъга се таеше в очите му. Същия поглед Лилит бе виждала на лицето на Йоан, но Йоан не бе Адам.

— Хан-ел, един ден ще бъдеш пазител.

— Това ще е чест, надхвърляща всичко, което мога да си представя. Надявам се, че ще служи на теб.

— Не на мен, но на някого, който е... достоен! — Самата тя остана изненадана от начина, по който определи Йоан, но в този момент това ѝ се струваше истина, каквото и да твърдеше Саймън.

Адам не отвърщаше на вниманието на младата жена, която явно го обожаваше. Ева му бе задала въпрос, но Адам или не я чу, или нарочно я игнорираше. Тя повтори, но не успя да привлече вниманието му, докато не го докосна по рамото.

Змията изглеждаше по-голяма днес. Плъзгаше се по земята, сякаш не я докосваше. И изведнъж спря и като светкавица изчезна в гората. В следващия момент изникна право пред Лилит.

Хан-ел пристъпи напред, но тя му направи знак да се отдръпне и остана на мястото си, докато змията се приближаваше. На главата ѝ имаше корона, които Лилит не бе виждала преди, с гнезда за дванайсет скъпоценни камъка, три от които обаче липсваха.

— Корона? — попита тя. — Не ти прилича.

— Подарък от Адам за това, че служи под негова власт.

Полюшвайки се напред-назад на сантиметри от Лилит, змията я огледа от глава до пети. Отровата, която гореше в нея, реагираше на присъствието на животното, пулсирайки под кожата ѝ. Змията проговори.

— Не ти е мястото тук — изсъска тя.

— Нито твоето — отвърна предизвикателно Лилит.

— Аз съм тук по покана на Адам, а той е цар на всичко сътворено, син Божи. Ти си от рода на Адам, правилното място, но неправилното време. Коя си ти и защо си тук?

— Името ми е Лилит, но аз съм никой. Никой, който е тук, за да те спре.

— Гатанки? — Змията се изправи, после отново се спусна към нея. — Слушай, малката, внимавай къде стъпваш и не се меси.

— Заплашваш ли ме? — Тя се приближи още повече.

— Не. Ти нямаш никакво значение.

— Аз нямам нищо за губене — отвърна Лилит. — Какво можеш да ми отнемеш, което вече да не е откраднато?

— Това не ме засяга. Не ми трябва нищо от теб. Ти си нищо и никой. — Като каза това, създанието бързо се отдалечи и отново се появи зад Адам и Ева. Двамата бяха спрели в края на една ливада.

— Заведи ме там — каза тя на Хан-ел. — Трябва да чуя какво говорят.

В същия миг вече стоеше на метри от тримата, загледани в натежало от плод смокиново дърво. Змията наблюдаваше Лилит, но заговори на Ева.

— Иша, говорил ли е Бог с теб и казал ли ти е: „Да не ядете от никое дърво в рая“?

Въпросът изненада Ева и тя погледна към Адам. От онова, което ѝ бе прочел Йоан, Лилит знаеше, че Бог бе разговарял с Адам, не с Ева. Адам я прикани с жест да отговори.

— Плодове от дърветата можем да ядем, само за плодовете на дървото, що е посред рая — и тя го посочи с кимване, — рече Бог: „Не яжте от тях и не се докосвайте до тях, за да не умрете“.

Адам кимна в знак на съгласие, без да казва нищо. Ева се усмихна, напълно удовлетворена от своя отговор. В края на краищата точно на това я бе научил Адам.

— Не, няма да умрете! — заяви змията.

Ева се ококори.

Как може да се изрече подобно нещо, помисли си Лилит. Това не бе подмолна инсинуация, а явно и дръзко обвинение срещу Божието съвършенство. Тази твар бе нарекла Бога лъжец?

Ева отново погледна към Адам, този път с тревога и объркване, сякаш очакваше да поправи грешката на змията. Той обаче не го направи и остана безмълвен. Ева сведе поглед към земята. Така пропусна кимването, което си размениха Адам и създанието.

Змията даде гласен израз на тъмнината, която криеше Адам.

— Защото Бог знае, че в деня, в който вкусите от тях, ще ви се отворят очите и ще бъдете като богове, знаещи добро и зло.

Вярно ли бе това? Лилит не бе сигурна. Не помнеше подобно нещо в Писанията, които ѝ бе чел Йоан. Може би не бе разбрала.

Адам отново стоеше безмълвен и неподвижен, чакайки Ева да отговори. Тя погледна единия, после другия и накрая към дървото, натежало от плод.

Лилит се пресегна да спре Ева, но усети ръката на Хан-ел на рамото си.

— Ти си тук като свидетел — изпя той минорно.

Объркана, Лилит остана да наблюдава безпомощно. Ева, която вървеше бавно към дървото, също спря, сякаш се опитваше да се пребори с вътрешния сблъсък между предупреждение и желание. Лилит усещаше войната, бушуваща в нея.

Нима Бог не бе направил всички дървета приятни за окото? Нима Бог не бе обявил, че всички те са за ядене? Може би те всички бяха разбрали погрешно.

Адам последва Ева и насърчена от това, тя продължи да върви. Прекрасно и съблазнително, дървото обещаващо сладост, но дори повече от това то, изглежда, бе по-кратък път към добри копнежи и желания.

Лилит го усещаше. Нима страстта да бъдеш като Бог, можеше да е друго освен добро? Нима това не бе тяхна съдба — да определят кое е добро и кое зло, да бъдат могъщи и мъдри? Ето начин да докажат, че са достойни да изпълнят Божиите замисли и да поемат полагащото им се господство над всички твари.

Колко прекрасно бе желанието на сърцето да бъде като Бога.

Ева колебливо протегна пръсти, едва докосвайки повърхността на плода, а после бързо ги отдръпна. Нищо не стана. Змията бе казала истината. Докосването не носеше смърт.

Тя отново протегна ръка, но този път стисна смокинята и я откъсна от клончето. Лилит долови силния мирис на сладост, когато Ева разчупи прекрасния плод. Тя го предложи на Адам, но той отказа, за да може тя да го опита първа. Ева бавно го приближи към устата си, впи зъби в него, сдъвка и преглътна. После подаде другата половина на Адам, който също го сдъвка и изяде.

Ева се усмихна широко и се засмя, когато мекият плод се разтече по брадичката му, но миг по-късно сложи ръка на стомаха си. Очите ѝ се изцъклиха от страх. Адам направи същото и трепна. Онова, което бе сладко в устите им, бе горчиво в коремите им.

Бяха изяли забранения плод. Вместо да се доверят, те бяха съгрешили и смъртта бе последица от избора им.

Изглежда, че и те го знаеха. Прозрачната светлина, която ги бе покривала като дреха, изчезна и двамата бяха изложени на показ. По лицето на Ева закапаха едри сълзи и тя се свлече на земята. Адам сложи ръка на рамото ѝ, но тя се отдръпна. Той се наведе и каза умолително:

— Иша. Не виждаш ли? Сторено е — и нашето господство започна. Ние прерязахме връзките, които ни държаха в плен на невежеството и зависимостта. Как бихме могли да господстваме, без да познаваме добро и зло? Сега сме богове и тази свобода е доброто.

Когато Ева извърна поглед, изпълнен с ярост и срам, Лилит покри с ръка устата си. Мъката бе непоносима. Всичко бе объркано и безнадеждно.

— Не е добре да сме непокрити и незащитени — каза Адам и остави Ева да стене на земята. След малко се върна с меч си. Лилит видя Махайра и ахна, а Ева се сви уплашена. Без да ѝ обръща внимание, Адам започна да реже най-долните клончета и да ѝ ги

подава. Ева безмълвно започна да къса и да сплита листата. Сълзите ѝ капеха, докато двамата заедно правеха препасници за срама си.

— Може да сме изоставени, но вече не сме глупави — проговори най-после Адам.

Ева не каза нищо.

Двамата поседяха облежнати на дървото, безмълвно вторачени в пръстта. Въртейки меч в ръката си, Адам се намръщи.

— Чакай тук — каза той и стана. — Ще се върна. — Той прекоси откритата част и изчезна в гората. Ева не го проследи с поглед.

Когато Лилит пристъпи, за да успокои младата жена, змията изсъска предупредително и Хан-ел застана помежду им. Отровата, пулсираща в тялото на Лилит, ѝ напомни за силата си и тя отстъпи.

Мина много време и Адам се върна, строполявайки се до Ева. Бе задъхан, запотен и покрит с нещо, приличащо на кръв.

Ева скочи разтревожена.

— Какво се е случило?

— Опитах се да поправам нещата, Иша. — Гърдите и ръцете му бяха раздрани, а мечът, който все още стискаше, бе кървав до дръжката.

— Опита се да поправиш нещата? Къде отиде? Това твоята кръв ли е?

— Не! — възкликна той, все още задъхан. — Това не е моята кръв. Отидох да унищожа онова малко Дърво на живота.

— Да не си си изгубил ума? Защо ще правиш подобно нещо? — Ева бе възмутена.

— Иша, то представлява изкушение. За да живеем, не ни е нужно това слабо и уязвимо дърво, нито плодовете, които ражда. Опитах се да го извая от земята, но не успях! — Адам избухна с горчиво примирение в гласа. — Затова обрулих листата и отрупания плод. Оставих го голо с два закърнели клона, по един от всяка страна.

— Какво те прихвана, за да сториш това? На Дървото на живота! Ако има някаква надежда за нас...

— Това — той отчаяно блъсна ствола с глава — е нашето Дърво на живота, нашата надежда, твърде голяма, за да бъде унищожена. Плодовете и семената му са дълбоко посадени в нас.

Ева затвори очи и изстена, сякаш не ѝ достигаше въздух, сложила ръка на гърлото си. Накрая намери думите:

— Адаме, каква е тази кръв?

— Онова непотребно дърво принадлежи на Бога, който скоро ще дойде да ни убие. Реших, че като предлага на Дървото на живота смъртта на друг вместо нашата, кръвта му ще прикрие прегрешението ни — призна Адам.

— Какво си направил? — изкрещя насреща му тя. — Чия е тази кръв?

Той захлупи ръка върху устата ѝ, за да я заглуши.

— Шшш! — заповяда той с ужас в очите. — Слушай!

Лилит също чуваше приближаващите звуци и страхът изпълни и нея.

Адонай и Елохим вървяха към тях, обгърнати от Руах. Онова, което толкова доскоро бе повей на обич, сега звучеше като бушуваща огнена буря. Ужасени, Адам и Ева се качиха на дървото.

— Крийт непокорството си, срамуват се да бъдат открити — изпя Хан-ел на Лилит със скръбна мелодия. — Опитват се да изчезнат, като се слоят с Доброто и Злото.

Но ги следваше не ужас, а съкрушено сърце. И не ярост и негодувание имаше във Вятъра, а печална мелодия. Елохим и Адонай застанаха пред гората и изсред вятъра Руах извикаха:

— Адаме! Къде си?

Викът дойде откъм Подземието и накара Йоан да се прекатури от леглото си.

— Нещо става със свидетеля. Помощ!

Йоан бързо се съвзе, облече се и хукна към Подземието, където гледката го шокира. Лили лежеше в Стаята на свидетеля и се мятеше, гърчове разтърсваха тялото ѝ. Празният стол, разгънат на легло, стоеше до кушетката, сякаш сама се бе претърколила от едното на другото. Йоан я обърна на една страна и внимателно прочисти с пръст гърлото ѝ от слюнка и повръщано. Миг по-късно нахълтаха Анита и Джералд.

Саймън крачеше из стаята.

— Дойдох да проверя нещо в Кабинета и чух шум. Намерих я тук. Не знаех какво да правя. Не съм обучен да се справям с подобни ситуации.

— Успокой се, Саймън — каза Анита. — Слава богу, че си бил достатъчно наблизко, за да чуеш. Още една минута и... е, положението нямаше да е добро.

— Тя гори — промърмори Йоан, когато Саймън се оттегли назад. Гняв и страх се мятаха в гърдите му. — Къде ѝ е бил умът да дойде тук сама?

— Според теб трябва ли да я преместим? — попита Анита. — Ще трябва да я види специалист, някой, на когото имаш доверие, с достъп до Подземието.

— Най-бързият начин да получи помощ, е да я транспортираме на повърхността през Стаята на картите — заяви той. — Трябва да направим нещо, в противен случай Лили няма да оцелее.

Те взеха решение, положиха я на леглото ѝ и бързо се отправиха към Стаята на картите. Йоан даваше нареждания на останалите.

— Анита, Джералд, бихте ли събрали нещата ни, преди да се върнем на повърхността, включително тези на Лили, моите и на Саймън?

— Аз мога да направя това — предложи Саймън. — Мисълта да бъда прехвърлен на друго място, доста ме ужасява...

— Не, искам да си до мен. Може да имам нужда от младостта и силата ти. Както знаем, в Убежището има пробив, но все още нямаме представа какво означава това.

Въпросът бе решен, въпреки че Саймън не изглеждаше доволен.

— Джералд, ти и Анита, когато сте готови с нещата ни, вземете по един от тези триъгълници и докоснете ето това място на картата. Не се тревожете откъде да намерите приемник, те сами ще се върнат тук след десет минути. Така или иначе никой от нас няма да дойде пак в скоро време.

Те се пръснаха. Йоан отиде при командното табло до картата и започна да въвежда някакви данни.

— Какво правиш? — каза умоляващо Саймън. — Нямаме време, трябва веднага да тръгваме!

— Само момент и ще свърша. Уведомявам лечителите и променям кодовете за Подземието. Предпазливостта не е излишна, нали?

Нещо в начина, по който Саймън бе открил Лили, и неохотата, с която тръгваше, беше смутило Йоан, но не можеше да определи какво.

— Първо ти, Саймън. Ние ще те последваме.

Саймън взе един триъгълник.

— Докосни тук — инструктира го Йоан.

Ученият го направи и изчезна.

— Предпочитам да те пратя на друга планета — измърмори Йоан, като сложи друг триъгълник в ръката на Лили и допря своя и нейния до картата.

Само след миг вече се намираха на повърхността, в стаята, където Лили бе прекарала толкова месеци, докато я лекуваха. Лети вече бе там заедно с лечители и кърпачи. Двамата мъже нямаше какво повече да направят. Саймън се оттегли и Йоан го проследи с поглед. Преди сам да напусне, той се помоли за Лили. И за мъдрост.

Лилит усети през тялото ѝ да минава хлад, сякаш от вътре навън, но не му обърна внимание.

— Адаме, къде си?

Викът бе изпълнен с печал зов, но дори Лилит знаеше, че за унижените мъж и жена той бе надвиснала гибел. Вятърът зашумоля в клоните на Адамовото дърво, а после в листата, които му служеха за облекло, и Лилит разбра, както знаеха и те, че никой не може да се скрие от Бог.

Адам слезе и реши да застане до змията, сякаш тя можеше да го защити. Ева се появи, падна на колене и се поклони в прекършено великолепие, заронила сълзи на смущение и печал.

Адам побърза да се разграничи от избора, който бе направил, но думите му го загатваха.

— Чух гласа Ти в рая и ме достраша, защото съм гол, и се скрих.

Вечният човек заговори и въпросът Му бе изпълнен с нежна родителска любов.

— Кой ти каза, че си гол? — Той протегна ръка, но Адам се отдръпна.

Това бе ново приканване към Адам да се върне отново при Любовета, но негов подслон бе мълчанието.

— Адаме, да не би да си ял от дървото, от което ти казахме да не ядеш? — Гласът отново бе благо и приветстващо предложение за

връзка и помирение. Но Адам реагира, като гневно се защити. Той посочи с пръст право в лицето на Адонай.

— Жената, която ми даде *Ти* — тя ми даде от дървото и аз ядох!

Обвинението натежа във въздуха. Човекът бе станал съдник на Бога, обвинил Го бе в злонамереност и злодеяние. Ала това безсрамно осъждане най-после разбули тъмнината на Адамовото отвръщане и разкри по-ранното му проявление чрез змията. Гордото му самоотбранително недоволство бе изобличено.

И в обвинението му срещу Бога жената също го чу — осъдителният глас като на змията, източникът на объркването ѝ. Ева разбра. Бе предадена и сега Адам я винеше за онова, което сам бе сътворил в сърцето си.

Ярост изпълни Лилит, но тя бе замръзнала в мига, неспособна да направи друго, освен да слуша и да се гневи. Как можеше Ева да е толкова наивна и да повери сърцето си на Адам? И как можа Адам да се обърне срещу най-голямата си радост и да я накара да поеме отговорността?

Бог не отговори по същия начин. Адонай не обвини и не осъди. Вместо това Той се обърна и подаде ръце на Ева.

— Какво си сторила? — попита Той без упрек.

С пламнало от ярост лице тя погледна Адам, който стоеше със скръстени ръце до своя пазител — змията. Обръщайки очи към Бога, тя протегна ръце и прие Неговите, притегли ги към лицето си и ги целуна с плач. Като погледна Адонай право в очите, тя изрече мъчителната истина:

— Змията ме прельсти и аз ядох!

Бог я целуна по челото, приемайки изповедта ѝ, и се обърна към змията. Тя се отдръпна. Люспите ѝ отразяваха Огъня и Вятъра на Божието присъствие и деветте камъка на короната ѝ също блестяха с ослепителна светлина.

На сантиметри от главата на създанието Вечният човек изрече думата си — не само към него, но и към всичките тъмни сили на Адамовото отвръщане, които змията някога щеше да насърчи и да упълномощи.

— Загдето си сторила това на жената, аз те впримчвам и те обвързвам, както никое друго животно сред всички твари. Ти ще

живееш, като се влачиш по корема си, и ще ядеш от праха на смъртта, праха от отвръщането на този човек.

Змията видимо се смали и после се стовари на земята. Короната ѝ се търкулна към Адонай, който я спря с крак.

— Освен това — заяви Вечният човек — ще всея вражда между тебе и жената, между твоето семе и нейното; то ще те поразява в главата, а ти ще го жилиш в петата.

Лилит почувства обявяването на война; бе теглена чертата и определени страните. Жената застана до Бог срещу Адам и змията. Лилит все още не бе избрала.

Бог обърна ликъ Си към жената и благо заговори с тъжен глас:

— Този капан и това предателство ще умножат скръбта и стенанията ти. С болки и скръбен дух ще раждаш деца; и към мъжа си ще тегнеш, и той ще господарува над тебе.

Отново студ полази тялото на Лилит, този път до мозъка на костите ѝ. Тя трепереше. Казаното от Адонай бе невъзможно, нали така? Как можеше Ева да се върне при Адам след всичко, което той бе сторил? Но едновременно с това Лилит съзря възможност — най-последен начин да промени историята. Въпреки че не бе успяла да попречи на Адам да се отвърне, можеше да намери начин да спре Ева.

Адонай изчака Словото Му да проникне в съзнанието на жената и едва тогава се насочи към Адам. Той се приближи с ръце, протегнати към Своя син, както бе направил към жената. Милостива любов и нежна привързаност струяха от думите му така, както от очите Му течаха сълзи.

Адам извърна лице, прибрал ръце до тялото си.

— Сине Мой, загдето си послушал гласа на жена си, а не Моя глас, и си ял от дървото, за което ти казах: „Не яж от него“, проклета да е земята поради тебе. Ти не само прегреши, но и скри греховност в сърцето си. С мъка ще се храниш от нея през всички дни на живота си, тръне и бодили ще ти ражда тя; и ще се храниш с полска трева; с пот на лицето си ще ядеш хляба си, докле се върнеш в земята, от която си взет, защото пръст си и в пръст ще се върнеш.

Когато Бог изрече обещанието си и последствията, на Лилит ѝ се стори, че цялото Творение изстена и се измени.

Адам колебливо се приближи към Ева. Очите ѝ пламтяха от ярост и печал и той не устоя на погледа ѝ. С вдигнати длани той

помоли за прошка. Тя отказа да го докосне.

— Пред всички твари потвърждавам, че името ти не е Иша. Сега аз съм мъртъв, но ти си Ева^[1], защото ти си Майка на всички живеещи.

Покорството му не успя да попие силата на гнева ѝ. Не можеше да затвори пропастта между тях.

— Това е за двама ви — каза Адонай, подавайки им кожени дрехи. — По-добре да сте облечени в тях, отколкото да търсите скривалище в това дърво.

Адам колебливо протегна ръка и взе предложеното от Бога.

— Откъде са? — Но той знаеше отговора.

— Адаме, тези кожи са от животните, които ти прокле, закла и остави прободени на Дървото на живота. Ти вече си оцапан с кръвта им, затова нека те покриват тялото ти.

— Боях се и се срамувах — опита да обясни Адам. — Не знаех какво да правя. Помислих, че с проливането на кръв ще откупя своя живот и жертвата ще Те успокои. Живот за смърт? — Тонът му бе рязък, все още обагрен от обвинение, но в думите му имаше и молба.

— Не Ние, а ти имаш нужда от жертва — отвърна Адонай с глас, благ като вечерен бриз. — Адаме, каквото си започнал, един ден Аз ще свърша.

После Адонай вдигна ръка и изрече:

— Ето, Адам стана като един от Нас да познава добро и зло, но той не бива да простре ръка и да яде от Дървото на живота — или ще слее светлина и тъмнина, живот и смърт, свобода и непокорство. И ще остане завинаги мъртъв.

Заговаряйки отново на Адам, Бог каза приветливо:

— Сине мой, не можеш да живееш с радост в присъствието на Този, Когото вече не обичаш или на Когото не вярваш. Тъмнината на отвръщането ти е война с всичко светло. За да се върнеш, трябва да напуснеш, но Аз ти обещавам, че няма да те изоставя.

Вятърът се завъртя около голямото дърво. Отстъпвайки назад, Лилит наблюдаваше смаяно как лекият бриз на Руах се превръща в поразяващо торнадо. С рев Тя обви ствола и после го откъсна от земята цялото, с всеки корен, плод и лист. Като плевел то бе изкоренено и отнесено към западната граница на рая.

— Адаме — обясни Адонай, — в своето господаруване ти избра това дърво и то ти принадлежи. Дървото на живота завинаги ще расте

в Едем и то ще е дървото на изцелението на народите.

Адам разбра.

— Какво ще правя аз? — попита той.

— В тревоги и тежък труд ще обработваш земята, от която бе взет. Ще гледаш на нея като на свой живот и източник на блага. Ще искаш от нея да ти дава всичко, което можеш да намериш единствено лице в лице с Нас. И ти, и родът ти ще се биете за земя до деня, в който се завърнеш обратно.

Адам, Ева и Бог тръгнаха бавно към западната граница на Едем. Лилит ги следваше в безмълвната компания на змията. И пак Вечният човек посегна да хване ръката на Своя син, но той отново се дръпна.

— Трябваше да ме спреш — измърмори той. — По-добре изобщо да не бях живял, отколкото да продължа да съществувам в смърт, сам.

— Не сам, сине мой. Ние никога няма да те напуснем или изоставим. Но тъмнината на твоето отвръщане, Адаме, ще крие lika Ни от теб.

Адам бе на път да се разплаче, но запази гордостта си и продължи да върви. Накрая попита:

— А тази змия?

— Звярът си отива с теб. В Едем няма място за обвинители и разколници. Като повярва на собствените си лъжи, ти отприщи и овласти ужас, сеещ насилие и лъжа. Ти го избра за спътник и помощник. Той ще ти създаде унищожителни зверове с опустошителна сила. В замяна на неговото обещание за сигурност и контрол ти ще му отдаваш почит и послушание. Адаме, Любовта Ни не ще спре последствията на твоя избор. Ние те почитаме и уважаваме, затова се съгласяваме с теб и ти се подчиняваме. Освен това обаче ще разкрием живо, любящо предназначение на твоето отвръщане и праха на смъртта. Един ден Ние ще изкупим твоето зло и змията в теб ще бъде напълно смазана.

Те достигнаха внушителните каскади от светлина, ревящи като водопади, и с лекота минаха през границата. Ала Ева и Лилит останаха да наблюдават откъм величието на Едем.

— Ева? — повика я Адам. Името ѝ придоби печална окраска. Сега Лилит виждаше, че той разбира. Жената бе Божията любов от плът и кръв, но той бе предпочел да бъде сам. Тази Любов, предадена и сломена от отвръщането му, бе най-тежката му загуба.

— Ти обеща, че семето на Ева ще строши главата на змията — каза той през сълзи. — Как?

— Това, сине Мой, е тайнство, което един ден ще се разкрие.

Появиха се два могъщи херувима, които извадиха мечове и докоснаха границата. Онова, което изглеждаше като вода, се превърна в пламтяща пещ. После те заеха местата си на стражи.

— От вътре навън може да се минава като през вода, но връщането в Едем ще бъде през огън — каза Адонай. — Адаме, това е още едно обещание. Тези стражи пазят пътя към Дървото на живота.

Още веднъж Вечният човек протегна ръка, за да я сложи на Адамовото рамо, и този път Техният син не трепна и не се отдръпна. Но и не се обърна да Ги погледне.

— Адаме, Ние те обичахме още преди да те създадем. След време ще забравиш тази истина, но каквито и решения да вземеш, тя няма да стане по-малко истинна. Ще те обичаме сега и завинаги и ще бъдем пътят, по който да се върнеш у дома.

Когато Адам посегна да докосне ръката, тя бе изчезнала. Той въздъхна и се отпусна на земята. Змията остана на разстояние.

В градината Адонай взе змийската корона и един по един извади от обкова им деветте камъка. От вътрешността на светлината Си той извади още един камък, десетия. Елохим даде следващия, а Руах, яздещ като Вятъра, Им връчи дванайсетия. Тогава Адонай запя към небето и започна да се върти, докато не стана мъглявина. Отвътре се взривиха дванайсет скъпоценни камъка в ослепителни цветове, по три във всяка от четирите посоки. Удряйки се в границите на Едем, те проникнаха дълбоко и избухнаха в дъга от цветна музика и оркестрирано сияние.

Исправен пред огнената стена, Адам закрепва:

— Ева! — Отново и отново я викаше, докато прегракна. — Ако изобщо е възможно — прошепна той, — моля те, ще ми простиш ли?

Ева и Бог, и стоящата наблизо Лилит слушаха сърцераздирателния зов на Адам.

Изтощен, той се обърни и се изправи пред самотата си.

[1] Ева (ивр.) — живот. — Б.р. ↑

17.

РАЗКАЯНИЕ

— Някой виждал ли е Саймън? — попита Анита, когато влезе в стаята. Лили лежеше в безсъзнание, заобиколена от множество тръбички и подноси.

— Беше тук, когато пристигнахме с Лили, но оттогава не съм го виждал — каза Йоан с едва доловима усмивка. Анита я забеляза.

— Йоане, какво си направил?

— Нищо особено, обикновени мерки за безопасност. Стандартни.

— Ще ми кажеш ли?

— Реших, че няма причина който и да е от нас да опита да се върне в Подземието, освен ако не крие нещо, затова може да съм или да не съм променил координатите за връщане на триъгълника на Саймън.

— Изпратил си го другаде?

— Всички триъгълници изчезнаха, както би трябвало, и изглежда, че Саймън също липсва. Мистерия? — Той вдигна рамене.

— Да не казваш, че той стои зад това? — Анита погледна към Лили. — Тревожех се за психическото му състояние след кризата с Карин.

— Мисля, че той крие тайни. И докато не разбере повече, искам да съм сигурен, че няма да се меси.

— Предвидлива мярка! — възкликна Анита. — Може ли да попитам къде е той?

— В общност с придружаване, стотици мили на юг. Ще му трябват месеци да се върне. Веднага щом имам време, ще отида в Подземието, за да видя дали мога да разкрия истинските му намерения.

Джералд влезе в стаята.

— Как е Лили?

— Едва-едва стабилизирана — отговори Йоан. — Витае... Мисля, че Лили го нарече кома. Има нещо в организма ѝ, което все още не съм идентифицирал, и мисля, че е била заразена в Подземието. Ще ми помогнеш ли в разследването? Добрата новина е, че уредникът все още не е дошъл за Лили, което означава, че разполагаме с време.

Джералд кимна.

— Аз оставам при нея — каза Анита. — Искam един от нас да е тук, ако се събуди.

— Съгласен съм с теб, благодаря! Джералд, хайде да намерим храна и вода за пътуването към Подземието.

Двамата излязоха.

— Какво търсим? — попита Джералд.

— Ще разберем, когато го намерим.

От три дни чувството на Лилит за присъствие в райската градина се засилваше, способността ѝ да взаимодейства с обкръжението нарастваше, сякаш тя добиваше все по-голяма плътност. Можеше да яде плодове и да пие вода. Можеше да спи и сънят ѝ ставаше все по-спокоен. Хан-ел бе неизменно наблизо и присъствието му започна да я дразни. През повечето време тя следваше Ева, която все още не я виждаше. Дори да можеше да я види, скръбта ѝ пречеше да го осъзнае. Ала безпокойството на Лилит също нарастваше — тя трябваше да действа, и то скоро.

Всеки ден, когато следобедното слънце започваше да потъва зад хоризонта, Адам излизаше от гората и заставаеше толкова близо до стената, колкото смееше, умолявайки Ева да се върне при него. От страната на Едем се виждаше всичко. Той бе на колене, като скубеше косите си и крещеше от мъка. Това, че не виждаше вътре, го правеше още по-нещастен.

На третия ден, допряла ръце до мъгливата завеса, Ева наблюдаваше как Адам слиза по пътека към езерцето. Лилит бе достатъчно близо, за да вижда и чува. Ева зарови лице в рамото на Адонай и започна да ридае и да удря по Него. Той я прегърна със силните Си ръце, докато тя се успокои.

— Мразя го! — изрече тя. — Мразя го!

— Мразиш онова, в което се е превърнал — каза Адонай. — Той не е това, в което се е превърнал. Самото Добро винаги ще е дълбоко от отвръщането.

— И Ти ли все още го обичаш?

— За Нас това никога не е било под въпрос, както е за теб. Ние знаехме и въпреки това все още го обичаме.

— Ако си знаел, защо го допусна?

— Истинската любов изисква отворени ръце. Без силата да каже „не“, любовта никога няма да бъде реална, а само илюзия.

— И ти въпреки всичко ни сътвори?

— Ти си удивително чудо, Ева, направена по Наш образ. Това творение е най-доброто, а Човекът — чудото на всички чудеса. Ние ви създадохме, за да споделим с вас Любовта и Живота, които винаги сме познавали. Но винаги сме знаели, че на нашето „да“ вие ще обявите „не“.

— Но защо изобщо ще твориш, ако си знаел?

Адонай я прегърна силно.

— Ева, един ден ще бъдеш майка и ще разбереш. Истинската любов не зависи от избора на другия, а от познанието на истинската му същност. Но както виждаш, взаимоотношенията са неизличително повлияни от избора на другия.

— Сама себе си ли заблуждавам? Аз му причиних това. Можех да го предотвратя. Можех да Те попитам, но не го направих. Исках да бъде нещо повече от онова, което вече бях, за него, за Теб. Исках да съм като Теб.

Тя отново докосна границата, знаейки, че ако пожелае, може да я премине.

— Адаме — прошепна ти. Лилит знаеше, че той не може да я чуе. — И аз те моля да ми простиш. Господи, толкова съм сърдита! Той ме отгледа, грижи се за мен, а после ме предаде. Разпадам се на парченца. — И тогава в думите ѝ се прокрадна друго чувство. — Но не мога да понеса, че е там, сам, без мен.

— Без теб е — съгласи се Адонай, — но никога няма да бъде сам. Не е толкова могъщ.

Ева се усмихна едва-едва.

— Това е утеха за мен, но не и за него. Какво ще прави той?

— Адам ще работи с ръцете си и с пот на челото, за да разшири границите на райската градина без присъствието и словото Ни. Той ще се обърне към земята в търсене на сигурност и стойност, идентичност и смисъл, въпреки че тя не може да даде нещо, което не притежава.

— Но ти каза, че аз ще имам семе, човек дете. Как е възможно това, ако... — Тя погледна към преградата между нея и Адам.

Бог се усмихна.

— За това трябва да Ми се довериш. Теб направих от страната на Адам, а него — от праха на Сътворението. Обещанието и думата Ми са едно. То ще те изненада.

— Ти каза, че един ден ще се обърна към него. Не мисля, че мога да го направя, че ще го направя. Трябва ли?

— Като се обърнеш към Адам, както той се е обърнал към земята, и изискаш от него онова, което той не може да даде, ти ще го накараш да падне в капана на своя срам. Без да знае кой е, той или ще избяга, или ще упражни власт над теб. Ако се отвърнеш, това ще е последствието от избора ти.

— Защо бих избрала повторно такъв гибелен път?

— Ще имаш своите причини. Имаш свободата да се довериш и свободата да се отвърнеш. Това е дълбокото и понякога болезнено тайнство на взаимността и любовта.

— Винаги ли ще имам тази плашеща свобода?

— Винаги! Това е Любовта.

В този момент Лилит обичаше Ева и изпитваше към нея състрадание, каквото не бе изпитвала към друг. Трябваше да я спаси от съдбата на Адам. Ева не трябваше да напуска райската градина. Ако Лилит успееше да промени пътя на Ева, с това можеше да промени историята, включително собствения си живот. Да спаси съпругата на Саймън и безброй други момичета. Може би имаше шанс да е нещо различно от никому непотребна твар. Време беше.

— Остани тук! — нареди тя на Хан-ел. — Недей да идваш с мен.

Ангелът се поклони и остана на място. Лилит лесно премина през стената и излезе от другата страна на рая. Знаеше, че никога няма да се върне.

— Открихме го! — извика въодушевено Джералд. — Онова, което е криел Саймън. Намерихме го! — Те стреснаха Анита, която тъкмо вкусваше от вечерята си. Когато се успокои, тя погледна двамата мъже и изражението ѝ стана объркано, тъй като Йоан бе вдигнал ръка да ѝ го покаже. Но там нямаше нищо.

— Поздравления! — Тя завъртя очи и изтри устата си. — Пращам мъжете да намерят нещо, а те се връщат, развълнувани заради едно нищо.

— Прескъпа моя — каза умолително Джералд, — това е сливаща се торбичка. Тя абсорбира светлината и става практически невидима — което обяснява защо не сме я видели досега. Този път обаче, когато претърсихме стаята на Лили, тя лежеше скрита върху дневника ѝ.

Анита остави лъжицата. Изражението на раздразнение бе заменено от удивление.

— Добре де, какво има вътре? Намерихте ли пръстена и ключа?

— Не — отговори Джералд. — Нещо злокобно. Древно огледало с кървав камък.

Йоан го извади предпазливо от калъфчето, като го държеше с два пръста, дока го цялото се показа. Сложи го на масата и тримата се събраха около него.

— Изучавал съм тези огледала — каза Джералд. — Те са много редки, любима вещ на тъмните изкуства — огледала, които лъжат.

Анита се засмя.

— Аз лично съм открила, че това важи за почти всяко огледало.

— Това не е същото — продължи Джералд. — Виждаш ли, на повърхността няма образ, само сива вихрушка, а ето тук — той посочи, като държеше пръста си на разстояние — е кървавият камък, в случая диамант. Не бива да го докосваш, защото ще ти пусне кръв. Ако се вгледаш по-отблизо, ще видиш кръв тук и тук. Предполагам, че е на Лили. Ще я изследваме. Твърди се, че камъкът поглъща живота ти, а после огледалото отразява най-дълбоката истина за съществуването ти, този, който си в сърцевината на душата си.

— То може да прави това? — попита смаяна Анита.

— Не, разбира се — успокои я Джералд. — Всичко е измама. Идеята е да привлече вниманието ти към кръвта, но това е само за заблуда. В действителност то ти инжектира отрова, каква точно — не е ясно, може би наркотик, невротоксин или съчетание от тях, което

прави човек силно податлив на внушения. То експлоатира най-големите му страхове и самоненавист.

— Още сега ще го дам на учените — каза Йоан, като върна огледалото в калъфчето и го прибра в кутия. — Няма как да установим какво е видяла Лили, но съм сигурен, че не е било нищо добро.

Не се наложи Лилит да търси змията. Змията я намери скоро след като тя бе напуснала убежището на райската градина.

— Открий намеренията си — поиска тя и Лилит се усмихна. Змията едва успяваше да вдигне глава от земята и жената се извисяваше над нея.

— План, от който печелят всички — каза Лилит.

Първоначалното ѝ намерение бе да отиде право при Адам, но съюзът с животното можеше да е от полза, ако се наложеше да убеждава Адам.

— Слушам — отвърна създанието.

— Чух обещанието на Адонай към Ева, че детето ѝ един ден ще ти строши главата.

— Имала съм и по-добри дни. Какво предлагаш?

— Докато е в рая, Ева не може да роди дете. Би ли могъл този, който има силата да ти строши главата, да се роди по друг начин, освен от Адам? Ако двамата останат разделени, няма ли да е сигурно господството ти?

Змията не продума дълго време. Накрая каза:

— Адам е неутешим. Той търси всякакви средства да я доведе тук.

— Той отвърна лицето си от Бог и от своето подобие. Сам е, но аз мога да облекча самотата му.

Звярът разбра.

— Ти? Ти би му се предложила? Защо?

— За да предпая Майка Ева и много други.

— А, ти си дъщеря на Ева. Но това те прави още по-опасна и за Адам, и за мен. Адонай каза, че нейното семе ще строши главата ми — нима не би могло това семе да си ти?

Лилит бе готова с отговора.

— Не! Ева каза, че то ще е мъжко дете. Аз бях подготвена за избор като този. Не мога да имам дете и никога няма да бъда заплаха. Мога да съм от полза и на Адам, и на Ева.

— И защо ще иска Адам окаяна никаквица като теб, която по свое желание се продава с такава цел?

Змията изрече истината та нея. Лилит спря и я изгледа мрачно.

— Мислиш, че съм блудница? Дори да съм, какво значение има това? Никакво. Важното е, че всички ще получим точно каквото желаем.

Змията се сви, сякаш за да атакува, а после сложи глава на земята.

— Тъмнината в Адам узрява, но не може да се сравни с тази в теб. Ти или нямаш представа коя си, или вече не те е грижа. Ще намеря Адам.

Змията изпълзя и изчезна, оставяйки Лилит да трепери в хладината на ранната вечер. Тя седна на един камък и погледна мръсните си ръце и крака, роклята, разкъсана от бодили и тръни. Ручей и поток пееха невинната си песен и Лилит изми ръцете и лицето си. Разтеглено слънце се отразяваше на повърхността и тя съзря момичешки лик, силен и пълен с обещание. Когато прокара ръка през образа, той се накъдри и изчезна. Това лице бе лъжа, а истината бе под него.

Скоро тя чу Адам да приближава в разгорещен разговор, но още щом я видя, той спря и се вторачи в нея, докато Лилит се почувства неловко.

— Кой те прати тук?

— Ева. Тя те обича и тъгува за това, че си сам. — Това не бе откровена лъжа, но вероятно истината не би могла да бъде по-преиначена. — Адаме, аз ще ти бъда другар. Нека Ева си остане в рая с Бога. Там ѝ е по-добре. С мен няма да се чувстваш сам. Аз мога да те задоволя. Умолявам те, остави я при Бога.

Адам вдигна ръка, призовавайки я да замълчи, и се замисли.

— Права си — каза той накрай. — Досега мислех само за себе си и за нещата, които изгубих. Разбирам всичко. Повече няма да ходя и да я моля да напусне рая и да дойде при мен. Тя е на по-добро място, където животът ѝ не е изпълнен с труд и където тя е в прегръдките на Божията любов.

Той седна на земята и започна да посипва главата си с пръст, стенойки:

— Липсва ми до мозъка на костите ми. С всеки изминал ден чувствам все по-малко смисъл да живея.

Лилит приседна до него, близо, но без да го докосва. Сълзите му се смесваха с пръстта по лицето, забулвайки очите му с кал. Без да я поглежда, той посегна и хвана ръката ѝ.

— Змията ми каза, че си дъщеря на Ева. Наистина ли?

— Да.

— И ти ще направиш това за майка си? Ще станеш моя жена?

— Да, по собствен избор.

— Можеш ли да ми обещаеш син?

И този въпрос я хвана в капан. Знаеше ли Адам? Дали змията му бе казала? Ако го излъжеше и той знаеше, край на плановите ѝ. Ако кажеше истината, това също можеше да е краят.

— Някои неща искат време и...

— Лилит. — Адам стисна ръката ѝ. — Можеш ли да ми обещаеш син?

Отчаянието я връхлетя и сграбчи сърцето ѝ, едва оставяйки ѝ сили да изрече:

— Не, Адаме, не мога.

— Погледни ме — каза той нежно. Колкото и трудно да бе, тя вдигна глава и погледна в неговите тъмни, изпъстрени със златисти петънца очи. Лицето му бе изпоцапано от прах и сълзи, наред които бе заровена уморена усмивка. — Дори да можеше да ми обещаеш син, щях да кажа „не“. Ева е моята възлюбена и аз ще се науча да живея без нея. Няма да я предам втори път. Лилит, Ева не може да бъде заместена — нито пък ти. Тази измамна тъмнина, която долавям в теб и която би те накарала да се продадеш за нещо по-малко от любов — знам, че аз съм нейният източник. Може би един ден и ти ще успееш да ми простиш, защото аз съм твой баща.

Лилит се срина. Бяха я отхвърлили. Яростта ѝ към мъжете, които я бяха увредили завинаги, сега разпали омразата ѝ към самата себе си. Тя отскубна ръка от Адам и стана.

— Мразя те! — изръмжа и като се обърна, избяга в тъмната гора. Адам не я последва. Оставаше ѝ само едно — да намери място, където да умре.

Йоан се втурна в стаята, където Джералд и Анита четяха и правеха проучвания.

— Състоянието на Лили се влошава — обяви той.

— Кой е при нея? — скара се Анита, нащрек като мътеща кокошка.

— Лети — отговори Йоан.

— Боях се от това — изпъшка Джералд, тръшвайки на масата дебелия том, който четеше. После го вдигна и отново го тръшна. — Не мога да открия кое катализира отровата. Знаем състава ѝ, знаем от кои растения е извлечена, дадохме на Лили всички възможни антидоти, антитоксини и анти-каквото и да е, но тя умира и аз се чувствам напълно безпомощен. Продължавам също така да се моля, в случай че се питате. Не съм спирал да се моля.

— И аз, Джералд, и аз! — прошепна Анита.

Тя обвини ръце около съпруга си и той се остави в прегръдката ѝ, хлипайки под напора на натрупаното разочарование.

— Може би няма лек — предположи Йоан.

— Какво искаш да кажеш? — попита Анита. — Трябва да има.

— Не и ако отровата не е биологична, химична или неврологична. Ами ако онова, което Лили е видяла в огледалото, ѝ е отнело надеждата? Чувството ѝ за смисъл?

— За значимост или любов — добави Анита. — Това обяснява нещата. Без надежда дори човек в добро здраве може да умре. А Лили едва започваше да се възстановява физически и далеч в по-малка степен емоционално.

— Ако това е вярно, какво ще правим? — попита Джералд.

— Ти вече го каза — отговори Йоан. — Ще правим единственото, което знаем как да правим, а всичко друго ще оставим на Бог. Ще се молим, ще пеем, ще ѝ говорим и ще я помажем с елей. Нима не сме възрастни?

Лети подаде глава в стаята.

— Извинете ме за нахълтването, но имам новини. Не ме гледай така, Анита. Лили никога не остава сама. Уредникът пристига утре, но не знаем за кого идва. Може би за Лили.

Никой не очакваше този удар. Първи се съвзе Йоан.

— В такъв случай най-добре ще е да започваме с молитвите и помазването, нали така? Знам, че молитвата не е магия или някакъв друг вид манипулиране, но точно сега съм готов да си заложа живота.

Последната надежда на Лилит бе, че смъртта ще я намери бързо и безболезнено. Тя се сви на малка топка под солидно, древно дърво. Не ѝ убегна иронията, че се стараеше да се стопли, докато се опитваше да умре. Понякога естествените механизми за оцеляване бяха досадно нещо.

Лилит усещаше как животът бавно се изцежда от душата ѝ, която бе напълно разбита, с дълбоки рани, които дори лъжите вече не можеха да затворят. Последните ѝ думи, изкрещени към Адам, бяха окончателно доказателство за напразно пропиления ѝ живот. В този момент тя бе безмилостно откровена: мразеше всичко.

— Проклет да си, Адаме! Проклет да си, Господи! Проклета да съм! Проклети да сме всички! — повтаряше Лилит. Но коя бе тя да произнася такива унищожителни присъди? Тя бе никой, нищо.

Някой сякаш бе запечатал целия ѝ живот в поредица от снимки. Докато лежеше, умирайки, тя бе принудена да ги гледа една подир друга. Всеки фотографиран спомен бе още едно обвинение. В нея нямаше Добро.

Независимо дали сънуваше, или халюцинираше, тя танцуваше в опърпани дрехи, заобиколена от счупени играчки и щракванията на заключвани врати. В смесицата от сурови цветове, когато музиката бавно заглъхна, ѝ се стори, че съзря присъствието на Адонай, но после тя се извърна. Изпълни я мир. Радваше се, че умира. Най-после щеше да намери покоя, в който всичките ѝ грижи ще изчезнат. Раят не бе вариант, но адът не можеше да е по-лош от живота, който бе познала.

Ето Го отново. Дари я с усмивка, с благ поглед, с кратко докосване, преди отново да се опита да се отвърне.

Клоните с листа, които бе събрала за последното си легло, сега сякаш бяха жива възглавница и тежестта на живота ѝ — повдигната и държана с нежна милост. Последната ѝ мисъл, когато тъмнината на безсъзнанието се спусна, бе: „Ако да умреш, е толкова лесно, трябваше да го направя по-рано“.

18.

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ

Поддържаха я не меки клони, а силните и нежни ръце на Адонай. Той седеше под старото дърво и ѝ пееше древна песен за звезди и Сътворение, за радост и надежда, за всички неща, направени от Любов, където няма място за грубост. Това бе сладката мелодия на изцелението и покоя. Тя извикваше най-съкровениите копнежи и приветстваше Лили като дошла у дома.

Тя пое дълбоко дъх и бавно отвори очи. На друго място и в друго време щеше да отрече присъствието Му, но тук и сега тя имаше усещането, че нищо никога не е било така реално. Приключила бе с бягането, паднала бе с трясък на земята и най-после бе намерила място, на което да отдъхне. Затова направи онова, което би направило всяко дете — обърна се и зарови лице в гърдите Му, като хълцаше и плачеше неудържимо, обвита в Неговия мир и любов.

Цял живот бе чакала това. Тя узнаваше и биваше познавана отвъд разбирането, вникваше в тайнството, което кара музиката да завладява, възпламенява и после да заживява в душата, намерила вечно обитание. Лили не искаше нищо друго, само това да бъде напълно намерена в този Вечен човек, да бъде чута, видяна и отпразнувана.

— Лили, точно теб обичам — заля я гласът като целебни води. Самите думи бяха живи и оголващи. Имаше чувството, че никога повече няма да ѝ е нужно да чуе друг звук или сричка. Това ѝ стигаше и в тази крепка и вечна прегръдка всичко счупено или откраднато можеше да бъде намерено, поправено и отпразнувано.

— Лили, вярваш ли Ми? — Това бе въпрос, засягащ не вярата, а човека, характера и взаимоотношенията му само в този конкретен момент в тъканта на космоса време. Той не изискваше оправдание, разсъждение или защита. Той бе чист и прост, също като незабавния ѝ отговор сред подсмърчания и сълзи.

— Да. — И тя го мислеше, но с изричането на думите почувства, че се съпротивлява.

Вътре в себе си тя леко отстъпи.

— Тоест наистина искам да вярвам.

Прегръдката стана малко по-силна и Адонай заговори:

— Лили, ти винаги си заслужавала да бъдеш обичана и аз винаги съм те обичал. Това е неизменната истина, но ти не го знаеше.

Ако имаше да се унищожи нещо още по-дълбоко — лъжи, инсинуации и обвинения, стаили се в самата основа на съзнанието ѝ, Лили не можеше да си го представи. Тя се остави на вълните да я погълнат и после да съберат отново късчетата ѝ. В огнения пламък на Неговата нежност се разпадаше всичко, което не бе Любов. За момент се появи чувството, че няма да остане нищо, но дори самата мисъл се възпламени и изгоря, и Лили повече не я бе грижа, защото в този един-единствен миг тя вярваше.

Когато драмата и вълненията стихнаха, тя осъзна, че все още е свита на кълбо в скута на Адонай, който седеше облегнат на дървото.

— Лили — с благ глас каза Вечният човек, — доверието е въпрос на взаимоотношения, а не на власт. Когато двама танцуват, всеки от тях винаги почтително съгласува движенията си с другия. Взаимоотношенията имат своето време и това е сферата на действие на Руах.

— И Ти вярваш на Светия Дух?

— Да — засмя се Адонай. — Тоест наистина искам да вярвам.

Сега Лили се засмя, разпознавайки собствените си думи.

— Доверието никога не е било лесно нещо — каза тя с въздишка.

— То съвсем не е нещо, Лили. То означава да дадеш себе си на друг, да бъдеш слаб, гол и да не се срамуваш. Твоята история, твоят опит ти казва, че доверието е планина, невъзможна за изкачване. Но ти можеш и ще я изкачиш.

— Наистина ли, Адонай? Ще изкача ли някога тази планина?

— Да, скъпо дете, ти вече я изкачваш, стъпка по стъпка, и не си сама.

Тя се облегна на гърдите му и затвори очи, изложила лице на ласките на слънцето, заслушана в оживените звуци на насекомите.

— Как ме намери? Сигурна бях, че ще умра. Струваше ми се, че така ще е по-лесно за всички, особено за мен.

— За Мен ти никога не си била изгубена. За себе си — да, но не и за Мен.

Това накара Лили да се засмее, утешена и успокоена.

— Сега какво? Можем ли да останем така завинаги?

— Ела — каза Той и като стана, я вдигна на крака. — Лили, вярваш ли ми?

— Да!

И те тръгнаха, хванати за ръце, и когато свиха зад завоя на една рекичка, Лили видя огнената граница на Едем.

— Какво правим тук? — попита тя, озадачена и нервна.

— Тук съм, за да те заведа обратно вътре. Лили, вярваш ли ми?

— Не мога да премина — изохка тя. — Мястото ми не е там.

— Донякъде си права. Лилит не може да мине през огъня, но Лили може — и на Лили мястото ѝ винаги е било там.

Поредният избор, поредният кръстопът. Да посмее да мине през тази стена, би означавало да изгорят лъжи. Можеше ли да пусне Лилит? Почувства се вътрешно разкъсвана, сякаш Лилит я умоляваше.

— Лили, вдигни поглед към лицето Ми — каза Адонай. — Аз съм тук и никога няма да те оставя. В танца понякога водиш, но винаги и двамата се предават. Така че сега, скъпа Лили, ти трябва да избереш и аз ти се предавам.

Протягайки ръце, Вечният човек пристъпи заднешком в огъня. В същия момент очите Му се превърнаха в пламъци, робата Му запрелива в сияйна светлина, а краката Му бяха като излъскан месинг.

Три пъти я бе помолил да се довери и третия път тя направи своя избор. Протягайки ръце нагоре, тя хвана Неговите и Той бавно я поведе навътре, докато ослепителният огън не ги погълна. Болката на Светия съд я заля като яростен поток и тя ѝ се отдаде, като я остави да отдели от нея лъжите, които се бяха заселили в духа, душата и тялото ѝ.

И когато изглеждаше, че всичко е унищожено и нищо не е останало, Всемогъщ глас на яростна Любов направи финално заявление.

— Всичко, което е живо, никога не умира, а което е мъртво, ще бъде напълно изгорено.

Лили пристъпи навътре и отвори очи.

— Лети? — каза тя пресипнало. — Какво правиш тук?

— Плета. Не виждаш ли? Плета! — Все едно нищо не се бе случило, дребната жена се върна към познатото, любимо тананикане и плетивото си.

— Къде сме?

— Ти си в стаята си в Убежището. Другите отидоха да поспят. Ти ги държа будни до много късно, но треската ти най-после спадна и вече се възстановяваш, хвала на Бога. Мислехме, че си пътник.

Лили се засмя с дрезгав глас.

— Пътник? Наистина ли? Значи ти изтегли нощното дежурство? Най-късата клечка?

— Сама се предложих. На мен сън не ми трябва. — Лети остави иглите в скута си за момент и се наведе близо до лицето ѝ. — Какво се случи, Лили? Кое те върна? Мислехме, че си изгубила всякаква надежда, и не знаехме как да стигнем до теб.

— Адонай! — Лили прочисти гърло. — Адонай промени нещата. Той дойде, намери ме и ме изцели в огъня.

— А, да! — Лети се усмихна. — Всички минаваме през огъня, скъпо момиче, но пламъкът на Неговата обич е на твоя страна, а не *против* теб. Той пречиства всичко, което не е Любов.

— Това неизменна истина ли е?

Лети се разсмя.

— Ха, мила моя, истината винаги е неизменна, но ти все пак ще трябва да се погрижиш за новия си живот със страх и трепет, тъй като си толкова крехка и гола.

— Създадени сме такива, нали? Голи и без да се срамуваме от голотата си?

— Да. — Малката жена кимна и отново насочи вниманието си към плетивото.

— Лети, какво правиш? — попита Лили. — Не съм забелязала някой да си пада по плетенето тук.

— Всъщност нямам представа, но ми помага да мисля и да се моля. Имам десетки такива... неща, които с нищо не се връзват. Един ден ще ги събера и ще видя дали взети заедно имат някакъв смисъл.

— Ти си номер едно — засмя се Лили и после замълча, оставяйки тишината на нощта да ги обгърне.

Най-накрая Лети пусна иглите и заговори със съвсем различен тон:

— Лили, имам едно признание за теб.

— Нещо си сгрешила ли?

— О, не, не този вид признание. По-скоро като да кажеш гласно нещо, което не си споделял с никого.

— Страхотно, още тайни. Аз приключих с тайните.

— Не, и тайна не е. Просто хубава изненада, която чакаше удобния момент.

— Това ли е моментът?

— Да. Лили, аз не съм точно, ами, наистина не знам как да го кажа, но аз не съм човек.

— Сериозно? — Лили се засмя, сякаш това я бе шокирало. — Това ти е изненадата? Лети, никога не съм била сигурна какво си, но и никога не съм предполагала, че си човек. И тъй, щом не си човек, какво си?

— Ами... — Тя се засмя. Това я забавляваше. Хихикането обаче прерасна в кикот, той — в пръхтене и това разсмя и двете.

— Хайде, кажи ми — настоя Лили, преди да се залее отново в смях.

Когато най-после се бе успокоила достатъчно, Лети се наведе напред, докато иглите отново затракаха.

— Знаеш, че Хан-ел е пазителят на Йоан, нали? — Лили кимна. Жената изчака за момент. — Е, аз съм твоят.

— Моят? — Изненадата бе абсолютна. — Тоест моят ангел пазител?

— Не го очакваше, нали?

Лили се облегна назад смаяна.

— Но не си ли градският кмет или нещо такова, в съвета и кой знае още какво друго?

— Аз съм многофункционална.

— Винаги ли си била мой пазител?

— Да, винаги.

— Но аз си мислех, че пазителите, такова... пазят.

Лети спря да плете.

— Някой да е казвал, че ме бива в това? — Тя се изкиска пискливо. — Лили, работата ни щеше да е по-проста, ако хората не бяха толкова сложни. Повечето от вас имат толкова ниско мнение за себе си, че дори не осъзнават каква сила имате да избирате и да

господствате. Дори изборът, роден в болестта на сянката, заслужава уважение, защото той е направен от човешко същество. Затова ние наблюдаваме, прислужваме и когато ни е позволено, се намесваме — което е любимата ми част. Това е една от причините, поради които молитвите ви имат сила. Те ни позволяват да се месим в нещата.

Йоан идваше по коридора, подсвирквайки си обичайната меланхолична мелодия.

— Той знае ли? — попита Лили.

— Не. — Лети се ухили. — Той просто си мисли, че съм стара и чудата. Май ме нарича темерут.

Йоан влезе, погледна Лили и на лицето му се изписа такова облекчение, че току-виж заплакал.

— Лили! — възкликна той и я прегърна. Тя му отвърна. Нещо в нея се бе променило и от обичайното колебание и предпазливост нямаше и следа. — Да видя, че си се събудила и изглеждаш толкова добре, е възможно най-чудесният подарък. Виждам, че двете наваксвате с разговора.

— Донякъде — каза Лили. — Но аз все още имам много въпроси. Предполагам, че знаете за Саймън и огледалото? — Приятно бе да не крие повече тайни, и тя бе решена да продължава в този дух.

— Да, знаем — отвърна Йоан. — Саймън носеше болестта на сянката още от пристигането си с Анита и Джералд.

— Знаели сте и не сте ми казали? — Лили бе шокирана.

— Щеше ли да ни повярваш?

— Вероятно не — призна тя. — Защо не го спряхте?

— Трябваше ни време, за да установим каква е целта му. Да ти кажем без доказателства, щеше да те тласне още по-дълбоко в тъмнината, с която се бореше.

— Е, той каза някои доста ужасни неща за теб и другите.

— По най-деликатния начин, предполагам — измърмори Йоан. — Наистина заслужава отличен за усилията.

— И къде е той? Саймън? — попита Лили.

Йоан и Лети отново си размениха погледи.

— Поставих му капан, в който той се хвана доброволно. В момента се намира на юг, на километри от тук, и бива придружаван, също като Карин на север. Те ще трябва да открият, че не са сами, преди наистина да могат да бъдат заедно.

— Карин. Съпругата му? Но аз си мислех, че тя...

— Карин е ученият, който се е разболял от болестта на сянката още преди да пристигнат тук. Онова нейно огледало вероятно е замесено. Ужасно изобретение. Така или иначе ние се надяваме, че когато и двамата се излекуват, те отново ще са заедно — ще се чувстват неловко, но по-добре.

— И защо той настояваше да използвам огледалото?

— Когато му поисках обяснение, той каза, че искрено е вярвал, че ти можеш да използваш огледалото, за да промениш историята и да върнеш съпругата му.

— Къде е сега огледалото?

— Заключено в дълбините на Убежището. Учените ще се опитат да изровят тайните му. Превантивна мярка. — Йоан плесна с ръце, за да сложи край на обсъждането. — И така, Лили-царицата-на-последните-въпроси, нещо друго да ти хрумва, преди да те отведем в кухнята и да те нахраним? О, впрочем аз дойдох, за да видя дали са прави лечителите. Те казаха, че си отбелязала удивителен напредък. *Безпрецедентен*, мисля, бе терминът, който използваха — доста амбициозен за експерти. Според тях можеш дори да опитаеш да ходиш, ако искаш. Но много бавно и с много помощ.

Лили бе въодушевена. Първо Йоан ѝ помогна да седне на края на леглото, което впоследствие наклониха, докато краката ѝ докоснаха пода. Много внимателно тя стана за първи път, откакто бе дошла. Този малък успех бе толкова освобождаващ, но от усилията ѝ се зави свят и само след една-две неуверени крачки тя се върна в леглото, което сега бе сгънато на стол.

— Невероятно — заяви Йоан, а Лети се усмихна от ухо до ухо. — Ще работим над това и над други неща. Какво според теб даде искра на това *безпрецедентно* възстановяване?

— Адонай — отговори Лили.

— Разбира се — съгласи се Йоан. — Адонай и подходящият момент. Нещо, което никога няма да проумеем напълно, но за което съм благодарен! — Думите бяха отправени към въздуха, сякаш Йоан говореше на Някой невидим.

Лети тръгна първа, след нея Йоан буташе Лили. Всичко ѝ се струваше различно, почти ново, сякаш сетивата ѝ улавяха много

повече. Тя също се чувстваше признателна и тихо прошепна това на Който слушаше.

Когато пристигнаха в трапезарията, Джералд и Анита се втурнаха да я прегърнат и тя отново отвърна с лекота и откритост.

Още щом седнаха, Лили се обади импулсивно:

— Признателното ми сърце е най-доброто, което мога да предложа днес. — Останалите я погледнаха изумени. — Ами реших, че ако ще се уча да се моля, мога да започна сега.

Докато тя хапваше ободряващо ястие от рохки яйца и филии с масло — по-вкусни от всичко, което някога бе слагала в устата си, — един по един другите разказаха своята версия на изминалите няколко дни. Имаше много смях и от време на време по някоя сълза.

— Ужасно ли се държах с вас? — попита Лили. — Ужасна бях, нали? Толкова съжалявам.

— Не се тревожи, скъпа — успокои я Анита. — Всички си давахме сметка, че зад кулисите се случва много повече от това, което виждаме.

— О! — възкликна Лили. — Беше много по-лошо, отколкото можехте да си представите. Саймън и огледалото ме убедиха, че съм Лилит.

— Лилит? Наистина ли? — не се сдържа Джералд, очевидно подразнен от самата идея. — Пълна измислица! Мит, който няма връзка с историята.

— Помнех отношението ти към нея, но това нямаше значение. Огледалото и отровата му отразяваха лъжите, на които вече вярвах. Че съм грозно момиче, негодно за нищо, което може да изкупи греховете си, като направи едно добро нещо — да спаси света, като попречи на Майка Ева да се отвърне от Бог.

— Боже! — възкликна изненадан Йоан. — И как трябваше да стане това?

— Неудобно ми е да го кажа — каза бавно Лили. — Реших, че ако се предложа на Адам на мястото на Ева, той ще престане да я моли да напусне градината и да отиде при него, и това ще промени света.

— Не знаех за това — призна Анита, — но не мисля, че нещо се е променило. — Тя погледна отново към Лили. — Или се промени?

— Не мисля — отговори тя, на свой ред малко несигурна.

— Какво се случи? — попита Йоан.

— Адам ме отхвърли, или по-скоро отхвърли Лилит. Избра Ева. Тогава помислих, че ще умра, и Адонай дойде и ме намери.

— Значи, ако нищо не се е променило — разсъждаваше Джералд, — в даден момент Ева е напуснала градината.

— Не знам — каза тъжно Лили. — Но звучи логично. И Адонай като че ли смяташе, че тя ще го направи. Защо ще направи подобно нещо?

Никой нямаше обяснение, отговарящо на онова, което Лили знаеше за Ева.

Докато разговорът продължаваше, тя забеляза, че Анита и Джералд не бързат да приключат с яденето, все едно пазеха нещо в тайна. Накрая тя попита:

— Какво става с вас двамата?

Анита стисна челюсти, без да може да заговори, затова Джералд направи опит, но заедно с думите се отрони порой от сълзи.

— Получихме повикване, молба и покана за друго време и място и приехме. Не знаехме как да ти кажем. Предполагам, ни се струваше, че ако просто продължим да говорим, няма да се наложи да се сбогуваме. Глупаво е, знам, но така се чувствам... чувстваме.

— Тръгвате? — развълнувана попита Лили. — Кога?

— Скоро — тъжно отговори Анита. — След около два часа. Стана много внезапно, но и двамата единодушно смятаме, че имаше основание за бърз отговор. Толкова съжалявам, Лили. Ако имаше друг начин...

— Не, всичко е наред, наистина. Просто не го очаквах. Вие двамата ми станяхте... скъпи и аз... — Лили не знаеше с какви думи да опише колко важни за нея са двамата.

— И ние те обичаме — каза Джералд.

— Още нещо, Лили — продължи Анита. — В този живот се научих даверявам на Божиите грижи всичко, което ми е скъпо, както ти, мило момиче, ни стана скъпа. Това е само началото на нашата история. Ако няхмахме това чувство, не бихме си тръгнали.

Лили замълча, а после каза:

— Трябва да отида и да взема нещо, което искам да ви дам. Моля ви, не тръгвайте, без да се сбогуваме, става ли?

— Разбира се. Освен това чухме, че уредникът идва на посещение този следобед, и решихме, че ако поиска един от двама ни,

ще трябва да се постараете малко повече.

— Не разбирам! Кой е този уредник?

— Аз ще ти обясня по-късно, Лили — каза Йоан. — Сега обаче Джералд и Анита трябва да се приготвят за следващото си пътуване. Нека се срещнем тук след около час, за да се сбогуваме.

— Лети, ще ме заведеш ли в стаята ми? — помоли Лили.

Без да каже дума, пазителят я поведе по коридора.

— Благодаря. — Лили въздъхна. — Не знаех как да изразя всичко, което чувствам. Сякаш, нали... искам да кажа, все едно че най-после съм намерила семейство и за нула време ми го отнемат.

— Нищо не е постоянно, мила моя. Доверието не е решение, което се взема веднъж в живота, а избор, който се прави всеки момент, както тече реката. Благодарни сме за даровете, които ни заобикалят, а после ги пускаме с вярата, че нищо няма да бъде изгубено, дори и да ги изгубим за известно време.

— Наистина се опитвам да разбера, сериозно. Вероятно си мислиш, че съм абсолютно объркана.

— Мисля, че си тийнейджър — засмя се Лети. — Двете думи често са синоними.

Това разсмя и Лили и тя се почувства по-добре.

Когато всички отново се събраха във всекидневната, за да се сбогуват, Лили подаде дневника си на Анита, която изглеждаше изненадана.

— Дневникът ти? Лили, какво е това?

— Това е моят подарък за вас, *нещото*, което е най-важно за мен, и искам да го дам на теб и Джералд. Вие двамата означавате за мен повече от всичко, което притежавам, дори най-ценното.

Анита и Джералд бяха смаяни. Йоан наблюдаваше като щастлив баща.

— Благодаря ти — каза Джералд. — Това наистина е един от най-големите подаръци, които някога сме получавали.

— Йоан направи този дневник за мен и той всъщност е записващо устройство, като онези долу в Подземието. Записала съм всичко, на което присъствах, доброто и не толкова доброто, защото искам и това да имате. Дадох своя принос и мисля, че сега е време учените да разгадаят значението на всичко това.

Йоан й показа как да добави и техните отпечатыци, за да имат достъп до съдържанието.

— Предполагам — каза им той, — че там, където отивате, ще намерите друго подземие. В него ще можете да го съхраните и да го изследвате.

— Ще се видим скоро, Лили. Въпрос на време е.

Без повече фанфари всички се прегърнаха с допрени чела, след което учените си тръгнаха, без да се обръщат. Лили разбираше защо.

Тя спря стола си на няколко крачки от прозореца и неуверено стана. Йоан се приближи, без да й помага, и тя направи няколко малки, олюляващи се крачки, за да погледне надолу към плажовете.

— Успях — извика гордо и Йоан я аплодира.

Много внимателно и предпазливо тя се отпрати обратно към стола и седна изтощена, но въодушевена.

— Йоане, ще ме избутах ли до площадката на замъка, за да усетя вятъра и слънцето?

Той се поколеба за миг и после каза:

— С удоволствие.

След малко вече изкачваха рампата и тъкмо се канеха да минат през вратата и да излязат на слънце, когато неочаквано пред тях изникна Хан-ел.

Пазителят се усмихна.

— Йоане — изпя той, — аз ще присъствам.

Йоан сведе глава и се замисли, преди да кимне.

— Благодаря!

— Ще присъства на какво? — попита Лили, усещайки гадене в стомаха си.

Без да отговори, Йоан я избута покрай ангела и те излязоха на слънце. Вместо топлина Лили почувства как мраз стяга сърцето й. Тя рязко пое дъх от изненада. Един непознат гледаше към морето, облечен в костюм от три части и бомбе на главата, което подчертаваше бледността на анемичната му кожа. Очите му бяха хлътнали и тъмни. В контраст с черно-белия костюм, който носеше, се открояваше един напълно неуместен аксесоар — яркочервена папийонка.

— Ти си уредникът? — промълви тя, все още опитвайки се да обуздае страха си.

Непознатият не се обърна, но отговори с равен, студен глас:

— Търся един точно определен приятел, от доста дълго време. Събирач. Мисля, че го познаваш, не е ли така? Наблизо ли е?

— Ето ме, уреднико. Сякаш не знаеш — каза Йоан, без да се колебае.

Човек можеше да помисли, че сериозният мъж едва ли не се усмихна, но ако това наистина бе изражението му, то не се задържа повече от миг.

Имаше нещо зловещо както във външността, така и в самоувереното му поведение и Лили отстъпи назад със стола си. Инстинктивно не искаше да е близо до него — не толкова защото той можеше да представлява непосредствена заплаха, а по-скоро защото събуждаше в сърцето ѝ дълбоко безпокойство и несигурност. Трудно ѝ бе да си представи този човек близък с когото и да било, особено с Йоан Събирача.

— Може и да ти е приятел, но от него тръпки ме побиват! — прошепна тя.

— Въпрос на гледна точка, предполагам — засмя се Йоан.

— Напомня ми на собственик на погребално бюро — отбеляза тя. — Като изключим папийонката.

— Папийонката ли? — Той отново се засмя. — И според мен никак не се връзва.

Сега Йоан се обърна директно към странника.

— Значи си дошъл за мен?

Лили не бе подготвена за този въпрос.

— Чакай — знаел си, че той е тук? Защо не ми отказа, когато те помолих да дойдем? — изрече тя на един дъх.

— Лили, никога не съм ти казвал какво да правиш или да не правиш, защо да започвам сега? — И като се наведе, той я целуна по челото.

Уредникът се обърна. За първи път погледна към събирача и кимна на Хан-ел.

— Здравей, стари приятелю — каза той на Йоан. — От доста време ми се измъкваш, трудно те намерих.

— Помагаха ми. — Той наклони глава към Хан-ел, който стоеше със скръстени ръце.

— Вярно е, но сега паспортът ти е пълен. Време е да тръгваш.

— Йоане — изсъска Лили, — за какво говори той? Къде отиваш?
— Боеше се да чуе отговора.

— Къде отивам? — попита Йоан от нейно име. — Към друг остров между световите или между измеренията?

— Не, Йоане, не и този път. Днес си отиваш у дома.

Сякаш нещата не бяха достатъчно странни, при тези думи Йоан избухна в сълзи.

— У дома? Дошъл си да ме отведеш у дома? — изхлипа той. Коленете му поддадоха и той се строполи на земята до стола на Лили. Тя го прегърна, сякаш да го защити, но сама се чувстваше съкрушена. Както изглеждаше, за втори път този ден щеше да изгуби някого.

— Знам защо се качи тук. — Тя произнесе думите през стиснати зъби. — Йоане, ти ще умреш, нали?

Йоан се окопоти и стана. Все още се усмихваше през сълзи.

— Ще ми дадеш ли минута да се сбогувам?

— Ще изчакам само колкото да направиш това, преди да те отведа с танц у дома.

Без да обръща внимание на уредника, Йоан коленичи, така че да говори с Лили лице в лице.

— Лили, не знаех със сигурност. Имах подозрения, но не бях сигурен. Съжалявам, че е толкова внезапно.

— Мразя това!

— Знам и те разбирам — увери я той. — Лили, чуй ме. Заради Адонай това, което ти прилича на смърт, за мен ще е повече от живот.

— Не разбирам!

— Ще разбереш, скъпа Лили, ще разбереш.

— Но не ти ли е тъжно? На мен ми е толкова тъжно, че имам чувството, че ще се разпадна.

— Винаги е тъжно, когато напускаш едно място и време и навлизаш в друго, особено когато оставяш нещо, някого, който ти е скъп. Като станеш на моята възраст, ще знаеш кога приближава новото начало — може би предчувствие? Да напуснеш, означава също и да се върнеш.

— Йоане, ти помогна на сърцето ми да оздравее. Знаеш ли, ти си първият мъж, на когото някога съм вярвала, когото някога съм обичала.

— Това е чест и привилегия за мен — прошепна той. — Лили, Бог е такъв великолепен творец, че никой никога не бива излекуван

сам. Един ден ще разбереш какво изцеление си донесла ти на мен.

— Аз?

— Лили, не те моля да ми вярваш цял живот, а само засега, днес и в този момент. Ще ми се довериш ли?

Трябваха ѝ минути да си поеме дъх, докато той изтриваше сълзите ѝ. Накрая каза:

— Да! Ще ти се доверя, в този момент.

— Тогава ми кажи довиждане.

И тя го направи. Прегърна го, целуна го по бузите и заплака, и плака още и още. И тогава прошепна:

— Довиждане, Йоане. Пак ще се видим.

— Ще се видим! — каза той и поемайки дълбоко дъх, стана.

— Чакай! Имам един последен въпрос.

Йоан се засмя, звучно и ясно.

— Разбира се, че имаш, какъв е той?

— В Едем има толкова много имена за Бога. Ти как Го наричаш?

— Лесна работа. Любимото ми име за Бога е Братовчед!

— Братовчед?

— Да! Обичам да казвам, когато някой ме попита, че Бог ми е братовчед! — Йоан сияеше, сякаш се подмладяваше. — Адонай, Йешуа, Исус, вторият Адам — братовчед ми, ще видиш!

Когато Йоан се изправи пред уредника, Хан-ел се появи до него и хвана ръката му.

— И аз те обичам, Лили Фийлдс! — извика към нея Йоан, лъчезарен като дете.

Протягайки ръка над парапета, уредникът отвори врата, материализирала се във въздуха. После улови Йоан за другата ръка и с една-единствена енергична крачка тримата изчезнаха през прага ѝ. Лили седеше с отворена уста, докато порталът затрептя и се изпари като образ във водата, разбъркана от цопнал камък.

— Какво позорство — каза Лети, заставайки до нея. — Хайде, Лили, имаме още работа! Добре че на мен не ми трябват стъпала и рампи. Да се махаме от тук!

19.

ТРИТЕ

Когато мъглата се разпръсна, Лили видя, че се намира до Лети пред вратата на Подземието.

— Нали ти казах! Толкова по-бързо, отколкото пешком с Йоан.

Лили се засмя въпреки празнотата, която чувстваше.

— Какво правим тук?

— Имаш среща — обяви пазителят с лека усмивка.

— Ще се срещна с някого в Подземието ли?

— Не, нещо по-хубаво. — Тя направи драматична пауза, а после прекара ръка по повърхността на вратата. — Оттук!

— Вратата? — Лили погледна по-отблизо. До нея Лети тананикаше доволно. По вратата бяха издълбани същите образи, които бе видяла преди — Адам, коленичил, загребваше пръст, Ева протягаше ръка към него, змията — вечност, поглъщаща опашката си, Светата планина с всевиждащото око отгоре. Сякаш цяла вечност я делеше от времето, когато бе дошла тук, въпреки че бяха минали само няколко дни.

— Не казаха ли учените, че ако мина през вратата, никой няма да може да ме върне?

— Затова съм тук! — Лети плесна с ръце. — Знам всичко за тези врати и мога да те вкарам и изкарам. Едно от уменията ми.

— Не се и съмнявам. Значи какво трябва да направя?

— Хвани ме за ръката и докосни мястото, където искаш да отидеш — инструктира я Лети.

— Искам да видя Ева.

— Така си и мислех. — Усмивката на Лети бе по-сияйна от всякога.

Без да продума повече, момичето стана от стола, протегна ръка и сграбчи малката, сбръчкана длан на ангела, мека като бебешка кожа, а после докосна образа на Ева. През тялото ѝ премина разтърсващ удар и всичко се промени.

Когато отвори очи, Лили стоеше на високо скалист плато, издигащо се над низ от долини, които се سماляваха в далечината. Виждаха се лъкатушните очертания на зеленината покрай потоците и реките в инак неплодната пустош. Повей на засушлив вятър раздуха полите ѝ и донесе миризмите на обработвана земя и добитък.

Струя дим в западна посока привлече вниманието ѝ.

— Бият се за пасища — обясни Лети.

Лили почувства, че ръката, която държеше нейната, е различна, и поглеждайки надолу, видя, че не е на Лети. Обърна се и остана шокирана. От дребната жена нямаше и следа — на нейно място стоеше внушително и великолепно същество от синя светлина, трептящо между непрозрачна субстанция и прозрачна енергийна вълна. Лили веднага си спомни сините стражи, стоящи в покрайнините по време на празненството за раждането на Адам.

Съществото на Лети вибрираше от самия ѝ център и се изливаше навън като водопад, активизирайки честотите на всичко наоколо. Значи това бе източникът на тананикането!

— Уау! — възкликна Лили. — Лети? Това ти ли си?

— Какво! Ти си мислеше, че онова дребно, старо нещо е истинската ми външност? — Чувството за хумор определено бе на Лети, но гласът бе по-млад и пълен с жизненост. — Ако нямаш впечатляващ вид, можеш да отидеш на много повече места, без да създаваш проблеми. — Смехът ѝ затанцува около Лили като щастливо дете.

— Не знам — засмя се тя, — мен онова малко сърдито нещо винаги ме впечатляваше.

Въздухът бе топъл и сух и слънцето създаваше приятно усещане по кожата на Лили.

— Отиваме натам — нареди Лети, сочейки назад.

Лили се обърна и погледна. Недалече се издигаше 30-метрова скална стена, която ѝ пречеше да вижда небето. Сгушени в подножието ѝ, близо до водопад, се виждаха десетки шатри, които се издуваха и танцуваха от повеите на вятъра. От време на време той се усилваше и теглеше въжетата, сякаш ги подтикваше да полетят. Дори от разстояние плющенето на кожата се чуваше отчетливо и остро.

— Тя в шатрите ли е? — попита Лили.

— Да! Какво предпочиташ — да отидеш пеш или просто да се появиш?

Лили се засмя.

— Хайде да повървим. Нали няма змии?

— Щом аз съм тук, няма змии в радиус от сто мили. — И Лили го вярваше.

Лети тръгна пред нея. Ангелското ѝ сияние бе като мираж, разливащ се по земята. Непосредствено зад нея изникваха растения и образуваха пътека, пъпки се разтваряха като миниатюрни чадъри, разкривайки съвършенството на цвета, допреди миг скрит в пясъка.

— Аз правя това — каза Лети. — Карам пустинята да цъфти. Полесно е от плетенето.

— Лети, ти си пълна с изненади.

— Затова се разбирам толкова добре с децата — отвърна ангелът. — Те обожават изненадите.

Когато приближиха жилищата, Лили видя още една подобна пътека от зеленина и цветя, която идваше от противоположния край на скалистото плато. Тя свършваше там, накъдето и те се бяха запътили — пред най-голямата от всички шатри.

— Още един пазител — каза Лети без повече обяснения.

Около и зад струпаните шатри Лили виждаше малка долина, която се спускаше към скалната стена, предлагаща сянка. Там имаше най-различни растения и малки дървета, храсти, цъфнали във всички цветове, красиво аранжирани плодове и зеленчуци.

Близо до водопада долината се стесняваше, а после излизаше на поляна, където пасяха овце. Самият въздух бе ароматен, назъбените скали сякаш пазеха това идилично място, а звуците на падащата вода напомняха радостно приветствие.

Преди да стигнат до шатрата, от нея излезе жена. Лили веднага я позна. Беше Майка Ева, по-възрастна, отколкото бе в Едем, но помлада, отколкото когато я бе посетила в Убежището. Лили измина тичешком краткото разстояние, което ги делеше, и Ева я вдигна в прегръдките си. Единствено в тези обятия — и в ръцете на Адонай — някога се бе чувствала у дома.

— Откога чакам да се срещнем — каза Ева и отново я притисна.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лили. — Срещали сме се много пъти, въпреки че ти беше по-възрастна.

— Е, на теб може и да не ти е за първи път, но за мен е! — засмя се жената.

Обръщайки се към ангела, тя леко се поклони.

— Летиция, от доста време не сме се виждали. Присъствието ти е голяма чест за мен.

— За мен е радост да присъствам на този ден, Майко Ева. Какъв важен момент!

— Да. — Ева вдигна ръце. — А сега, моля ви, влезте и си починете. Лили, за теб сме приготвили храна и изненади.

Лили я последва през поредица от покривала, след което се озоваха в богато украсена и просторна всекидневна. В нея имаше няколко жени и повечето от тях се занимаваха с приготвяне на храната и стриване на ароматни билки. Една от тях играеше с децата, друга седеше на стана и тъчеше.

— Това са дъщерите ми — каза усмихната Ева. — Обещанието на Адонай и моя радост. А тази млада жена — обърна се тя към другите, като хвана ръката на Лили — също е моя дъщеря.

Въпреки оживената работа в това затворено пространство въздухът се движеше лесно и свободно и хладината му носеше облекчение от горещината на деня. Наоколо имаше изобилие от печени самуни хляб и десерти, плодове и ядки, както и най-различни сушени меса и деликатеси. С жест Ева прикани Лили да седне върху наредените меки килимчета и възглавнички.

— Дай да те погледна — каза тя. Лили отвърна на погледа ѝ. Ева преглътна и сълзи напълниха очите ѝ. — Не мога да повярвам, че си ти! — каза най-после тя. — От Сътворението ми бе обещано, че ще са три, но не мислех, че докато съм жива, ще срещна другите две.

— Съжалявам, Майко Ева — призна Лили, — не разбирам какво имаш предвид.

— Вярно е, тя не знае — обади се Лети, която стоеше близо до завесата, през която бяха влезли.

Ева сложи ръце на устата си и после започна да се смее.

— Не знае? Това е най-големият дар от всички. Тя не знае! — Лили даже не успя да се смути, когато Ева каза: — Скъпа моя Лили, безкрайно радостна съм, че аз ще ти кажа.

— Ще ми кажеш какво? — попита Лили с любопитство и интерес.

— Първо ти трябва да ми кажеш защо си дошла.

— Дойдох да говоря с теб! Имам толкова много въпроси, но сега ми се струва малко странно, като осъзнавам, че не ме познаваш.

— О, Лили — възкликна Ева, — познавам те, въпреки че може би никога не сме се срещали, поне не и в моите спомени.

Една от дъщерите на Ева донесе на Лили чаша топло и пенливо козе мляко. Тя го прие с благодарност и отпи.

— Добре, къде се намираме? — попита тя Ева.

— Извън портите на рая, малко на запад, недалеч.

— И кога става това?

Ева вдигна очи към върха на шатрата.

— Как да ти кажа? Лили, аз измервам времето със сезони. Четири сезона бележат година. За мен времето започна да тече в деня на моето отвърщане, когато избрах да напусна градината, за да намеря Адам.

Това потвърждение на теорията на Джералд разби сърцето ѝ.

— Преди колко години стана това?

— Почти четиристотин, откакто...

— Защо? — не се сдържа да попита Лили. — Защо се отвърна от Бог и напусна покоя на Едем? Защо не остана под Божиите грижи? — Не бе имала намерение да прозвучи толкова остро, но Ева не изглеждаше обидена.

Тя си пое дъх дълбоко и продължително, а после издиша. Лили виждаше, че въпросът ѝ причинява болка. Отговорът вече бе написан по линиите, врязани в иначе младежкото ѝ лице, и първите посивяващи коси, които Лили така добре помнеше.

— Не можех да се доверя — каза тя. — Лили, не можах да повярвам, че Адонай ще удовлетвори всичките ми копнежи, че всичките ми желания ще бъдат сбъднати от Адам. Не можах да повярвам, че Бог ще създаде възможности да изпълни обещанието Си. Започнах да вярвам, че от мен зависи това да се случи. Адам се обърна към мястото, от което бе взет — земята, и в нея и в труда на ръцете си потърси смисъл, идентичност, сигурност и любов. Аз постъпих по същия начин. Обърнах се към мястото, от което бях взета. Потърсих Адам.

— Какво стана? — Лили се почувства разочарована от Ева... и от себе си.

— Земята не може да даде на човека онова, което Бог единствен може да даде, и то само лице в лице. И земята отвърна с тръни и бодили. Адам се бори с Творението и духът му е скръбен. Мъжките ни потомци воюват един срещу друг за земя, защото в заблудата си мислят, че тя ще произведе онова, от което истински се нуждаят.

Лили остави чашата с мляко.

— А с теб, Майко Ева, какво се случи?

— Когато аз се обърнах към Адам, за да ми даде той, каквото Бог единствен може да даде, и то само лице в лице, Адам и синовете му отвърнаха със сила и господство. Сега аз, със скръбен дух, се боря с тези мъже, за да доведе децата си на този свят. — Ева снижи глас и погледна към събралите се жени. — Дъщерите ми се състезават и воюват една с друга за мъже и семейство, сякаш тези неща биха могли да дадат онова, на което се надявахме, а сега изискваме.

Тежестта на тази истина смаза Лили. Колко много от бедите по земята имаха една и съща причина — отвръщането от Бога.

— Защо напусна градината?

— Всеки ден Адам идваше до границата на Едем и всеки ден аз седях и слушах неговия зов. Колкото и сърдита да бях заради предателството му, не исках да си помисли, че съм го изоставила. Може би това желание да протегнем ръка към другия, да се сдобрим и да компенсираме изгубеното, да изградим мост и да изцелим, е част от Божествената майчинска същност, която е във всички ни. Любовта утроба, милосърдието!

После той престана да идва. Адам изчезна и ден след ден аз идвах при границата и чаках. Всеки ден питах Бог какво да правя и всеки ден Бог отново ме молеше да му вярвам — и аз вярвах до следващия ден. Но дните идваха и си отиваха, а Адам не се връщаше. Започнах да мисля за обещанието, което Бог ми бе дал — че семето ми ще смаже главата на змията. Колкото повече мислех за това, толкова по-самотна се чувствах и все по-малко търсех лицето на Бога. Така бавно се отвърнах от Него. Не исках да вярвам, исках отговори.

— Защо Бог не ти даде отговори? — попита Лили.

— Бог иска да вярваме — каза Ева. — Сгреших, като се отвърнах.

— Но защо Бог не те спря? Защо ти позволи да отвърнеш лице?

— Лили, научила съм, че Бог изпитва повече уважение към мен, отколкото аз самата, че Бог приема моя избор, че способността да кажа „не“ и да отвърна лице, е от първостепенна важност за истинската Любов. Адонай никога не е скривал lika Си от мен, нито е пазел в тайна последствията от избора ми. Ето защо много от синовете и дъщерите ми проклинат lika и името Божие. Но Бог отказва да бъде онова, което сме станали ние, да властва и господства. Той има куража да се съгласи и дори да се подчини на всеки наш избор. После ни придружава в мрака, който създаваме поради отвръщането си.

Лили избухна в сълзи.

— За всичко съм виновна аз! — изплака тя.

Ева се спусна към нея и я прегърна и залюля, както би направила всяка майка. Друга жена донесе хляб, горещ и ухаещ на зехтин, сякаш това можеше да помогне.

— Виновна? Ти, скъпа моя? Какво говориш?

— Аз съм причината Адам да спре да идва при стената на рая.

— Шшш, Лили, казах ти, аз знам коя си.

— Знаеш? — попита, хълцайки, Лили. — Откъде ме познаваш?

— Адам ми каза.

Лили вдигна поглед към жената, която ѝ предложи кърпа.

— Адам ти е казал? — Тя си издуха носа.

— Разбира се. — Ева се усмихна. — Той си мислеше, че името ти е Лилит, но насън Адонай ми разкри истината за твоята същност.

— Адам ти е казал какво съм направила? — Срамът изгаряше кожата ѝ.

— Да, разказа ми всичко подробно, но от Адонай разбрах коя си действително и защо си го направила. Ти изобщо не си била тази Лилит. Тя е била лъжа от самото начало.

Най-после бремето падна от плещите на Лили. Тя се засмя, после заплака, после отново започна да се смее и Ева я последва. Едно дете с големи очи ѝ подаде бяло пустинно цвете за утеха и Лили щастливо го прие. Тя сложи момиченцето в скута си, а Ева усмихната погали твърдата му коса с изящната си ръка.

Когато отново се успокои, Лили попита:

— Все пак не разбирам защо си напуснала градината. Защото си изпитвала угризения заради Адам ли?

— Ах, де да бях толкова благородна. Истината е друга. След толкова време, като погледна назад, осъзнавам, че го направих заради себе си. Опитвах се да запълня празнотата, която сама създадох с отвръщането си, да отблъсна страха, че всичките ми копнежи ще останат неудовлетворени. Тогава не си го признах. Оправдавах действията си по най-прекрасния и угоден на Бога начин.

Постоянно се питах как бих могла да създам обещаното семе далеч от Адам. Не след дълго реших, че Бог ме изпитва, за да види дали ще съзрея и ще взема сама решение. Вместо да се упоавам, че Бог ще направи онова, което смятах за невъзможно, аз повярвах, че като напусна рая и отида при Адам, обещанието ще бъде изпълнено. Нямах нужда от змия, която да ме измами — аз сама се излъгах и после си повярвах. Повярвах, че напускането на Едем е акт на вяра, постигане на Божията цел.

— О, Боже, аз направих абсолютно същото, когато излязох от Едем и се предложих на Адам — заяви Лили.

— И вероятно ти и аз не сме единствените, опитали се да задоволят собствените си копнежи. Адам бе съкрушен да ме види, но след като отново намерихме пътя един към друг, заченах. Месеци по-късно се роди първото ни дете.

— Обещаното от Бога?

— Отново убедих себе си, че той е обещаното семе, за да оправдая своя избор. Когато се роди, аз извиках: „Родих мъжко дете, Адонай“. Години наред след идването на Каин на този свят продължавах сякаш да се вкопчвам в тази надежда, докато не започнах да виждам и неговото отвръщане. Когато се роди брат му Авел, аз го кръстих „въздихание“, защото надеждата ми все повече отслабваше.

Въпреки че самият Адонай го предупреди за отвръщането му, Каин уби Авел. Адонай отново протегна ръка към Каин, но той презрително отхвърли закрилата, която Бог му предложи. Вместо това той се отдели от нас и навлезе в земята на изгнаниците и скитниците. Там построи първия град и го нарече Енох, на внука ми, което означава „ново начало“. Каин повече не говори за Адонай, а само за единния Бог, Елохим. За него Руах е само блед спомен. Потомците ми от страна на Каин носят в себе си мрак, убийства и измама.

Тишината залюля в прегръдките си женската скръб и съжаление.

— Има ли надежда за нас? — попита Лили.

Ева въздъхна и се усмихна.

— Да, Адонай е наша сигурна надежда — и затова си тук!

— Аз все така не разбирам каква връзка има това с мен.

— Лили, казах ти, че са три.

— Три какво? — Лили поклати глава.

— Три жени, които създават човешката история. Тази, на която бе дадено обещанието за семето — тоест аз. Тази, чрез която ще бъде изпълнено обещанието. И това е...

Тя се обърна и посочи една по-дребна жена, седнала наблизко, която месеше хляб. На пръв поглед тя не изглеждаше много по-голяма от Лили. Блестящите ѝ тъмни очи изглеждаха прекрасно на гладкото лице със забележимо по-светъл цвят на кожата от останалите.

— Това съм аз! — обади се тя с дяволита усмивка.

— Виждаш ли, Лили, ти не си първата, която пристигна днес — каза Ева.

Жената стана и изтупа ръце от брашното, преди да се приближи.

— И аз като Ева съм чакала цял живот да те срещна. — Детето, седящо в скута на Лили, изтича да си играе с другите и Лили стана да я поздрави. — Трудничко ми бе да не се обадя по-рано! — каза жената, прегръщайки я радостно.

За първи път Лили забеляза стоящия близо до Лети ангел. Приличаха си по форма, въпреки че вибриращите им цветове и нюанси бяха различни.

— Коя си ти? — попита Лили, отдръпвайки се назад.

— Аз съм Мария, майката на обещаното семе, втория Адам, Исус.

Всички парченца си дойдоха на мястото и Лили разбра.

— Невероятно! Ти си Мария, майката на Исус? Йоан се опита да ми обясни за втория Адам, но аз не го разбрах.

— Йоан ти праща поздрави, Лили. Въпреки че сте се разделили толкова скоро, ти вече му липсваш — каза Мария.

— Йоан? Той промени моя свят.

— Такъв е Йоан. Като свидетел, той го е правил и преди.

Без да привлича внимание, Лили се ощипа, за да се увери, че не сънува.

— Тогава коя е третата?

Ева и Мария отговориха в един глас.

— Ти!

Лили премигна.

— Аз ли?

— Ти! Лили, ти си Невестата, с която обещаното семе ще бъде във вечен съюз.

— С мен? — Пресни сълзи се надигнаха от още по-дълбок извор, от священо място в недрата на душата, където само Бог има достъп. — Мен никой не би ме поискал. Аз съм увредена.

— Моят син те иска — заяви Мария. — И в знак на любовта Си, на непреклонната си привързаност Той ти е изпратил подарък. Летиция?

От плаващите гънки на робата си Лети извади пръстена, който Джералд бе дал на Лили.

Тя се разсмя с пълен глас.

— Ти си взела пръстена ми?

— По-добре, отколкото да го оставя на змията — отговори Лети.

— Той винаги е бил за теб, скъпо момиче. — Мария взе пръстена и ѝ го подаде. — Това е Пръстен на вричане, обещание за сватба.

— Адонай иска да се ожени за мен? Защо?

— Лили, в теб живеем всички ние. Ти възплъщаваш и прекръшването ни, и изцелението ни — каза Ева и двете с Мария застанаха до момичето. — Ти си жената!

— Но аз не мога да имам деца!

— Някога и аз мислех, че не мога — призна Ева. — Аз нямах вяра, но Мария имаше. Разбираш ли? Когато се оказах между обещанието и невъзможността, аз избрах да се отвърна. Мария остана лице в лице с Елохим и участието ѝ стана чрез вярата. Бог направи невъзможното и обещанието скоро се роди.

Ева нежно хвана в дланите си ръцете на Лили.

— Дъще моя, нима не си научила нищо от отвръщането ми? Бог иска да живееш лице в лице с Него. Животът във и с Него е най-голямото Добро.

— Ти как го направи? Как се довери, когато ти се струваше невъзможно? — попита Мария.

— Помогнаха ми. Много — отговори тя и погледна към стоящия до Лети ангел. — Нали, Гавраиле?

— Малко — чу се ясен и мощен глас.

— Скромен, както винаги — измърмори Лети, но гласът ѝ бе изпълнен с обич.

— Това нещо като уреден брак ли е? — попита Лили, все още смаяна.

— Нима има други? — попита Мария и всички се засмяха.

— Имам един последен въпрос — заяви Лили.

— А, Йоан ме предупреди за това — каза Мария.

— Какво трябва да правя сега?

— Да чакаш — отговори Мария. — Да чакаш уреченото време. И докато чакаш, работата ти всеки ден ще е да Му вярваш във всичко, което ти предстои. Когато стане време, Синът ми ще дойде да те вземе за най-великото сватбено тържество, за което копнее цялото Творение.

— Приемаш ли тази покана? — попита Ева. — Да вярваш и да чакаш всеки ден?

Изглеждаше просто.

— Да — каза тя и сложи пръстена на ръката си. Мария и Ева поставиха ръцете си върху нейните и Мария докосна с чело челото ѝ.

— Дете, Бог спазва обещанията Си.

Лили затвори очи.

— Днес аз Им вярвам.

20.

НАЧАЛО НА КРАЯ

Лили отвори очи и се намери пред вратата на Подземието. Лети, която отново бе приела формата на дребничка старица, стоеше до нея, все така хванала я за ръка.

— Това случи ли се? — попита Лили.

— Прекалено хубаво е да се опише! — отвърна Лети с пискливия си, пронизителен глас, който Лили вече обожаваше.

— Сега какво?

— Ти знаеш — отговори пазителят. — Сега започва истинската работа! Но ще имаш нужда от това.

Лили видя какво ѝ подаваше Лети и се засмя. Сребърното ключе на Анита.

— Трябваше да се сетя, когато ми даде пръстена! Значи си взела и ключа?

Лети вдигна рамене.

— Аз знаех за какво ще са ти нужни много по-добре от онези, които ти ги дадох.

Момичето погледна ключето, премятайки го в ръцете си.

— Мисля, че знам какво отключва, но ме е страх.

— Да се боиш, е човешко. Но помни, че си обичана.

— Никой никога няма да повярва какво ми се случи тук. Аз ще помня ли?

— Бог ще ти даде мъдростта да кажеш каквото трябва на другите, и да, никога няма да го забравиш.

— Благодаря ти, Летиция. — Лили се усмихна. — Лети, стига, малката ми. Един ден ще трябва да ми разкажеш за всички онези пъти, когато си ме спасявала.

— Тийнейджъри! — засмя се Лети. — Ние, пазителите, понякога ви наричаме гаранция за много работа.

Лили се почувства по-силна и отстъпи на крачка от своя ангел пазител. Нараненият ѝ крак се поклати под тежестта ѝ.

— Ще ти трябва време да свикнеш с това — каза Лети, почуквайки с бастуна си по крака на Лили. Чу се кух, металически звук.

— Какво? — Лили вдигна полата си и видя металния крак. — Къде са ми луничките?

— Протеза! — измърмори недоволно Лети. — Най-доброто, което твойт свят и време може да предложи. Ще трябва да се задоволиш с това.

Лили се наведе и притегли в прегръдките си жената. Лети ѝ отвърна.

— Не ме оставяй, чу ли?

— Лили, аз винаги ще бъда наблизо. Но Адонай никога няма да те остави, няма да те напусне. Както каза Мария, Те винаги изпълняват обещанията Си.

— Добре, хайде да го направим.

Лили бавно се обърна и закуцука по коридора. Разстоянието не бе много, но тя вече се бе задъхала, когато стигна до заключената врата, за която я бе предупредил Йоан — онази, която се бе опитала да отвори в първия си ден от престоя в Подземието.

Лили завъртя дръжката. Все така заключена.

Близко минута тя стоя, вторачена във вратата, знаейки, че прекрачи ли прага ѝ, нищо няма да е постарому. Но пък и без това нищо не бе постарому. Онова, което някога бе вярвала за себе си и другите, бе обърнато с главата надолу; онова, което се бе опитала да контролира, вече бе предадено на Адонай. Самоувереността бе разобличена като самозванство, контролът — като празно въображение. Какво имаше за губене? Нямахте причина да остане в Убежището. Ако Бог никога нямаше да я изостави и ако Лети ще е някъде наоколо, и ако работата ѝ бе просто да има вяра в Адонай ден след ден, тя можеше да направи това. Поне днес.

Лили пхна ключа и го завъртя. После отвори вратата.

Мястото бе топло и гостоприемно — всекидневна със столове и диван, бюро и шкафове, пълни с книги. Лили го позна. Бе идвала тук много пъти. Безопасно място, където изцелението се насърчаваше, доколкото Лили го позволяваше.

— О, добро утро, госпожице! Хайде, влизай.

Жената, която каза това, седеше зад лаптоп на бюрото, но сега го затвори, свали очилата си и стана, протягайки ръка.

Бе висока и слаба, чернокожа, облечена в шарена пола и блуза. Едва ли не царствена в маниерите си, пропити с достойнството на мъдростта и добротата.

— Заповядай, седни. Мога ли да ти предложа нещо?

— Не, благодаря — отговори Лили, избирайки удобно изглеждащ стол. Жената придърпа друг до Лили, достатъчно близо да я успокои, без да нарушава личното ѝ пространство.

— Не знам дали ме помниш, но аз съм докторът, който ти помага да преработиш трагедиите, които си преживяла, а също и загубите, и да се възстановиш. Казвам се Евелин.

Момичето се усмихна.

— Аз съм Лили Фийлдс.

Докторката изглеждаше изненадана.

— Това е добре, Лили. Откакто започна тук, ти понякога се справяше, като възприемаше друга самоличност, което е напълно разбираемо, предвид интензитета на преживяванията ти.

— Друга самоличност?

— Да. Например Крис и Принцесата.

— О, това е разбираемо — съгласи се Лили, спомняйки си имената, с които я наричаха съсипаната ѝ майка и мъжете, които я бяха използвали. — Но не мисля, че повече имам нужда от тях. Ако ще работя за оздравяването си, вероятно трябва да измисля как да бъда цялостна личност.

Евелин отвори уста за миг, преди да заговори, сякаш Лили отново я бе учудила.

— Отлично. Понякога на човек му трябват години, за да достигне този етап.

— Аз откога съм тук?

— От около година, но по-голямата част от времето прекара в терапевтичното крило. Някои от най-надарените специалисти в страната работеха усилено за физическото ти възстановяване. Не знам какво помниш, но когато те намериха, бе почти издъхнала.

— Помня — каза Лили. — Контейнер за транспортиране. Трафик на хора. Помня.

Очите на Евелин изразяваха силна изненада, но усмивката ѝ излъчваше топлина и надежда.

— Добре, ето откъде ще започнем да работим. — Тя посегна да вземе папката на бюрото и извади от нея един лист. — Лили, получихме молба от биологичната ти майка. Отне ни много време да я намерим. Тя се намира в здравен център, където се възстановява от зависимостта си. Помолила е за разрешение да те види. Когато ти пожелаеш.

Искането бе неочаквано и вълна от гняв и негодувание я остави без дъх. *Имай вяра*, помисли си тя и стаята се върна на фокус. Лили се концентрира върху светлината, която падаше косо през прозорците.

— Сега ли трябва да реша? Не мисля, че съм готова за това.

— Не, не трябва. Само исках да знаеш. Аз не съм човек, който обича тайните. Предпочитам...

— Добрите изненади от друго време, нали? — каза Лили и жената се засмя.

— Точно така! Все едно четеш мислите ми. Освен това към нас ще се присъединят още двама терапевти. Съпрузи, които работят в екип, отскоро са при нас. Днес ще бъдат въведени в работата, така че утре ще се запознаеш с тях. От всичко, което чух, мисля, че ти и аз ще се разбираме добре с тях.

— А Йоан? — попита тя, преди да успее да се възпре.

Евелин се облегна назад, сякаш се опитваше да реши.

— Имаш предвид Джон? Доброволецът болногледач?

— Да, той — каза Лили.

— Лили, Джон беше възрастен човек и почина преди няколко дни. Просто заспа и не се събуди. Толкова съжалявам, че никой не ти е казал.

— Няма нищо — отвърна Лили, но сълзите се изплъзнаха от очите ѝ и се търкулнаха по бузите ѝ. — Той идваше да ме види. Харесвах го. Беше добър с мен дори когато аз не бях. И беше забавен, и правеше всичко за мен. Ще ми липсва, това е.

Лекарката кимна.

— Да скърбим за нещата, които сме изгубили, и за хората, които са си отишли от живота ни, е човешко и важно.

— Ами Лети?

— Лети? О, сигурно имаш предвид Летиция, нощната чистачка? Тя като че ли винаги е наоколо. Ама че жена! Постоянно ми подарява разни неща, които плете, и сърце не ми дава да ѝ кажа, че дори не знам какво представляват. — В смеха на Евелин имаше обич. — Като това например. — Тя се пресегна и свали нещо плетено от рафта. — Даде ми го вчера.

— Аз ще го взема! — предложи Лили и протегна ръка. — Каквото не искате, предавайте го на мен. Аз ги събирам.

— Ти си колекционер, а? Става! — Евелин ѝ го подаде. В този момент видя ръката на Лили. — Това е необикновен пръстен. Не помня да съм го виждала преди.

Лили го завъртя около пръста си.

— Специален е. От един от малкото заслужаващи доверие мъже, които съм срещала. Обещание, че винаги съм била достойна за обич.

— Лили, щом знаеш тази дълбока истина, няма нищо, през което заедно да не можем да преминем.

Лили се усмихна.

— Знам!

Евелин взе клипборд и листове хартия.

— И така, Лили, готова ли си за сериозна работа? Няма да е лесно, но си заслужава.

— Готова съм. Откъде ще започнем?

Има
истина над,
между,
отвъд
Едно и Две.
Те са Едно
и Две,
а също и Три,
и в Своята любов
Те те създават и раждат
в песен.
Там аз намирам отдих
от претенциите
на смъртта,
от занимания, които
ме карат да извърна лик,
и в този покой
аз вдишвам
живот и
отново се обръщам
и така се завръщам,
и чувам Гласа,
на който вярвам.
И съм познат,
и съм свободен —
сега и завинаги,
да участвам
в това, което
виждам.

ОТ АВТОРА

Скъпи читатели,

Книгата, която държите в ръцете си, има на корицата си образ, който ме грабна още щом го зърнах — и дори повече, когато стана повод за оживена дискусия в „Саймън и Шустър“. „Вашата книга много ми хареса — казваха някои от първите читатели. — Но защо на корицата има ябълка, когато в книгата Ева и Адам изяждат смокиня?“

„Аха — отговорях аз. — Страхотен въпрос.“

Много обичам хубавите въпроси. Всъщност това е причината да пиша. Искам да изследвам чувствата и догадките, които правим, когато подходдаме към най-големите въпроси. А нима има символ, понатоварен с догадки, от ябълката? Макар образът на корицата на „Ева“ да е наистина емблематичен, в историята от Битие не се споменава за ябълка и е възможно асоциацията да произхожда от играта на думи на средновековните монаси: „ябълка“ е *malus*, а „зло“ — *malum*.

Векове наред в равинската разказваческа традиция Мидраш са били предлагани различни плодове и ядки като възможности за забранения плод в райската градина, но само един плод присъства и в историята от Битие, и в Мидраш — не ябълката, която всички си представяме, а смокинята. В историите, включени в писанията, смокинята символизира падението. Да вземем например случката от Новия завет, в която Исус проклина смоковницата, или когато Адам и Ева си ушиват препасници от смокинови листа. Богата традиция, нали?

Когато ядете ябълка, вие не изяждате семето. Не поглъщате живота на ябълката. Но когато ядете смокиня, няма как да не погълнете семето. Така плодът — символичното „падение“ — става част от вас. За мен тази истина е поразителна.

Нещо повече — традиционно изобразяваната ябълка тук е цяла, все още неотхапана, тоест съвършен и непокътнат образ на старото виждане за библейската история — виждането, което споделя Лили в началото на романа. Той олицетворява и собствените ми представи,

докато растях, а може би и онези, които сте имали и вие, когато за първи път сте отворили тази книга. Надеждата ми е, че съм успял да отправя предизвикателство към някои от съществуващите предположения и да раздрусам количката с ябълки, преди да е свършила историята, помагайки на Лили — а защо не и на читателя — да си върне възторжената и дълбока връзка с Бога. Това е призив да живеем лице в лице в единство с Божественото, и утвърждение, че всеки от нас е уникално произведение на изкуството, което законът и ограниченията на културата не могат да възпрат.

И така, това малко нещо — породената дискусия — е част от онова, което се надявам да се случи с „Ева“ в по-голям мащаб. Нека книгата разчупи предположенията ни и отвори сърцата ни по начин, който да позволи нещо дълбоко да се случи във всички нас като индивиди и заедно като общност.

С много обич,

Уилям Пол Йънг

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.